

Catalunya

► Òrgan d'expressió de la CGT de Catalunya • Novembre 2008 • número 102 • 0,50 euros • www.revistacatalunya.cat

www.cgtcatalunya.cat

Refundació de l'anticapitalisme

> ON ENS TROBEM?...

SECRETARIAT PERMANENT DEL COMITÈ CONFEDERAL DE LA CGT DE CATALUNYA

Via Laietana, 18, 9è
08003 Barcelona - spccc@cgt.es
Tel. 93 310 33 62. Fax 93 310 71 10

FEDERACIONS SECTORIALS

- **Federació Metal·lúrgica de Catalunya (FEMEC)**
- **Federació de Banca, Borsa, Estalvi i Entitats de Crèdit de Catalunya**
- **Federació Catalana d'Indústries Químiques (FECIQ)**
- **Federació de Sanitat de Catalunya**
- **Federació d'Ensenyament de Catalunya (FEC)**
- **Federació d'Administració Pública de Catalunya (FAPC)**

Via Laietana, 18, 9è - 08003 Barcelona
Tel. 93 310 33 62. Fax 93 310 71 10

FEDERACIONS COMARCALS

Anoia
Rambla Sant Isidre, 15, 1r
08700 Igualada. Tel. i fax 93 804 29 85
cgtanoia@yahoo.es

Baix Camp/Priorat
Raval de Sta. Anna, 13, 2n, 43201 Reus
baixc-p@cgtcatalunya.cat
Tel. 977 34 08 83. Fax 977 12 80 41

Baix Llobregat
Cra. Esplugues, 46
08940 Cornellà - cgtbaixll@cgtcatalunya.cat
Tel. 93 377 91 63. Fax 93 377 75 51

Comerg, 5, 08840 Viladecans
cgt.viladecans@yahoo.es
Tel./fax 93 659 08 14

Baix Penedès
Nord, 11-13, 3r, 43700 El Vendrell
Tel. i fax 977 66 09 32
cgt.baix.penedes@gmail.com

Barcelonès Nord
Alfons XII, 109, 08912 Badalona
cgt_bn@yahoo.es, tel. i fax 93 383 18 03

Garraf-Penedès
Lepant, 23, baixos, 08800 Vilanova i la Geltrú -
cgtvng@cgtcatalunya.cat
Tel. i fax 93 893 42 61

Maresme
Plaça Cuba, 18, 2n
08302 Mataró - maresme.cgt@gmail.com
Tel. i fax 93 790 90 34

Vallès Oriental
Francesc Macià, 51
08100 Mollet - cgt_mollet@hotmail.com
Tel. 93 593 15 45. Fax 93 579 31 73

FEDERACIONS INTERCOMARCALS

Girona
Av. Sant Narcís, 28, entl. 2a
17005 Girona - cgt_gir@cgtcatalunya.cat
Tel. 972 23 10 34. Fax 972 23 12 19

Ponent
Av. Catalunya, 2, 8è
25002 Lleida - lleida@cgtcatalunya.cat
Tel. 973 27 53 57. Fax 973 27 16 30

Camp de Tarragona
Rambla Nova, 97, 2n 1a - 43001 Tarragona
cgttarragona@cgtcatalunya.cat
Tel. 977 24 25 80 i fax 977 24 15 28

FEDERACIONS LOCALS

Barcelona
Via Laietana, 18, 9è
08003 Barcelona - flbcn@cgtbarcelona.org
Tel. i fax 93 310 33 62. Fax 93 310 70 80

Manresa
Circumval·lació, 77, 2n
08240 Manresa - manre@cgtcatalunya.cat
Tel. 93 874 72 60. Fax 93 874 75 59

Rubi
Colom, 3-5
08191 Rubí - flcgt_rubi@hotmail.com
Tel. i fax 93 588 17 96

Sabadell
Unió, 59
08201 Sabadell - cgtgsabadell@hotmail.com
Tel. i fax 93 745 01 97

Terrassa
Ramon Llull, 130-136
08224 Terrassa - cgtterrassa@gmail.com
Tel. 93 788 79 47. Fax 93 789 45 04

Castell del Vallès
Pedrissos, 9 bis - 08211 Castell del Vallès
cgt.castellv@terra.es, tel./fax 93 714 21 21

Sallent
Clos, 5, 08650 Sallent
sallent@cgtcatalunya.cat
Tel. 93 837 07 24. Fax 93 820 63 61

Editorial

Rics i banca aprofiten la seva crisi per robar-nos encara més

La fotografia que acompanya aquestes lletres ha estat reproduïda en multitud de blocs, apunts i pàgines web. Acostuma a anar acompanyada d'un text que vol mostrar la incredulitat davant d'aquesta reestructuració del sistema capitalista que ens volen fer passar per crisi social..., i ens l'esten fent passar. La foto va acompanyada de diversos textos (el folklore ja sabem que sempre dóna més d'una versió com a conseqüència dels seus propis mètodes de transmissió) que més o menys diuen que es tracta d'una manifestació de rics i de banquers que protesten perquè encara volen guanyar més amb la "crisi".

Que l'actual conjuntura econòmica ens serà desfavorable com a classe i farà que moltíssims treballadors i treballadores fem cap al carrer, sense feina i amb hipotèques que ens posen en serioses dificultats econòmiques i ens empenyen a la misèria, no hi ha ja cap mena de dubte. Els temps que vénen són de negres tempestes per als qui vivim del nostre salari. Però això no treu que no hi hagi res a dir o a fer.

No tenim cap mena de dubte que les "mesures anticrisi" que els estats del món han tirat endavant fins ara no serveixen a ningú més que als rics i banquers que continuen jugant a la borsa i jugant, així, amb les nostres vides. Són ells qui eren rics abans i són ells qui es mantenen rics ara. Per a nosaltres, perdre la feina pot voler dir perdre moltes de les comoditats que els diners del nostre treball ens aportava fins ara.

És trist però és així, la majoria de capital que acumulen els rics no existeix, però no només no existeix perquè l'economia sigui especulativa sinó que no existeix -i això és molt més greu- perquè cap treball

l'ha creat i el treball continua sent l'únic capital que tenim, tal com deia aquell encertat cartell del PSUC durant els anys setanta, les treballadores i els treballadors. Algú dirà que en aquests anys tots hem acabat jugant a borsa, fent inversions i especulant amb la compra d'habitatges. Tots, no. I qui ho ha fet és ben evident que no ho ha fet en la mateixa mesura que els rics que, un cop aforat el seu sistema, el veuen rebotar amb diners de totes i tots. No ens deixem enredar. L'economia capitalista que volen "refundar" aquest 15 de novembre no pot fugir de la crisi perquè ella mateixa és una crisi constant, perquè ella mateixa ens aboca, a les dones i els homes que treballem, a la crisi constant per mantenir el seu sistema de guerra, un sistema que es basa en la desigualtat, la misèria i l'opressió d'amples zones del planeta, i dins de cada una d'aquestes zones, en una constant negociació de drets bàsics. Els rics i els banquers encara no fan cua a l'atur. Fem-los front i refundem l'anticapitalisme.

dissabte 8 de novembre a les 7 de la tarda
a l'entitat GEC c./Pi 25 de Sant Feliu de Ribes (www.entitatgcr.cat)

PRESENTACIÓ DEL CATALUNYA
presenta: CSCA MENDOJA delegat sindical
amb la participació de:
JORDI MARTÍ coordinador del catalunya
i un representant del secretariat permanent del sindical.

"Catalunya", publicació de la CGT de Catalunya. 8a època. DLB 36.887-92. Edició: **Col·lectiu Catalunya:** Ramon Aubà, Joan Rosich, Pau Juvillà, Joan Anton T., Jose Cabrejas, Mireia Bordonada, Dídac Salau, Josep Garganté, Josep Estivill, Xavi Rojals, Jordi Martí i Oscar Purqueras. **Col·laboren en aquest número:** Àlex Tismizetsky, Enllocant, Negres Tempestes, Txema Bofill, Roberto Blanco, Coordinadora Estatal d'Organitzacions Feministes, Dones de Negre, Àrea d'Immigració de CGT, Pep Juárez, Laura Rosich, Pelai Pagès, XGAE, federacions i seccions sindicals de CGT. **Fotografies:** Ana Bñiñas (foto portada, retocada per Jordi Martí) Àngel Bosqued i Dídac Salau. **Il·lustracions:** Az. **Tirada:** 10.000 exemplars. **Informàtica:** Germán 'Mozer'. **Redacció i subscripcions:** Raval Sta. Anna, 13, 2n. 43201 Reus. Tel. (dimercres tarda) 977 340 883. **Col·laboracions a:** catalunyacgt@cgtcatalunya.cat
No compartim necessàriament les opinions signades de col·laboradores i col·laboradors.

Aquest número del 'Catalunya' s'ha tancat el dilluns 20 d'octubre del 2008.

Per què tot el que sé de cert, de veritable i necessari, em ve d'experiències fetes fora de qualsevol tipus d'escola?

Biel Mesquida dins "L'adolescent de sal"

Tots els continguts d'aquesta revista estan sota una llicència "Creative Commons Reconeixement-NoComercial-SenseObraDerivada 2.5 Espanya"
Sou lliure de: copiar, distribuir i comunicar públicament l'obra amb les condicions següents:
- Reconeixement. Heu de reconèixer els crèdits de l'obra de la manera especificada per l'autor o el licenciadador.
- No comercial. No podeu utilitzar aquesta obra per a finalitats comercials.
- Sense obres derivades. No podeu alterar, transformar o generar una obra derivada d'aquesta obra.
Quan reutilitzeu o distribuiu l'obra, heu de deixar ben clar els termes de la llicència de l'obra. Alguna d'aquestes condicions pot no aplicar-se si obteniu el permís del titular dels drets d'autor. Els drets derivats d'usos legítims o altres limitacions reconegudes per llei no queden afectats per l'anterior.
Més informació a <http://cat.creativecommons.org/>

REPORTATGE

Les classes populars s'autoorganitzen i fan front a la crisi endèmica que els fan patir els rics, amb imaginació i sense por

Ocupacions de
fàbriques, menjadors
populars, autogestió...
el model és obert

ARGENTINA

El 'banc de proves' de l'FMI diu prou i construeix alternatives

Alex Tisminetzky, Buenos Aires

Argentina és un país de contrastos, com totes les venes d'Amèrica llatina. Molts havien anunciat als anys 1990 la definitiva derrota de l'esquerra argentina, país que havia acollit durant dècades treballadors catalans, russos, polonesos, italians o gal·lecs, que en les seves maletes havien portat tots els colors de la rebel·lia europea, les múltiples combinacions de l'anarquisme i el marxisme, que en el país de la pampa van acabar de barrejar-se amb els discursos autòctons, dels "criollos", dels Tupac Amaru, o de l'ambigu i polèmic peronisme.

La legislatura de Menem semblava el final definitiu de qualsevol intent de transformació social. Els militars havien fet ja la seva feina a la dècada dels 1970, liquidant físicament qualsevol oposició al model neoliberal, fent "desapareixer" 30.000 militants d'esquerra, i portant a l'exili centenars de milers d'argentins compromesos socialment. I als anys noranta era l'hora del Fons Monetari Internacional i del neoliberalisme més feroç: sense quasi cap resistència, l'Argentina va viure la darrera dècada del segle XX retallades salarials i socials, privatitzacions salvatges de les principals empreses estatals (el metro, els transports ferroviaris, Aerolínes argentines, la telefonia, etc.), desmantellament de la sanitat o l'educació, i fins i tot privatitzacions de part de la seguretat social i les jubilacions.

Però el desembre de 2001 l'Argentina va esclatar. Al crit de "que se'n vagin tots" centenars de milers de persones van sortir al carrer contra les polítiques neoliberals de la fam. I d'aquell esclat van renèixer múltiples expressions populars de resistència: potents sindicats de base i combatius, empreses autogestionades pels propis treballadors, o moviments veïnals que porten l'autogestió al terreny de la salut o l'alimentació són alguns

dels exemples de la nova realitat del moviment popular argentí, que creix a més en un continent marcat per l'extensió de les lluites populars a Bolívia, Veneçuela o Brasil. I és així com un moviment popular al que havien aniquilat, i al que donaven per mort, ha tornat a renèixer amb més força encara. Els treballadors de les fàbriques "sense patró", els militants veïnals de les "villes misèries" i de l'interior i els sindicalistes combatius de base tenen molt en comú: s'han vist obligats a organitzar-se per poder garantir-se a ells i als seus el que el neoliberalisme els havia negat: salut, pa, treball i habitatge. Els acomiadats, els "bolitas", els "negres" i els "villeros" han decidit que ni l'estat capitalista ni els patrons poden garantir-los cap futur, i han decidit organitzar-se des de la base, en assemblees, en constant debat col·lectiu. Aquestes experiències, sorgides de la necessitat i la ràbia, estan en constant evolució, i tenen mil matisos i contradiccions. Però és evident que en el país que va ser triat pel Fons Monetari Internacional com a "camp de proves" de les seves polítiques més neoliberals la gent ha dit prou, i busca col·lectivament noves formes d'organització social.

Tupac Amaru a Jujuy

El passat 28 d'agost una riuada de milers de persones es van manifestar demanant salut, treball i educació per tothom pels carrers de Jujuy, la capital de província argentina més al nord, a pocs quilòmetres de Bolívia. És una nova demostració de força del potent moviment veïnal Tupac Amaru, integrat en el sindicat CTA, que aplega quasi 30.000 desocupats, indígenes i treballadors "en negre", i que del no res ha construït una xarxa d'escoles, centres comunitaris i de salut, i fins i tot poliesportius i centres d'oci populars.

La província de Jujuy és una de les més pobres de l'Argentina. Fronterera amb Bolívia, comparteix amb el país veí el color de la pell dels seus habitants, una cultura i resistència mil·lenària, i endèmics problemes d'atur massiu, pobresa i marginació. Les polítiques neoliberals de les dècades dels 1980 i 1990, i la crisi econòmica argentina del "corralito" de l'any 2001 va acabar d'estendre per tota la província la desnutrició, sobretot infantil, l'analfabetisme i greus mancances de salut.

L'origen d'aquest moviment són les anomenades "copes de llet". Per lluitar contra la fam, CTA va apostar a partir del 2000 per confeccionar als barris més necessitats un cens de nens que no complien els àpats mínims diaris, organitzant entre els veïns el repartiment de gots de llet. La iniciativa en poc temps es van transformar en olles i horts populars, i finalment en centres comunitaris estables, construïts i gestionats pels propis veïns. Actualment, i davant la deixadesa estatal, el moviment Tupac

Amaru alimenta diàriament a 45.000 nens.

Les creadores i impulsores d'aquest potent moviment barrial són les dones, moltes d'elles mares solteres, que s'organitzaren per lluitar contra la pobresa, l'exclusió i la fam amb una gran arma, el forn.

La xarxa associativa dels Tupac Amaru pocs anys després de la seva creació és espectacular: 29.000 associats, 1.400 habitatges cooperatius construïts, 1.800 llocs de treball en cooperatives de construcció, tèxtil, metal·lúrgica, i de material per a la construcció, diversos centres educatius, 42 metges que donen serveis gratuïts en centres de salut distribuïts per la província, una ambulància que passeja la imatge del Che i Tupac Amaru i múltiples camps de futbol, piscines i parcs "okupats" i recuperats pel treball comunitari.

A qui vulgui escoltar-los, els orgullosos Tupac Amaru expliquen que organitzant-se els exclosos, els "negres", han pogut crear el que l'Estat, amb els seus múltiples recursos, mai ha volgut fer. Però als despatxos oficials no els volen rebre, i els acusen des dels mitjans de comunicació de "piqueteros", de tallar carreteres per reivindicar, i de tenir la costum de manifestar-se quasi setmanalment.

Poques hores abans de la manifestació, els diputats provincials van aprovar una resolució que exigien als líders veïnals que els tractessin "d'il·lustres senyors". Davant de milers de desocupats i exclosos, una jove indígena va respondre que el respecte del poble encara no se l'havien guanyat.

Més informació:
www.tupacamaru.org.ar

Creada en ple govern ultraliberal de Menem com a alternativa a la governamental CGT

CTA: sindicalisme que combat el capital com a moviment social

Àlex Tisminetzky, Buenos Aires

La Central de Trabajadores Argentinos (CTA) és de ben segur la principal central sindical argentina "alternativa" al sindicalisme oficial peronista de la CGT (Confederació General del Trabajo). Creada al 1992, en ple govern ultraliberal de Menem, va néixer de la coordinació d'una seixantena de sindicats, gremis i moviments socials, i basa la seva actuació en la unió en una mateixa organització de la lluita sindical dels treballadors actius, més la dels desocupats, els anomenats "nens del carrer" o la del moviment veïnal, entre molts d'altres.

Dins la variada configuració de moviments de tot tipus que conformen aquest curiosa central, el sindicat amb més afiliació és l'Associació de Treballadors Estatals (ATE), àmpliament majoritària al sector, però dins la mateixa estructura de la CTA es coordinen, entre molts d'altres, el Movimiento Nacional de los Chicos del Pueblo, que agrupa els nens que viuen al carrer sense cap recurs, moviments indigenistes com el de la Província del Chaco, Federacions de "villas miserias"

(barris marginals de la perifèria de Buenos Aires), cooperatives de treball i associacions barrials, com la Tupac Amaru de Jujuy.

Marginació oficial

La CTA compta actualment amb 850.000 afiliats, directament o a

través de les múltiples associacions que l'integren, però a pesar de la seva evident força, els diferents governs encara no l'han reconegut

com a "sindicat", fet que li ocasiona grans dificultats dins la peculiar legislació sindical argentina.

En aquest país ja des del govern de Peron, s'ha aplicat l'anomenat model de "monopoli sindical", en el que existeix un únic sindicat per activitat o branca productiva, al que se li reconeix el monopoli de la "personeria gremial". Aquest gremi únic, que en quasi tots els casos pertany a la històrica central peronista CGT, és l'únic que pot designar delegats protegits contra l'acomiadament, tenir representació a les negociacions o convocar vagues legals. La resta d'organitzacions sindicals poden actuar dins l'empresa, però no se'ls reconeix com a sindicat, ni gaudeixen de cap protecció o capacitat reconeguda per part de les lleis o l'empresa.

Aquest fet comporta que l'Associació de Treballadors Estatals (CTA) sigui majoritària en el sector, però hagi estat reiteradament marginada del les negociacions de convenis, a pesar de que ha encapçalat la majoria de conflictes gremials, sobretot en el sector de la salut.

Més informació:
<http://www.cta.org.ar>

El metro, contra la precarietat i la privatització

Àlex Tisminetzky, Buenos Aires

Els treballadors del "subte" (metro) de Buenos Aires s'han convertit en les darreres dècades en un referent del moviment obrer argentí. Però la combativitat i referencialitat d'aquest sector neix d'una gran derrota, la privatització del metro l'any 1994, que va suposar l'acomiadament de milers de treballadors, la externalització de serveis i quasi el desmantellament de la xarxa sindical. 25 anys després, les lluites, vagues i manifestacions dels treballadors ha aconseguit millores salarials i de condicions laborals, com les ja famoses 6 hores, i una envejable i potent organització de base.

La força d'aquest sector es basa en els delegats de base, escollits per votació directa dels seus companys, i que no segueixen les directives del sindicat únic del gremi, la UTA (Unión de Tranviarios Automotor), que compta amb un llarg historial de col·laboració amb l'empresa i de pràctiques mafioses. En les darreres setmanes, 21 dels 25 delegats del metro han estat expedientats pel

sindicat, i poden ser expulsats en qualsevol moment. Les bases han amenaçat amb vagues immediates si els delegats de base són expulsats del gremi.

La privatització

El 3 de gener de 1994 va ser un dia llargament recordat pel subte, ja que es va viure l'agressió més gran que han patit els seus treballadors. Aquell matí el govern de Menem va privatitzar tot el metro de Buenos Aires, concedint el servei a l'empresa Metrovias SA. Pocs dies després, la plantilla va saber que només 1.100 treballadors d'un total de 3.643 continuarien a la nova empresa privada, és a dir, menys del 33%.

De pas, la política ultraliberal de Menem va deixar sense efecte l'antic Conveni Col·lectiu, augmentant la jornada diària de 6 a 8 hores, a més d'externalitzar els serveis de neteja i seguretat en tercers empreses, fet que va suposar una dràstica reducció salarial.

Els treballadors del metro, poc organitzat, i pitjor representats pel

gremi UTA, no van poder fer front a aquesta ofensiva, i en pocs dies molts van perdre la feina, altres van ser externalitzats, i els que es van quedar van veure com empitjoraven les condicions laborals i augmentaven els ritmes de treball.

Comença a organitzar-se la resistència

Però de la més sonada de les derrotes va néixer poc a poc la resposta. Cap a l'any 1996 van començar a organitzar-se petits grups clandestins, que funcionaven fora del sindicat del gremi, controlat per màfies i burocràcies sindicals, i que havia tingut un paper actiu en la privatització.

Poc a poc, els treballadors, molts d'ells nous i contractats posteriorment a la privatització, van conformar una sòlida organització de base, que va tenir les primeres victòries sindicals en diverses aturades contra acomiadaments i en defensa de millores de condicions de vida i seguretat a l'empresa.

Però la batalla que va acabar de conformar el mapa sindical del

metro va ser la reivindicació de les 6 hores, que va costar llargues vagues i ocupacions de les instal·lacions de l'empresa. Finalment, la darrera de les lluites va aconseguir que les empreses externalitzades es reincorporessin al 2002.

La UTA contraataca

Però en els darrers mesos el model sindical del subte està en perill. El gremi únic UTA, que ja havia protagonitzat diverses agressions físiques a representants dels treballadors, va anunciar el passat setembre la seva voluntat d'expulsar per "in-

disciplinats" a 21 dels 25 delegats del metro, que compten amb una amplíssima majoria dels vots directes dels treballadors, fet que ha estat respost amb un anunci de vaga de les bases.

Actualment la situació està encallada i en calma tensa, ja que el govern, per por a afectacions del servei, ha obligat al gremi a aplaçar els expedients sancionadors dels delegats.

Més info:
<http://www.metrodelegados.com.ar>
<http://www.elregresodelostopos.blogspot.com>

Entrevista a Marcelo Ruarte i Maria del Valle, treballadors de l'Hotel recuperat Bauen

'Som treballadors sense patró'

Àlex Tisminetzky, Buenos Aires

La crisi del "corralito" que va patir l'Argentina el desembre de 2001 va multiplicar les taxes d'atur, el tancament d'empreses i va provocar que milers de persones restessin sense cap protecció social. La societat argentina gaudia als anys 1970 d'una distribució de la riquesa equiparable a molts estats europeus, i la diferència entre els estrats socials més pobres i els més rics era de 12 vegades. L'any 2003 la diferència entre els rics i els pobres era 50 vegades major.

D'aquest trauma col·lectiu han nascut múltiples iniciatives populars, entre les quals destaquen les empreses "recuperades" o "sense patró", on els treballadors van prendre el poder i la gestió de les empreses abandonades pel capital. Set anys després de l'explosió de moviments i iniciatives populars del 2001, i a pesar de la relativa recuperació econòmica, les empreses recuperades han sabut sobreviure i fer-se dia a dia més fortes, constituint una alternativa real de vida per importants sectors socials.

Actualment més de 15.000 famílies participen directament del Moviment Nacional d'Empreses Recuperades (MNER), sempre sota el perill del desallotjament, però que s'ha estès per gairebé tots els sectors productius, fàbriques de ceràmica, tèxtils o gràfiques, hotels i restaurants, com la pionera Zanon de Neuquen, la tèxtil Brukman de Buenos Aires o l'impremta Chilavert, fins a un total de casi 200 centres de treball.

El Bauen és un històric edifici, un veritable monstre de 20 plantes, situat al ben mig de Buenos Aires, entre Corrientes i Callao. Hem pogut comprovar l'hospitalitat dels treballadors que participen en el projecte, en la mateixa sala on abans els patrons gestionaven l'hotel, i que ara és despatx de la comissió de premsa, presidida per les imatges del Che Guevara. Evo Morales, Fidel Castro, Hugo Chávez i múltiples cartells de convocatòries dels moviments socials.

-Com us va plantejar recuperar un hotel com el Bauen?

-El Bauen es va construir el 1978, pel mundial de futbol, en plena dictadura i en convivència dels seus propietaris, la família Iurovich, amb la junta militar. Durant dècades l'estat va permetre que els propietaris no paguessin impostos, i les múltiples irregularitats de la gestió finalment van portar al tancament

de l'hotel al 2001, deixant 100 treballadors al carrer.

La pràctica totalitat dels companys no vam poder tornar a trobar feina a causa de la crisi que patia el país, i molts vam sobreviure gràcies al mercat del troc. Aquest fet ens va fer decidir a vint de nosaltres, l'any 2003, a tornar a entrar al Bauen per recuperar-lo, amb el suport del MNER. Ens vam trobar que l'empresari ho havia venut tot: vaixelles, llits o instal·lacions elèctriques... Però hi estàvem decidits a resistir i ens vam posar a treballar.

-Com van ser els principis?

-En entrar el primer que ens va venir el cap és que ens enviarien la policia, que no ens permetrien recuar un espai tan cèntric de la ciutat, i fins i tot molts dels nostres companys que actualment estan treballant aquí ens van dir que estàvem bojos, que no ho aconseguiríem. Però la veritat és que no teníem gaires més alternatives, no vam creure en la mala sort, i vam tenir confiança en el suport social i en nosaltres mateixos. Vam treballar molt dur, reconstruint el que els empresaris s'havien endut, i pre-

nant consciència de que ara érem nosaltres mateixos els nostres patrons.

Més enllà del nostre treball, la posada en marxa va ser possible, en gran part, gràcies a l'ambaixada de Venècia, que ens va donar suport i ens allotjava tots els seus convidats, com diplomàtics o artistes, dotant-nos d'uns ingressos per anar comprant tots els estris necessaris.

-Com us organitzeu?

-Ara, i poc a poc, el Bauen el formem 150 treballadors, tots cooperativistes, del primer a l'últim. Funcionem per assemblees i comissions, (alimentació i begudes, bugaderia, recepció,...) i cada nou company que entra és directament un més de la cooperativa, forma part dels obrers de base que són els que tenen la darrera paraula a través de les assemblees.

S'ha de tenir en compte que som persones que hem après a la pràctica i en el dia a dia a defensar els nostres drets, i així ens hem polititzat, i és que pocs de nosaltres tenen una militància o agrupació anterior al Bauen. Per tant, tot aquest procés ha estat un aprenentatge, i hem anat

construint aquest projecte a base de debatre i discutir-nos molt, aprenent a solucionar els conflictes que han anat apareixent.

Hi hem dedicat moltes hores, però tenim clar que treballem per a que les noves generacions, els nostres fills i nets, no visquin recollint cartons o al carrer, com ens imposa el model neoliberal. Aquí estem posant el nostre gra de sorra a una societat millor, i també és una forma de recordar i donar vigència als 30.000 companys detinguts desapareguts, que van ser morts precisament per imposar-nos la injustícia i el capitalisme salvatge.

-Quina relació teniu amb el govern dels Kirchner?

-És una relació del que hem anomenat el "ni". Ni ens han atacat frontalment, com es podia esperar dels governs anteriors, ni hi ha un suport decidit al moviment d'empreses recuperades, no hi ha voluntat política de recolzar-nos. Alguns càrrecs del govern han vingut a passar alguna nit al hotel, però no s'atreveixen a establir lleis que donin cabuda a aquesta nova realitat social. No ens entra al cap que un govern que es diu progressista torni la propietat de les empreses recuperades als empresaris que les van abandonar, oblidant que els que les han fet produir han estat els treballadors.

Ara hem presentat el projecte de llei d'expropiació del Bauen i tenim confiança que, amb el suport dels moviments socials, el govern es vegi obligat a aprovar-la. Cal tenir en compte que la darrera vegada que la jutgessa va voler desallotjar-nos vam marxar amb un miler de persones més fins als tribunals, per a dir-los que no estem sols, i ens van acompanyar, entre altres persones destacades, Hebe de Bonafini,

el Premi Nobel Adolfo Pérez Esquivel o l'economista Claudio Lozano.

La jutgessa ens ha proposat que acceptem la propietat de l'immoble de l'empresari a canvi de que ell ens respecti els llocs de treball, però això és irreal. Nosaltres hem aixecat el que aquest corrupte i especulador va portar a la ruïna, i ara funcionem en assemblees on tothom decideix: ni el propietari ens voldria, ni nosaltres podem tornar a acceptar les seves ordres.

-Quin tipus d'activitats s'han dut al Bauen a més del projecte de cooperativa de treball?

-Les empreses recuperades argentines són el caldo de cultiu per a altres experiències i projectes socials i comunitaris, en molts centres de treball sense patró s'han organitzat olles populars, escoles per a nens i adults o centres culturals i socials per a la comunitat, i el Bauen no en som una excepció. A més de ser un espai de reunió de múltiples entitats socials i sindicals, s'hi realitzen diversos actes, com el que fa poc vam organitzar pel "dia del nen", compartint el nostre projecte, passant una estona entranyable i fent arribar uns regals als menors amb menys possibilitats econòmiques. En cada un dels actes, sobretot amb els nens, els expliquem que estan a la "casa dels treballadors", on no hi ha cap patró, i que per tant és la casa de tots.

En tot cas, creiem que el Bauen no és només una feina, és un projecte per a tota la societat. Estem creant els treballadors i les persones que qualsevol societat hauria de voler per a si mateixa, i és que ens omple d'orgull poder sortir al carrer a les manifestacions i cridar "aquí estan, aquests són els treballadors sense patró".

-Quin missatge voldríeu enviar als lectors dels Països Catalans?

-Per fer realitat el nostre projecte, i per tot el conjunt del Moviment Nacional d'Empreses Recuperades és molt important els suports socials tant de l'Argentina com d'altres països. En els propers mesos engegarem una campanya a nivell europeu de recolzament a l'expropiació del Bauen, en el que tenim previst realitzar xerrades i actes de difusió de la nostra realitat arreu les ciutats europees.

Més informació:

<http://www.bauenhotel.com.ar>
http://www.revolutionvideo.org/agorav/programas/empresas_recuperadas/defensa_bauen_1.html

TREBALL-ECONOMIA

La LEC pren l'escola concertada com a model del sistema educatiu i trasllada el seu model de gestió privada a l'escola pública

Amb la LEC es condemna ara i per sempre l'escola pública

Vaga indefinida als pàrquings d'Eysa a Mataró

Federació Comarcal CGT Maresme

El treballadors de l'empresa EYSA, que gestiona els aparcaments subterranis de Mataró, van decidir convocar vaga indefinida degut a que l'empresa incompleix la Llei 31/1995 de Prevenció de Riscos Laborals fins al punt de posar en risc la integritat física dels treballadors. La companyia, filial de Fomentos Construcciones y Contratas, explota aparcaments municipals de titularitat pública arreu de l'Estat espanyol. La concessionària subcontractada per l'empresa municipal Gestió Integral de Trànsit (GINTRA) gestiona els aparcaments públics de pagament de la ciutat (Parc Central i Plaça de Tomás y Valiente). Aquesta, al seu torn, depèn de Promocions Urbanístiques de Mataró SA (PUMSA), que s'encarrega de la gestió del sòl públic municipal.

A requeriment de la Inspecció de Treball pel seu compliment, l'empresa "passa" de la inspecció, dels treballadors i del delegat de prevenció de la CGT que està intentant des de fa uns dos anys per la via del diàleg que l'empresa compleixi la llei.

Per una altra banda, l'empresa assesta els afiliats de la CGT i un d'ells va ser acomiadat injustament, quedant pendent de judici al Jutjat del Social.

Davant del silenci i el "passotisme" per part de l'empresa els treballadors no han tingut més remei que exercir el seu dret de vaga. Van seguir la convocatòria de vaga 4 dels 6 treballadors que té l'empresa, tot i les coaccions portades a terme per l'empresa per a fer-la fracassar.

El sindicat CGT va convocar concentracions de suport als treballadors en vaga davant els aparcaments de Mataró els dies 3 i 15 d'octubre. També es va portar a terme una campanya d'enviament de faxos a l'empresa. S'intenta estendre el conflicte al màxim als centres de treball que l'empresa té a Catalunya: Igualada, Rubí, Lleida, Granollers, Tarragona, Manresa i altres, així com a la seu central de Madrid.

Federació Ensenyament CGT Catalunya

El Govern de la Generalitat ha entrat al Parlament el projecte de Llei d'Educació de Catalunya que d'aprovar-se trencaria el model d'educació pública que hem tingut fins ara, situaria la privada concertada com a model i potenciarà les possibilitats de privatització de l'ensenyament. La CGT d'Ensenyament ha convocat una vaga del professorat i l'alumnat dels centres públics no universitaris pel 13 de novembre (amb USTEC-STEs, ASPEPC i el Sindicat d'Estudiants). Però el projecte de LEC no és un tema que afecti només a aquest dos sectors, també a les mares, pares, tutors/es i a qualsevol persona partidària d'una educació pública de qualitat per la qual cosa demanem la col·laboració de les AMPAS, associacions de veïns o qualsevol altre espai de trobada.

La CGT d'Ensenyament ha elaborat un full adreçat a la ciutadania que porta per títol: "Als pares i mares, a la comunitat: per què estem en contra de la LEC?" i que diu el següent:

- Ens adreçem a vosaltres per fer-vos saber els motius principals que com a sindicat ens fan rebutjar la llei d'educació que el parlament de Catalunya prepara, i que defineix quin tipus d'escoles tindrem al nostre país d'ara en endavant. Esperem el teu recolzament en la lluita contra aquest projecte de llei que condemna d'ara i per sempre l'escola pública.

- El projecte de Llei d'Educació de Catalunya (LEC) suposa la privatització dels serveis educatius, aposta clarament per l'escola privada concertada i relega l'escola pública a una mera funció subsidiària de caràcter assistencial: a l'augment de les aportacions econòmiques a les escoles concertades s'hi sumarà un finançament extra (que no rebrà la pública) si voluntàriament accepten fer-se càrrec de nens amb dificultats. Aquesta "voluntarietat" junt al control sobre la matriculació que exerciran els propietaris de les escoles privades, augmentarà la segregació escolar en funció de l'extracció social de l'alumnat. En definitiva: pagar amb diners de tothom l'escola d'uns pocs... una idea d'esquerres?

- Traslada el model de gestió de

l'escola concertada a la pública, marginant els elements amb els quals es van democratitzar els centres públics, com ara els de participació de professorat (claustrats) o de pares i alumnes a través d'AMPAS i conselles escolars, prou malmesos ja.

- El projecte de LEC pren l'escola concertada com a referent del sistema educatiu i trasllada el seu model de gestió d'empresa privada a l'escola pública: jerarquitzat tota la capacitat de decisió en la figura de la direcció de centre. Condiciona els recursos dels centres als resultats, provocant la competència per l'alumnat entre centres públics, i accentuant -en conseqüència- la diferència de qualitat entre centres, que depèn en part dels recursos amb els que compta per realitzar una bona tasca educativa. Afavoreix encara més, doncs, l'existència de centres públics de primera, de segona i centres-guetos.

- El projecte de LEC obre la possibilitat que centres de primària i instituts públics passin a ser gestionats pels ajuntaments de cada municipi. Podem estar d'acord en la necessitat de més implicació dels municipis, però el cas de la municipalització de les escoles de 0 a 3 anys ens ensenya com funcionen alguns ajuntaments: proliferació de la gestió indirecta -criticada pel Síndic de Greuges- en la qual es manté el rètol de Llar d'infants municipal quan realment són ges-

tionades per una empresa privada (això ha passat amb més d'un 25% de les llars d'infants municipals). Aquesta privatització precaritzat les condicions laborals dels treballadors i redueix enormement la qualitat del servei que presten ja que l'objectiu primer és fer negoci, no educar.

- El projecte de LEC parla en cap moment de reduir el nombre de nens per classe o d'un compromís d'augmentar el finançament públic de l'escola pública, mesures que si garantien una millora qualitativa del sistema. Tampoc d'afavorir la gratuïtat total i real del dret a l'educació: ni una paraula d'augmentar les dotacions als centres per no haver de cobrar material ni de la gratuïtat dels llibres de text.

- El Projecte de LEC agreujarà la delicada situació que avui ja viu l'escola pública:

• Assumim més del 85% dels alumnes amb dificultats d'aprenentatge.

• Alguns grups comencen el curs amb 28 i 30 nens (quan haurien de tenir 25, i aquest número ja és excessiu si tenim alumnes amb dificultats a la mateixa classe).

• Tenim centres-guetos, que l'administració permet sense donar ni solucions ni recursos per afrontar la situació. La desastrosa i asocial planificació urbanística ha donat com a fruit l'aparició de ciutats-guetos, fet que ha afavorit que en molts centres públics la realitat

sigui pràcticament inassumible.

• Ens deixen sense recursos molts projectes d'innovació educativa engegats a molts centres amb il·lusió i esforç de tothom.

Cal millorar la qualitat del nostre sistema educatiu. Aconseguir-ho, com demostren els sistemes educatius capdavanters al món, no passa per una gestió empresarial dels centres públics, ni per la municipalització i el perill de privatització que això suposa, ni per afavorir el finançament públic de les escoles concertades (convertint en un gran negoci un dret reconegut de tot ciutadà).

• Volem una escola pública de qualitat, amb un finançament com la mitjana de la resta de països europeus, proper al 6% del PIB i no del 2'4 % (català) actual, que comporti una atenció més individualitzada dels infants, permeti millorar-ne els aprenentatges i garanteixi la gratuïtat real de l'ensenyament públic (material, llibres, colònies...).

• Volem una escola encara més transparent i engrescadora, volem aprofundir els instruments de democratització i participació de professorat, mares, pares i alumnes en un procés educatiu dels centres, entès com un treball en equip, perquè aquest és el missatge que cal transmetre als nostres infants.

• Volem una escola integradora (a diferència dels centres concertats que majoritàriament rebutgen l'alumnat amb més dificultats), sense caure en el parany que una major competitivitat entre centres i entre els nostres fills i filles ens portarà a una millor educació.

• Volem que pugin els nivells educatius, però per fer-ho cal un compromís de l'administració amb l'educació pública, amb l'escola de tothom.

Per tot això es demana que el Govern de la Generalitat retiri el projecte de Llei d'Educació de Catalunya i promogui un debat entre tots els sectors de l'ensenyament públic sobre les necessitats que hi ha avui a Catalunya per millorar l'escola pública de les nostres filles i fills. Cridem a totes les mares i els pares, associacions, partits polítics, sindicats i AMPA's a rebutjar aquest projecte de llei i a donar suport a les mobilitzacions en defensa d'una educació pública de qualitat.

Més informació:

www.cgtcatalunya.cat/cgtense

Catalunya. Novembre de 2008

Rebuig als ERO presentats en el sector de l'automòbil

FESIM-CGT

La Coordinadora del sector de l'automòbil, de la FESIM-CGT ha analitzat l'actuació tant de les empreses constructores com de les auxiliars amb la presentació d'ERO en les últimes setmanes. La CGT fem les següents valoracions i conclusions:

-En la majoria de les empreses els plantejaments d'excedent no responen només a la caiguda de vendes, si no a la voluntat d'aprofitar la psicosis de crisi per a realitzar reestructuracions, augments de productivitat i canvi de contractes fixos per eventuais. En efecte, les reduccions de producció respecte a 2007 signifiquen generalment menys del 8% i no obstant això l'aplicació d'ERO es realitza en tants per cent molt més elevats.

-Les empreses estan sol·licitant l'atur per a les seves plantilles abans de produir-se els efectes reals sobre les produccions. Encara que les dades de vendes a Espanya parlen de més d'un 20% de descens, les vendes a Europa i en la resta del món tot just arriben a un descens del 2%. Tenint en compte que els cotxes produïts a Espanya es destinen en un 70% a l'exportació, s'enfonsen la majoria de les justificacions de les empreses per a demanar els ERO.

-Des de la Coordinadora de l'Auto de la FESIM denunciem que una de les causes de l'actual situació de crisi ha estat l'actuació de les multinacionals de l'auto que han dut a centenars de milers de treballadors a rebaixar els seus salaris i condicions de vida per mitjà d'acords de dobles escales salarials, augments de productivitat i flexibilitat, emprobrant a la població i per tant ajudant a la tan airejada crisi.

-Insistim i reivindicuem que aquesta crisi ha d'anar a càrrec d'unes empreses que en els últims 10 anys han tingut, en el conjunt del sector, més de 15.000 milions d'euros de

benefici, a més de les aportacions directes en compra de materials a les cases matrius, valorades en altra quantitat similar de benefici.

-Per això exigim a les administracions públiques, estatals i autonòmiques, el rebuig dels Expedients de Regulació d'Ocupació a les empreses i l'exigència de solucions pactades amb els treballadors en les quals siguin les empreses qui suportin el cost d'aquesta situació per mitjà de la reducció de la jornada, la reducció dels inhumans ritmes actuals de producció, i la condonació dels deutes de borses d'hores acumulades, sobretot pels

augments de productivitat dels últims anys.

Des del conjunt de seccions sindicals de la CGT al sector de l'automòbil anem a desenvolupar en el concret de cada empresa, plataformes reivindicatives en línia amb aquestes propostes, convocant a les plantilles afectades a les mobilitzacions que siguin necessàries perquè siguin les empreses qui carreguin amb els costos d'aquesta situació i així impedir que de nou la voracitat i avarícia de les empreses dugui als treballadors de l'auto a noves pèrdues de condicions de caiguda i treball.

OPINIÓ: La CGT davant la situació de 'crisi' en el sector de l'auto

Diego Rejon, secretari general FEMEC-CGT

En les últimes setmanes les empreses del sector de l'auto han començat a sol·licitar expedients de regulació d'ocupació, tant d'extinció com de suspensió, per la "baixada de vendes" en el sector. L'evolució de les vendes del sector de l'automòbil ve com a conseqüència de les turbulències financeres viscudes amb les hipoteques "subprime" d'EUAU que han suposat el trencament de la confiança de les entitats financeres col·lapsant el sistema de crèdit i influïnt de manera exponencial en el descens del finançament i del consum. Una hipoteca subprime és aquella hipoteca considerada de "rise" per aquell a qui es concedeix.

Les cada vegada pitjors condicions d'ocupació amb sous per sota d'una renda acceptable en el mercat actual, sumades a l'increment del euribor Europeu, han dut a grans capes de la població o a l'atur o a retener el consum, quan s'han produït les primeres alarmes de crisi econòmica. No obstant això

els culpables d'aquesta situació; banquers, empresaris i multinacionals, tenen en lloc segur el botí aconseguit en els últims anys i damunt tenen el cinisme de demanar que les seves malifetes les paguem els altres.

Les empreses de l'automoció han aplicat en àmplies zones del planeta la política d'abaratament de les condicions salarials i l'augment de productivitat sense límit. Aquestes accions han significat augments de les capacitats productives que han eliminat la necessitat de contractació impedit que milers de persones tinguessin treball i salari. Qui han accedit a un d'aquests llocs de treball ho ha fet amb dobles escales salarials per sota de 800 euros mensuals per als acabats d'ingressar.

D'aquesta manera l'acumulació de capitals en mans de les multinacionals ha arribat a uns números escandalosos. Aquests beneficis, lluny de ser invertits en millores productives que augmentessin la capacitat estructural i un major valor afegit, tant en el producte com en el procés, s'han dut a l'es-

peculació financera i al repartiment de dividendes, generant-se una pèrdua de motor econòmic per al futur de les empreses i els seus empleats.

Ara, quan es constaten les conseqüències de la política capitalista que han desenvolupat les empreses multinacionals de l'automòbil com màxims exponents d'aquest sistema, acudeixen a demanar ajuda als governs, i per tant a l'erari públic pagat per tota la població, perquè paguem, amb atur, milers de treballadors i les seves respectives famílies.

Les ajudes oficials de les quals s'han vist beneficiades les empreses de l'automòbil en els últims decennis són públiques i notòries. En totes aquestes ajudes no hi ha hagut mai una posició de control i de contrapartida per part de les administracions tant central com autonòmiques. D'aquesta manera s'han desapropiat ocasions magnífiques per a haver entrat a formar part de l'accionariat de les empreses i així poder realitzar una lògica labor de control en els moviments industrials, especulatiu i financers de les empreses.

Les polítiques industrials de les multinacionals, centrades en l'obtenció de beneficis per mitjà de l'estalvi i abaratament del cost de la mà d'obra, no han buscat tecnologies de futur amb un major valor afegit.

En aquest sentit, la capacitat de mantenir en el futur una indústria de l'automòbil, i tot el seu sector auxiliar passa per escometre la investigació i disseny de vehicles ecològics amb motoritzacions lliures dels derivats del petroli, veritable problema no només per a l'economia general sinó per al conjunt de la indústria de l'auto i, per descomptat, per al conjunt del planeta.

La Federació de Sindicats de la Indústria Metal·lúrgica (FESIM-CGT) hem presentat a les Administracions i a les empreses una proposta-exigència clara d'investigació i desenvolupament immediat de tecnologies lliures de petroli. El lamentable és que ni empreses ni Administració ni els altres sindicats "majoritaris" hagin plantejat una decidida aposta política i industrial per a aconseguir aquest objectiu.

LA MIRADA INDISCRETA

Jo no he votat Obama

Emili Cortavitarte Carral

Si hi ha hagut un tema que ha unificat els criteris de periodistes, tertulians, experts, polítics professionals i gent del carrer era el desig que el candidat demòcrata a la presidència dels Estats Units fos el guanyador de les eleccions i, una vegada celebrades aquestes, la passió desfermada i els bons auguris.

Mai no havíem assistit a un desplaçament mediàtic com aquest pel que fa a unes eleccions en un altre estat: els enviaments especials s'han multiplicat, els conductors d'informatiu o dels programes d'actualitat matinals també s'han desplaçat per fer-los des de Washington o des d'altres ciutats nord-americanes, els tertulians han tingut feina extra...

Sí, sí, ja sé que hem assistit a una sèrie d'esdeveniments històrics: el primer president mestís (més que negre, no ho oblidem) dels EUA, la fi de la nefasta i cruel (Afganistan i Iraq, per citar dos exemples) presidència de Bush fill, un suposat canvi de cicle polític (Obama serà el nou president i els demòcrates tindran la majoria en el Senat i en el Congrés) i de sensibilitat internacional al front de la Casa Blanca (sembla que el nou president té una certa idea de per on paren els altres estats i proposa vies de respecte i diàleg).

Però també han passat coses durant aquest període que no poden obviar. El senador Barack Obama va renunciar al finançament públic per a la seva campanya i s'ha basat només en el privat, superant totes les quantitats fins ara conegudes. Això li ha permès, entre d'altres coses, emetre en vuit de les cadenes televisives nord-americanes de major audiència un vídeo promocional de mitja hora. No ens podem ni arribar a imaginar el que es pot fer per la millora de les condicions de vida dels més desfavorits als EUA amb el que ha costat aquest anànci.

Barack Obama no només té el suport de les estrelles de Hollywood i dels intel·lectuals més progressistes també dels mateixos especuladors financers de Wall Street que ens han abocat a aquesta crisi, avui per avui, de dimensions desconegudes. Qui millor que un polític relativament jove, atractiu a les càmeres, de discurs apassionat i esperançador? Què millor que propostes tan vagues com: "ara tots els americans hem d'oblidar les nostres disputes per unir-nos"? Com deia el personatge principal d'Il Gattopardo de Tomasi di Lampedusa: que tot canviï perquè tot resti igual.

L'ALTRA REALITAT

L'efecte papallona

Pepe Berlianga

L'enciclopèdia Viquipèdia diu que l'"efecte papallona" es genera quan es donen uns condicions inicials en un determinat sistema natural, i que la més mínima variació pot provocar que el sistema evolucioni de forma totalment diferent. Una petita perturbació inicial, com a conseqüència d'un procés d'amplificació, podrà generar un efecte considerablement gran. El qualificatiu prové d'un antic proverbi xinès: "el moviment de les ales d'una papallona es pot sentir a l'altra banda del món". Canvis mínusculs que portin a resultats completament divergents.

Em refereixo a aquesta definició en relació a "la que està caient" en aquest món tan opac de l'economia en relació al sistema financer. Els mitjans d'opinió sense diferències ens informen de les immenses ajudes que els estats destinen a calmar els despropòsits a què ens hem vist abocats; sobre la necessitat de re-fundar el sistema capitalista tal com va sorgir dels enderroc de la II Guerra Mundial; del compromís de garantir els nostres escassos estalvis;... Un compendi de mesures que causen l'enrojolament dels més llecs. Mentrestant, gairebé tots "informen" que és culpa d'uns desajustaments que han inundat el mercat d'uns productes coneguts com a hipoteques "subprime" encara que, ni els més guerrers van ser capaços d'apreciar les nefastes conseqüències que una estafa d'aquestes característiques generaria. Sense excepció, criden a l'auxili d'entitats que sense ell es troben abocades a la desaparició, evidentment sense recuperar els ingents capitals dipositats en elles.

Pel camí s'obliden, interessadament que els "gestors" han estat rebent honoraris vergo-nyants, tant en concepte de salari fix com sobre participació en beneficis, 'stock options',... inclús fins a l'últim moment que es van anar a salvar-les o quan es van veure forçats al seu abandonament, cinc minuts abans que els tressin.

Novament es desaprofita l'ocasió per cimentar un sistema econòmic que corregeixi les desigualtats. Es perd l'oportunitat de fer que les empreses que reben ajudes per al seu reflotament, hi hagi un acord per tal que els seus treballadors formin part dels consells d'administració, en proporció i de les ajudes rebudes, com qualsevol altre accionista que exigeix la seva "cadira" en els òrgans de plena decisió empresarial.

Això sí que no estan disposats a acceptar-ho, seria "massa revolucionari" per als seus ponderats punts de vista i/o raciocini.

Seat, Esteban Ikeda, Estampacions Sabadell, Unilever, Visteon, Nissan...

Onada d'acomiadaments i tancaments a empreses

Col·lectiu Catalunya

Amb l'excusa de la crisi, diverses empreses presenten Expedients de Regulació d'Ocupació i tanquen factories.

Esteban Ikeda

Proveïdor de Nissan, pertany a la multinacional Johnson Controls, compta amb 300 empleats i fabrica els seients per al tot terreny Pathfinder, un model afectat per la retallada de producció de Nissan.

Vol presentar un ERO per acomiadar 95 empleats al Prat de Llobregat amb l'excusa del descens de la producció del principal client, la fabrica de Nissan de la Zona Franca. Aquests acomiadaments es sumarien a un pla aplicat a final del 2007 de 56 baixes incentivades i 16 contractes temporals no renovats.

Els sindicats consideren que els acomiadaments són injustificats tenint en compte les previsions actuals de producció del grup automobilístic.

Estampacions Sabadell

Fabrica carrosseries d'automòbil. Serveix a la línia de producció dels tot terrenys que es fabriquen en la planta de Nissan a la Zona Franca i també és proveïdora de la marca a Àvila, on Nissan fabrica camions lleugers.

Va presentar un expedient de suspensió d'ocupació temporal de 30 dies que afectarà a uns 226 treballadors (gairebé la meitat de la plantilla), amb l'argumentació que la mesura respon a la situació productiva de Nissan, un dels seus principals clients. L'expedient preveu deu dies d'aturada productiva en les línies que treballen per al fabricant japonès a Barcelona durant els mesos de novembre, desembre i gener.

Els sindicats consideren que la mesura és exagerada, que l'expedient està sobredimensionat i que afectarà treballadors que no tenen res a veure amb la producció a Nissan.

Seat

Un dels gegants històrics del sector de l'automòbil.

Seat va anunciar un ajustament de la seva producció a Catalunya que consisteix d'entrada en la presentació d'un ERO temporal per a 1.250 treballadors -750, entre novembre i desembre, i 500, entre gener i juliol del 2009- (després Seat el volia ampliar a 1.500), als

quals cal sumar els 3.950 que finalment la filial de Volkswagen enviarà a casa durant cinc i quinze dies també abans de final d'any. En total, si es té en compte els ERO i les aturades productives, la mesura pot afectar uns 4.700 empleats de Martorell i la Zona Franca, ja que alguns poden formar part de les dues accions. Pel que fa a les dues aturades de cinc i quinze dies que preveu portar a terme Seat, això afectarà d'una banda, 1.980 empleats de la línia 1 -encarregada del nou Ibiza- durant tres dies de novembre i dos de desembre, i d'una altra, 1.969 persones més de la línia 2 -la que produeix els models Altea i León- durant quinze jornades dels mateixos mesos.

Tot i que la companyia no s'ha plantejat acomiadaments, els sindicats temen l'inici d'un allau d'expedients similars per part de les empreses proveïdores. CGT i CCOO decideixen convocar jornades de vaga els caps de setmana, des del dissabte 18 d'octubre fins al 14 de desembre, entenent que és contradictori que l'empresa presenti un ERO i al mateix temps mantingui gent treballant els caps de setmana en tasques d'acabat de vehicles i en l'inici de la línia del nou Ibiza, a més de deure 800.000 hores de la borsa d'hores a la plantilla. Només tornant-les, els sindicats calculen es podrien reduir un 20% els afectats per l'ERO. La borsa d'hores és un sistema de flexibilitat de Seat que estableix que

els treballadors poden deixar de treballar fins a 35 dies a l'any per caigudes en la producció, i la companyia els segueix pagant el sou. A canvi, els treballadors retornen aquestes hores en puntes d'activitat, sense cobrar més.

Visteon

Visteon fabrica quadres de comandament pels tot terrenys de Nissan.

Ha anunciat l'enviament a casa de 30 persones durant 13 dies.

Unilever Espanya

Multinacional propietària de marques com Calvé, Knorr, Ligeresa, Maicena, Mimosin, Rexona, Skip, Signal, Tulipan, etc.

Ha decidit tancar la planta de gelats del barri barceloní del Poblenou, comercialitzats sota la marca Frigo, i acomiadar els 268 empleats de la plantilla.

La companyia, que ja ha presentat l'ERO al departament de Treball, declara que la decisió s'emmarca en un pla de reestructuració engegat en el sector de la producció de gelats.

Nissan

Una altra de les grans empreses de l'automòbil.

Decideix presentar un ERO per acomiadar en un any 1.680 treballadors de les factories de la Zona Franca i de Montcada i Reixac.

Nissan ho justifica en una situació econòmica complicada, el descens del nombre de vendes, l'increment dels costos de producció i les dificultats dels particulars a l'hora d'aconseguir préstecs per al consum i en el fet que han canviat els gustos dels consumidors, que en lloc de 4x4 i grans furgonetes demanen vehicles més petits, més eficients, amb menors consums i més respectuosos amb el medi ambient.

És dels ajustaments de personal més bèsties dels últims anys. Comportarà un conflicte social greu, perquè arrossega les plantilles de les empreses auxiliars que els subministren peces i afectarà unes 4.000 famílies. Els sindicats consideren que l'ERO és injustificat perquè l'empresa s'aprofita d'una situació conjuntural i perquè la multinacional japonesa acumula quatre anys de beneficis.

Els treballadors de Nissan van començar les mobilitzacions en contra de l'ERO el dijous 16 d'octubre al matí amb una concentració d'uns 3000 treballadors a Plaça Catalunya de Barcelona per a dirigir-se després als concessionaris de Nissan i Renault a decorar els aparadors i repartir pamflets per tal d'informar els clients d'on van a parar els seus diners. El matí del dia 17 uns 3000 treballadors es van concentrar a les portes de les factories, i el 23 d'octubre a la tarda van convocar una manifestació pel centre de Barcelona.

A Seat planten cara a un nou ERO

Seccions Sindicals
CGT Grup Seat

És trist i preocupant fer un exercici de memòria i veure com ha evolucionat aquesta empresa que s'atreveix a presumir de modernitat i benestar, que ens bombardeja amb revistes a tot color i enquestes de satisfacció laboral d'una banda mentre planta ERO a l'Administració com qui planta pins. Des del famós acord "Per a l'estabilitat de la plantilla" de 8 maig de 2003, ja en porten tres, en tres anys: ERO acomiadaments desembre 2005, ERO amb l'excusa de la vaga de transports juny 2008 i l'actual, que vol tirar endavant aprofitant la campanya mediàtica de "crisi" amb la seva cançó de "els rics també ploren". La veritat és que en època de molta abundància, van retallar un 30% de salaris als nous ingressos i van ficar flexibilitat total mentre els insoportables ritmes de treball en les cadenes provoquen que fabriquem més malalts que cotxes, a un ritme increïble.

En primer lloc, alegra que la resta de sindicats assumeixin els plantejaments que des de fa temps defensa la CGT. En la primera reunió de l'ERO, tots els sindicats assenyalen la VW com a responsable

de la situació de Seat, i aporten dades i mesures que fan injustificable qualsevol ERO. Si a Seat "No sobra ningú" cap sindicat ha d'entrar a negociar les condicions de l'ERO. Al contrari, caldria una mobilització per parar-ho.

La CGT considera que si l'empresa no obre una solució sense l'ERO, s'haurien de realitzar assemblees davant l'edifici corporatiu per demostrar a la màxima Direcció de Seat que la solució és la retirada de l'ERO i una negociació sense xantatges.

Ja d'entrada, la CGT ha reprovat

l'inspector que va intervenir en aquest conflicte, el mateix que va intervenir en l'ERO del 2005, un expedient on es van cometre nombroses il·legalitats i que encara no s'ha tancat ja que queda un treballador pendent de reingrés.

Es rebutja l'ERO perquè la inactivitat que planteja l'empresa és un muntatge per justificar un altre ajustament de la plantilla. L'informe elaborat per l'empresa és totalment esbiaixat. Convé informar que dels 642 directius no n'hi ha cap afectat per la "baixada de vendes". També omet dades importan-

tíssimes doncs no hi figuren ni les Jornades Industrials pendents de gaudir ni l'estat de la borsa d'hores a Zona Franca i Gearbox, on la mitjana és positiva!!

L'empresa llança la canya aprofitant la crisi a veure què pesca. Van enganyar tothom quan al 2003 van vendre la borsa d'hores com a garantia perquè no hi hagués Expedients de Regulació d'Ocupació. S'està realitzant un sondeig, totalment maliciós, a través de les prefectures sobre la voluntarietat de la plantilla. És important no mostrar la pròpia intenció. Estar en un ERO no és cap "ganga": es tallen les cotitzacions i cal començar de nou el termini de sis anys per a l'atur, el que té conseqüències negatives tant per als qui es jubilen com per als qui puguin estar en l'atur en els pròxims anys.

Les condicions de treball a Seat provoquen un ampli rebuig que fa que molts treballadors no es plantegin el futur en aquesta empresa. Abans hi havia cua per a entrar i avui és una de les empreses de l'Estat pitjor valorades en termes d'oferta i qualitat d'ocupació.

Per tot això, des del sindicat de la CGT es crida a la mobilització contra les agressions per part de l'empresa i a rebutjar aquest nou ERO.

QUI PAGA MANA

Laïcisme nacional

VicentMartínez

Durant l'edat mitjana, els sistemes polítics estaven legitimats per les religions (com a ideologies polítiques gairebé): els reis ho eren per la gràcia de déu. Al segle XVIII, a Europa, tot això ho va qüestionar la Il·lustració i la configuració d'un sistema polític democràtic centrat en la voluntat i sobirania popular i la llibertat, almenys en teoria. Es va qüestionar el paper "polític" de les religions: es va separar església i estat i es van apartar les creences religioses a l'apartat de la privacitat, tot reconeixent la llibertat de consciència. I tot això sobre la base que ni aquesta creença privada ni els seus valors no es podien imposar sobre la llibertat de pensament i d'opinió de qualsevol ciutadà.

Actualment, vivim en un món on l'adscripció nacional, a la pàtria, és un dels elements de disputa política. Les dretes demanen patriotisme i acusen d'antipatriotes als líders esquerrans, les esquerres per la seva banda solen tenir, si més no, un concepte "nacional" una mica més "laic", menys religiós, menys essencialista. Només cap veure com a les eleccions nord-americanes els republicans acusaven Obama de ser antiamericà; com Rajoy acusava Zapatero de "romper Espanya", i com a la política catalana els partits es llancen retrets de no ser prou catalans ara per l'Estatut, ara pel finançament.

No es tracta de negar que hi ha hagut processos de genocidi cultural, i moviments nacionalistes progressistes amb justes reivindicacions. Però molts cops, quan vius a un territori amb un "conflicte nacional", com és ara Catalunya (on es debat entre la catalanitat i l'espanyolitat) de qualsevol dels dos extrems nacionals et demanen posicionament cap al seu cantó o cap a l'altre, no hi matisos. Jo no em sento espanyol, ni català, tot i que sé que sóc les dues coses (una per carnet i l'altra perquè visc a Catalunya i sóc de cultura catalana), però la meua identitat no és només segons el territori on visc. És més, pot ser el factor de classe té més pes en la meua identitat que viure on visc (no hauria de ser aquest l'objecte del moviment obrer?). Quan no jures fidelitat a un o altre bàndol reps acusacions d'espanyolista o d'independentista. Per això, reivindico un tercer espai: dels que creiem en l'autodeterminació, en què Catalunya ha de ser el que ella vulgui, en la normalització lingüística i cultural, però que ens fa igual la selecció catalana i que en un referèndum sobre la independència ens quedarem a casa perquè ja ens està bé el que decideixi la majoria.

OPINIÓ: A Nissan, 'Temps moderns'

Secció Sindical CGT Nissan

La societat capitalista, en la qual estem immersos, porta anys obtenint uns beneficis brutals. El motor econòmic de la societat ha vingut "gràcies a l'especulació" tant immobiliària com financera, així com a sector turístic. Impulsats, generalment, aprofitant les "desgràcies humanes", explotant la immigració, o encadenant la majoria de la societat a crèdits pràcticament vitalicis.

L'explosió de la bombolla immobiliària, la pèrdua de poder adquisitiu de la majoria de la societat, l'augment de la precarietat laboral, l'increment de l'IPC, la pujada de l'Euribor, fa que augmenti la població amb rendes baixes, amb el que la situació de "creixement", en la qual suposadament estàvem, per a gran part de la societat va suposar ja la seva crisi o endeutament.

La productivitat industrial ha anat encaminada a empitjorar majoritàriament les condicions de treball de tots, augment de flexibilitat, augment dels ritmes de treball, augment del treball efectiu, també ha suposat un augment de les malalties professionals, poques vegades reconegudes.

Ara, quan els treballadors/es, cada vegada tenim treballs més precaris, salaris més baixos, en el moment que la majoria de la població té problemes per a "consumir", quan les persones no poden anar més enllà de cobrir les seves necessitats bàsiques, ens parlen de crisi. Crisi que solament té una intenció, reduir els impostos al gran capital i obtenir reformes laborals que els permetin, altra vegada, augmentar la seva productivitat.

La unitat, és la base de la lluita, per això les empreses automobilístiques ja estan actuant amb la seva ANFAC (Associació Nacional de Fabricants d'Automòbils i Camions) que adopten mesures similars dintre del seu àmbit. Recordem, com van utilitzar la vaga de transport per a pretendre aplicar un ERO. El seu únic objectiu és obtenir una reforma específica per al sector, que pugui reportar-li més beneficis, a costa de les condicions dels treballadors i dels recursos públics.

Mentre, a Nissan, comencen a aplicar la flexibilitat negativa "en tota la planta", adoptant aquesta mesura de forma unilateral i tergiversant el conveni col·lectiu. Ens oposem a l'aplicació de la flexibilitat

de manera parcial i exigim la justificació del canvi productiu. Pensem que s'ha d'aclarir la situació quant a l'aplicació de mesures de flexibilitat i l'evolució de les circumstàncies de mercat, així com la marxa del pla de baixes incentivades.

Amb aquesta situació hi ha alguns "companys", que tenen la poca vergonya de venir a treballar dissabtes i diumenges. La quantitat de rumors que apareixen durant el dia a dia a la fàbrica, no tenen més intenció, que crear una psicosis social, de voler pertànyer a una crisi, provocada. No volem entrar a valorar els rumors. L'única cosa que sabem, per la famosa ANFAC, ja que des de la companyia no ens donen dades, és que des del mes de gener fins a l'agost Nissan, ha aug-

mentat les matriculacions un 20,6% pel que fa al mateix període de 2007.

Enfront d'aquesta realitat, necessitem una cultura de la resistència contra el consumisme, contra el creixement pel creixement, sense fites col·lectives.

Necessitem sortir al carrer per parar aquesta màquina de desordre, injustícies i desigualtats, anomenada economia de mercat o capitalisme i construir, a través de la cooperació i la solidaritat, una societat que respecti el medi ambient, el treball digne, el temps de vida col·lectiu de les persones lligat a la producció de béns socials suficients per a tots i totes.

Necessitem mobilitzar-nos en el nostre dia a dia i caminar tots junts cap a una vaga general.

‘Ens volen fer retrocedir un segle’ Fora la Directiva de les 65 hores

CGT Catalunya

El 7 d'octubre es va portar a terme una jornada de mobilització i lluita contra la Directiva europea que vol allargar la jornada laboral setmanal fins a 65 hores, directiva que està previst que passi a votació al Parlament Europeu el mes de desembre de 2008. La Unió Europea mostra un cop més el seu caràcter d'instrument del capitalisme europeu. Estem davant d'un sistema en que els avenços tecnològics no serveixen per millorar les condicions de vida de la població sinó que ens retornen a un passat d'explotació i carreguen sobre l'esquena de la classe treballadora els problemes de la crisi que el mateix sistema ha generat després d'enriquir-se gràcies a nosaltres.

Per una vaga general de 24 hores

Ens hi juguem molt, una agressió com aquesta requereix una resposta contundent, per això és necessària una vaga general europea de 24 hores. Considerem totalment insuficient i un simple rentat de cara la jornada europea del passat 7 d'octubre convocada per la Confederació Europea de Sindicats (CES), CCOO-UGT-USO a nivell d'Estat espanyol, en defensa del "treball digne", que incloïa aturades d'un màxim de 15 minuts en algunes empreses. Per això des de la CGT de Catalunya vam legalitzar una convocatòria de vaga de 24 hores el 7 d'octubre (això representava aturades de 1 a 4 hores, a diferents torns del dia), per anar més enllà i donar cobertura legal a la possibilitat de realitzar a les empreses aturades més llargues que els 15 minuts proposats per la CES, per poder realitzar a les empreses assemblees informatives en condicions, per garantir que en tots els torns i durant tot el dia els treballadors i treballadores poguessin secundar la vaga

en funció d'allò acordat a cada empresa i sector. Entre les que van realitzar aturades superiors als 15 minuts podem remarcar l'Ajuntament de Barcelona, Seat, Cristalera de l'Arboç, Mahle, Prismian, Telefónica Barcelona, etc.

Les mobilitzacions del 7 d'octubre

Convocada per la Campanya contra la Directiva de les 65 hores, a la qual es va adherir la CGT, la manifestació del 7 d'octubre es va iniciar amb una concentració davant la seu de la Unió Europea a Barcelona, a les confluència del Passeig de Gràcia amb Provença, on es va llegir el manifest unitari de la Campanya. En el manifest de la convocatòria es denunciava que amb aquesta Directiva es pretén fer retrocedir un segle la classe treballadora pel que fa a la jornada màxima setmanal i que és tracta d'una peça, sens dubte fonamental, de l'ofensiva de l'Europa

del Capital, juntament amb la Directiva de Retorn d'immigrants, el pla Bolonya de privatització de la Universitat, la Directiva Bolkestein per liberalitzar i privatitzar els serveis públics o la permanent pressió per allargar l'edat de jubilació i retallar i privatitzar les pensions públiques. Es criticava també al manifest la proposta de la CES (Confederació Europea de Sindicats, de la qual formen part CCOO i UGT) de mobilitzacions pel 7 d'octubre pel seu caràcter testimonial i es reclamava la preparació d'una vaga general de 24 hores abans que el Parlament Europeu voti la Directiva per tal de forçar la seva retirada. Sota el lema unitari "No a les 65 hores de la UE, sí a les 35, que la crisi la paguin els rics" la manifestació va baixar pel Passeig de Gràcia, on es van cridar, a més d'aquests mateixos lemes, d'altres com ara "Solidaritat amb les empreses en lluita", "Que la crisi la paguin els banquers", "Sí, sí, sí, con-

tra el capital, vaga general", "Amb la directiva de la esclavitud, la classe obrera anem ben fots", "El tripartit privatitza de nit"... La manifestació va comptar amb la participació de l'esquerra política i sindical alternativa al sindicalisme burocràtic i a l'esquerra insitucional, amb la presència amb banderes i pancartes d'un ampli ventall de col·lectius, organitzacions, comitès i activistes adherits a la campanya. El bloc de CGT dins la manifestació va aplegar unes 500 persones. La manifestació va finalitzar a la Plaça Catalunya, davant la seu de Telefónica, amb diversos parlaments de sindicalistes, immigrants, estudiants... La participació en aquesta manifestació unitària alterna contrasta amb la reduïda participació a la manifestació que a la mateixa hora havien convocat CCOO i UGT, que no va superar l'assistència a la manifestació alternativa. El dia 7 també es va portar a terme una concentració a Tarragona

a les 19 h. a l'Estàtua dels Despullats amb l'assistència d'un centenar de persones convocades per CGT, IAC, Co.Bas i l'Esquerra Independentista del Camp. Una altra concentració va tenir lloc a Girona a les 20 h. al Pont de Pedra convocada per CGT, COS, IAC i SEPC amb participació de més de 50 persones.

Continuar amb la lluita

Una Directiva amb efectes tan negatius com aquesta no es pot aturar amb protestes i mobilitzacions testimonials, per això entenem que la jornada de lluita del dia 7 ha de ser el principi d'un procés de mobilització que ens porti a la convocatòria d'una jornada de vaga general de 24 hores a nivell europeu. La Campanya contra la Directiva de les 65 hores, ha anunciat que continuarà amb l'activitat unitària, amb noves accions que definiran propiament.

Informe sobre la situació actual a Pirelli Manresa

Secció Sindical CGT Pirelli Manresa i Col·lectiu Catalunya

La Multinacional Pirelli anuncia al 2006 la intenció de construir una factoria nova si es complien uns condicionaments (requalificació dels terrenys actuals, preu assequible dels terrenys de nova construcció, i un conveni a la baixa). Després de complir-los, van passar mesos d'incertesa, rumors i reunions amb les administracions poc encoratjadores, fins que al juliol de

2008 Pirelli anuncia que no farà la nova fàbrica, i que a més li sobren 280 treballadors de la planta de Manresa, raó per la qual presenta un ERO al Departament de Treball. L'empresa ho justifica per les pèrdues que diu tenir però que paradoxalment no es reflecteixen als balanços auditats. L'ERO de Pirelli s'acompanya d'un pla social en què es proposa que els afectats puguin ser recol·locats en altres empreses del grup, per bé que no hi ha cap altra planta a la península. El pla

planteja quatre possibilitats per a l'excedent de plantilla: recol·locacions en altres empreses del grup, recol·locacions externes mitjançant la contractació d'una empresa de reinserció laboral, prejubilacions per a treballadors de 58 anys o més i indemnitzacions. Els treballadors de Pirelli hauran de valorar ara les condicions proposades per l'empresa en una assemblea general a la qual assistiran els assessors legals dels sindicats representats al comitè.

Catalunya. Novembre de 2008

La mesquinesa de l'empresa Aitos Origin

CGT Barcelona i Secció Sindical Atos Origin

L'empresa Aitos Origin es dedica al desenvolupament i manteniment de sistemes informàtics. És el soci tecnològic del Comitè Olímpic Internacional i responsable de la infraestructura tecnològica dels Jocs Olímpics en el major contracte tecnològic relacionat amb l'esport i que s'opera des del centre de treball de Barcelona. També gestiona sistemes informàtics d'entitats com el Banc de Sabadell, Endesa, Aigües de Barcelona i Gas Natural. Compta amb 850 treballadors a Barcelona i 4.000 a l'Estat espanyol, i va rebre el 2007 15 milions d'euros en subvencions.

Els seus treballadors vénen patint congelacions salarials des de l'any 2.000, uns salaris d'entrada molt baixos (molts inferiors als 1.000 euros al mes) i jornades que, en moltes ocasions, s'allarguen per sobre de les 10 hores sense rebre cap compensació; "s'aconsella" no realitzar les vacances, es penalitza a qui s'acull a reduccions de jornada i es rebutja la negociació

col·lectiva promovent en el seu lloc una desregulació laboral i els pactes individuals materialitzats generalment en "el si no t'agrada la porta és molt gran".

Per tot això, la plantilla porta des del mes de novembre de 2007 intentant arribar a un acord amb la Direcció de l'empresa que solucioni aquesta situació, però la seva prepotència i negativa a parlar l'ha portada al conflicte que, amb una altra actitud per part de l'empresa,

s'hagués evitat. A l'abril ja va ser necessari convocar una sèrie de protestes per obrir una taula de negociació que l'empresa es negava a constituir, però en tots aquests temps s'ha negat a parlar de cap de les reivindicacions dels treballadors.

Després d'un any sense avanços, la CGT va decidir convocar aquestes aturades parcials, que van tenir un seguiment massiu en àrees significatives com la de Grans Es-

deveniments (que gestiona la infraestructura dels JJOO), o la d'Innovació i Innovació i Mercat de Capitals, que dona servei a La Caixa. Els treballadors ara convoquen aturades parcials pels dies 6, 9, 13 i 16 d'octubre al Centre comercial Glòries de Barcelona contra la congelació salarial que pateixen des del 2000 i per aconseguir millores en la jornada laboral que els permetin conciliar la vida familiar i laboral.

Repressió sindical contra CGT a Cecrops SA

SS de CGT a Cecrops SA (<http://cgtcecrop.blogspot.com>)

El 16 d'octubre Cecrops SA, empresa situada a Santa Perpètua de Mogoda, lliurava una carta d'acomiadament al representant de la Secció Sindical de CGT, comunicant-li el cessament immediat de la seva activitat laboral. L'excusa de l'acomiadament disciplinari és per "desobediència continuada, persistent i pública a les ordres concretes de l'empresa a més d'un abandonament de lloc injustificat".

El fet es concreta en sol·licitar el treballador (per escrit) llicència formativa, fent-ne ús dos dies i sortint de l'empresa una hora i vint minuts abans de finalitzar la jornada, prèvia comunicació verbal a l'en-carregat.

La improcedència de l'acomiadament és inqüestionable, però des de CGT valorem que ens trobem davant un cas de repressió sindical, acomiadament que amaga la clara intenció de l'empresa d'acabar amb l'activitat reivindicativa d'aquesta Secció Sindical. Aquestes situacions formen part de l'abús de poder empresarial.

Es sorprenent trobar com a còmplices dos delegats de personal de CCOO que hi ha a l'empresa, usant un silenci encobridor en el moment del lliurament de la carta d'acomiadament; oferint-se com a testimonis en negar-se el company a signar la carta d'acomiadament; no convocant l'assemblea que reclamen diversos treballadors; culpabilitzant el treballador acomiadat per la seva actitud "radical"; utilitzant la por que sobren 4 o 5 treballadors més (tanca ment secció LM).

I és que per a aquests senyors de CCOO-Cecrops, radicalisme és demanar l'assemblea com a lloc de decisió i informació, radicalisme és demanar els salaris deguts i mal calculats, radicalisme és queixar-se del mal funcionament actual de la prevenció de riscos, radicalisme és denunciar l'aïllament que sofreix l'altre delegat (també de CCOO), radicalisme és tenir la "gosadia" d'organitzar-se al marge del seu autoritarisme.

Des que al gener del 2008 es revoca al company Jordi com a delegat de Prevenció, mitjançant l'ús de mentides i pressions per part d'alguns membres de CCOO, es deixa la porta oberta a l'acomiadament d'una persona compromesa obertament amb la lluita en l'empresa i en el sector. Camí que s'abona en entendre aquests dos individus el sindicalisme com una lluita exclònt de la diversitat sindical, posant l'hegemonia de les sigles per sobre de la llibertat sindical, fins i tot per sobre el dret al treball.

Més aturades a les estacions d'ADIF

SFF-CGT

A partir del 3 d'octubre s'han iniciat novament les convocatòries de vaga per al personal de les estacions ferroviàries de viatgers d'ADIF de tot l'Estat espanyol, amb aturades tots els divendres de 12 a 16.30 h i de 20 a 24 h, davant el menyspreu de la direcció a donar sortida al conflicte pels serveis de venda de bitllets, informació i atenció al client. Aquest conflicte s'arrossega des de 2007 i s'ha caracteritzat per la voluntat negocia-

dora de la CGT que va facilitar l'acord del 31 de juliol d'enguany. Però l'empresa actua de mala fe i cinc dies després anuncia la privatització d'aquests serveis en diverses estacions (BOE 5 d'agost de 2008) i la pèrdua de 140 llocs de treball estables. Mentre tant, pacta amb els sindicats majoritaris la licitació de l'externalització d'aquests llocs de treball.

La CGT denuncia que les mesures d'ADIF comportaran la falta de personal i la progressiva reducció i privatització de llocs de treball,

que incidiran negativament en la qualitat del servei que es presta als usuaris, així com en les condicions de treball del personal. S'exigeix la contractació de personal suficient mitjançant una oferta pública d'ocupació, la paralització de les privatitzacions i la recuperació dels treballs externalitzats.

Un altre aspecte en el qual el sindicat llibertari es mostra especialment combatiu és en l'exigència d'una millora de les condicions actuals de treball, seguretat i salut laboral, una valoració del treball a

toris i del treball en diumenges i festius i, finalment, una regulació digna del menyscapse de diners, que fins al moment obliga els treballadors/es a posar de la seva butxaca els diners que pugin faltar en caixa sota amenaça d'expedient disciplinari.

La CGT lamenta públicament l'adopció de més aturades però demana comprensió i suport per part dels usuaris del ferrocarril perquè l'objectiu de les mobilitzacions és el d'assolir un servei públic ferroviari de qualitat.

Estampacions Sabadell: Aprofitar la Crisi

Secció Sindical CGT Essa Palau

L'explosió de la bombolla immobiliària, la pujada de l'euro, l'augment de l'IPC i sobre tot, l'endeutament al que estan sotmesos tots els treballadors ha desembocat en una crisi que particularment, en el sector de l'automòbil suposa unes caigudes en les vendes d'un 42%. Això és el que vol fer creure la patronal aprofitant-se d'aquesta situació per fer les seves estratègies pressionant els treballadors i aplicant indiscriminadament mobilitats, flexibilitat, ERO, etc. desembocant al final en contractes precaris molt per sota d'un nivell

adquisitiu ridícul, acumulat en aquests últims anys.

El sector de l'automòbil en els mercats europeus solament ha tingut un lleuger descens en les seves vendes, amb el que a l'Estat espanyol no li ha d'afectar com volen fer creure, per que més del 80% de la fabricació és per a exportar. Estampacions Sabadell (Essa Palau) ara comença a prendre mesures a sac sense respectar el mínim dels drets dels treballadors.

Hi ha treballadors a Esparraguera amb els seus drets vulnerats, començant per ser voluntaris forçosos, sense respectar les dietes, transport, temps invertit i sobre tot

una cosa que no es compra amb diners que és l'impacte familiar que suposa l'haver de canviar el lloc de treball a 50 km i fins i tot mes distància en alguns casos.

Fins a on arriba l'empresa fent-los creure als voluntaris forçosos que el comitè té voluntaris i no els deixa sortir d'Essa Palau, que s'han pactat unes parades d'autocar quan no han volgut les opcions que se'ls han donat com són: cotxes de lloguer, dos autocars que surtin un de Sabadell i altre de Montcada i si no agrupar en torns als de Sabadell i voltants i Montcada, Mollet i voltants.

També volen aplicar un ERO

que afectaria 226 persones, que encara no està confirmat per Nissan ni altres clients. Aquestes són les estratègies que utilitza per a demarcar al comitè posant-li en contra als treballadors, però amb el que no han comptat és que els treballadors no són ximplers i ara més que mai han d'estar units davant aquesta situació. Amb aquestes mesures l'empresa vol solucionar els problemes, com sempre a costa dels treballadors i no preveient aquestes baixades de producció i buscant altres alternatives que no afectin sempre als mateixos. Tot això té un rerefons que aviat se sabrà en que desemboca.

Metro de BCN i la conciliació de la vida familiar

Secció Sindical CGT Metro Barcelona

Un jutjat social ha condemnat Metro de Barcelona a respectar el dret d'una treballadora a realitzar la jornada reduïda en l'horari que ella havia sol·licitat. El jutge considera que una sentència contrària afectaria "al dret efectiu a les mateixes oportunitats de promoció professional, a la protecció de la infància i a la conciliació de la vida familiar i laboral".

La treballadora, afiliada a la CGT, treballa en una finestreta d'atenció al client amb un salari de 750 euros mensuals i una jornada reduïda de 20 hores. Després d'acollir-se a la reducció de jornada, la dona treballava de dilluns a divendres de 12 a 16 h, i els dissabtes, de 12.30 a 16.30 h. Al mes de març va reclamar a l'empresa que, amb l'inici del curs escolar, se li permetés treballar només de dilluns a divendres, per tractar-se d'una família monoparental i que ningú no podia fer-se càrrec del fill durant els caps de setmana.

Aquesta sentència, la denúncia de la qual ha estat gestionada per la Secció Sindical de CGT del Metro de Barcelona i defensada pel lletrat Rafael Calderón del col·lectiu AIDE, arriba després d'infructuosos intents per solucionar el problema directament amb el departament de personal de l'empresa.

Resulta sorprenent constatar com en èpoques passades (els anys 90, per exemple) els treballadors tenien horaris especials que cobrien les seves necessitats i a partir de l'any 2002 amb la irrupció dels nous equips directius es comença a negar el que abans era normal, curiosament quan ja és un dret aprovat en el Parlament. Sorpren encara més que sigui una empresa encapçalada pel PSOE català (PSC) qui nega en les empreses que controla (com en el cas del Metro de Barcelona) el que "traient pit" aprova al Parlament com a lleis "progressistes", tret que tot sigui un muntatge propagandístic pel qual no estan disposats a invertir ni un euro.

La CGT considera que aquesta sentència destapa la hipocresia de la Direcció socialista del Metro que tenen la desvergonya d'incloure en el seu organigrama un departament de responsabilitat social corporativa el treball del qual és promoure polítiques corporatives d'igualtat cap a la dona i desenvolupament de lleis socials, vistos els resultats és una altra despesa inútil a costa dels contribuents per a rentar-se la cara. Dit tot això, la CGT del Metro creu que aquesta sentència és un avanç més en la defensa dels drets dels treballadors en un àmbit tan important com és el de la conciliació de la vida laboral i familiar.

PRIMERS AUXILIS

Què puc fer si m'acomiaden? (II)

Comisión contra las subcontratas (CGT Aragón) i Col·lectiu Catalunya

Continua la secció que vam posar en marxa al número anterior dedicada a presentar de manera planera i pràctica alguns conceptes jurídics relacionats amb la vida laboral dels treballadors. Parlem avui de la improcedència o nul·litat dels acomiadaments en el món laboral.

1.- Quan un acomiadament és improcedent?

a) L'acomiadament manca de causa, és injustificat. El jutge no considera provades les imputacions de l'empresa o les estima insuficients per declarar l'acomiadament.

b) L'empresari no ha complert amb els requisits formals, legals o convencionals (carta, expedient, audiència sindical). La falta de forma, genera la improcedència. En definitiva, aquells acomiadaments en els quals no existeixin causes reals objectives que emparin la legislació per a rescindir el contracte i no arribin a la consideració de nuls, vindran a ser denominats com improcedents. De forma comuna podria definir-se un acomiadament improcedent com un acomiadament il·legal, un acomiadament lliure, que obeeix a alguna causa que vulnera la norma laboral.

2.- Quan un acomiadament és nul?

L'acomiadament que tingui com a mòbil alguna de les causes de discriminació previstes en la Constitució (art. 14) i en l'Estatut dels Treballadors (art. 4.2c i 28), o es

produïxi amb violació de drets fonamentals i llibertats públiques del treballador. Resultaria nul, per exemple, l'acomiadament que es realitzés per haver atestat el treballador en contra de l'empresari amb vulneració de la seva llibertat d'expressió o com a reacció a qualsevol ús pel treballador o treballadora de la tutela efectiva de jutges i tribunals. En aquests casos, el treballador ha d'acreditar l'existència d'indícies que generin una raonable sospita, aparença o presumpció de la violació de drets.

3.- Quines situacions poden comportar la nul·litat?

a) Seran nuls els acomiadaments generats per maternitat, adopció o acolliment i riscos durant l'embaràs i treballadors amb permisos per lactància o cura de familiars.

b) També seran acomiadaments considerats nuls aquells que les treballadores víctimes de violència de gènere quan a l'exercir els seus drets sobre reducció o reordenació del temps de treball, sobre mobilitat geogràfica o sobre suspensió fossin acomiadades.

c) A més, en els acomiadaments col·lectius i en els considerats per causes objectives, si es detectés defectes de forma, i interès a acomiadar amb una indemnització menor (20 dies en comptes de 45) seran considerats acomiadaments nuls, amb la consegüent readmissió del treballador.

d) L'acomiadament discriminatori antisindical (membres de comitès d'empresa, delegats de personal, i seccions sindicals). Cal provar el tracte diferenciat per motius sindicals.

5.- Què implica un acomiadament nul?

Implica la condemna judicial a l'empresa de la immediata readmissió amb els salaris deixats de percebre. A més es pot donar el cas que el jutge o tribunal imposi el pagament d'una indemnització pels perjudicis addicionals.

6.- Quines són les causes legals d'acomiadament?

Les causes objectives que legalment suposen l'extinció de la relació laboral són les següents:

- Ineptitud del treballador.
- Falta d'adaptació del treballador a les modificacions tècniques.
- Necessitat d'amortitzar els llocs de treball.
- Absentisme laboral.
- Insuficiència de consignació pressupostària per a l'execució de plans i programes públics.

7.- Què passa amb els acomiadaments denominats en frau de llei?

No seran considerats nuls sinó improcedents.

Més informació:

<http://www.nodo50.org/caes/>

(IN)SEGURETAT LABORAL

Tema del mes

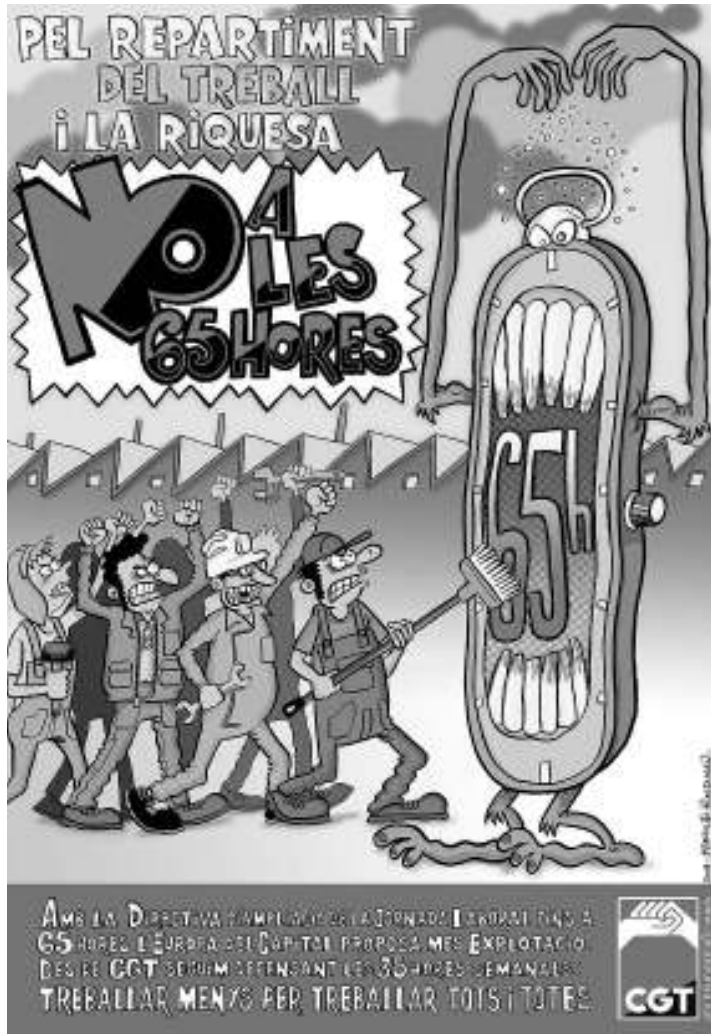
Seixanta-cinc hores? Ni ara ni mai!!!

Pep Juárez, secretari d'Acció Sindical de CGT-Balears

Fa un temps podria semblar una broma de mal gust, però ara no ho és. La directiva que fa uns dies han aprovat els ministres "de treball" de la Unió Europea, possibilitant la jornada laboral de 65 hores setmanals forma part d'una ofensiva, en tota regla, contra els drets de la gent treballadora. Ha estat precedida, en poc temps, per altres dues "directives": la Bolkestein (privatització, deslocalització i desmantellament dels serveis públics), i l'anomenada "directiva de la vergonya", de repressió racista cap als treballadors immigrants, en l'espai continental. Però les agressions no s'aturen aquí: els que han parit aquestes directives són els mateixos que també fan o volen fer negoci de la supressió d'altres drets, com la cobertura sanitària, el salari mínim, l'educació gratuïta i universal, o les sistemes públics de pensions.

Aquestes tres "directives" (amb el vistiplau de la majoria de governs i l'abstenció d'uns altres, com l'espanyol), donen una idea bastant exacta del model d'Europa, antisocial i inhumà, que es vol impulsar des de les elits econòmiques i des dels seus servidors polítics. Les treuen enmig d'una situació de forta crisi econòmica mundial, i d'afebliment de la classe treballadora, amb l'augment de l'atur, la precarietat, l'empobriment generalitzat i la por, com a instrument de xantatge. Un 'status', l'actual, que mina la capacitat de resistència dels treballadors, de la seva consciència de classe i de la seva capacitat d'organització. Tot aquell potencial que va permetre, en el passat i durant dècades d'esforços i lluites, aconseguir un conjunt de drets individuals i col·lectius, ara seriosament amenaçats. Així doncs, el moment escollit per impulsar aquestes "directives" no és cap casualitat.

La directiva de les 65 hores va més enllà de la perversa pretensió de fer-nos treballar més hores que un rellotge. Sobretot va dirigida a la línia de flotació de la lluita col·lectiva, que ha permès conquestes socials i drets igualitaris. Ja els britànics (del Partit "Laborista", per cert) han introduït la possibilitat legal del que anomenen "opting out", o pactes individuals, segregats dels col·lectius i més enllà de les 48 hores setmanals, jornada laboral

màxima europea en la actualitat. Si aquesta directiva s'arribés a imposar, no és difícil imaginar la ràpida desaparició dels drets laborals, tant col·lectius com individuals. Es pot preveure una derrota històrica, que provocaria un retrocés als escenaris de fa més de cent anys.

Cap a finals de maig de 1886, els sectors dinàmics de treballadors ja van aconseguir la jornada laboral de 8 hores al dia, conquesta que es va anar estenent i consolidant des de les primeres dècades del segle passat. Més recentment, i també com a fórmula de lluitar contra l'atur, el moviment obrer ha anat assolint l'objectiu de les 35 hores setmanals ("treballar menys, per a treballar tots"). La lògica social ca-

mina, doncs, cap a la reducció de jornada laboral, en la perspectiva d'ampliar el dret a la vida personal i a l'oci. Però la lògica dels buròcrates europeus va en sentit contrari: mentre es tanca i s'expulsa, violant la Declaració Universal dels Drets Humans, treballadors i treballadores immigrants, del territori i de la xarxa productiva europea ("directiva de la Vergonya"), s'explota amb jornades interminables altres treballadors (directiva de les 65 hores), molts dels quals seran víctimes de la deslocalització de serveis (directiva Bolkestein).

La victòria del "no" en el referèndum d'Irlanda sobre el Tractat de Lisboa (versió abreujada del difunt Tractat Constitucional Europeu), té

una interpretació inequívocament de rebuig a la construcció antisocial d'Europa, com ja va succeir abans en els referèndums de França i Holanda, i com passaria a la majoria de països europeus, si s'atrevisin a convocar consultes a la ciutadania sobre el nou Tractat. Cada vegada és més ample l'abisme que separa l'Europa de les elïtes, de l'Europa treballadora i ciutadana.

Contra aquesta bateria de "directives", cal unir forces, per a la consecució d'un repartiment just del treball i de la riquesa, en un espai europeu, i mundial, de llibertat i drets socials. La rebel·lió de la majoria esdevé imprescindible.

Posem fil a l'agulla.

65 hores setmanals?

Jordi Martí Font

Sempre hem sabut que la colla de ben vestits i mal païts que omplen les cadires del Parlament Europeu no ens volen bé... ni mal; senzillament, treballen per a uns altres. Uns altres que no som la majoria que teòricament diuen representar. Així doncs, no ens hauria d'estranyar la refutada mania que tenen de fer lleis i normatives cada cop més bèsties per tal de negar els mínims drets que com a classe i societat hem anat acumulant a base de lluites socials, patiment i organització.

És en aquesta línia de barrabassades, perfectament planificades i orquestrades, camí del maldemènt total de les mínimes condicions de vida de què gaudim, que cal situar la nova normativa europea sobre el temps de treball. Va ser el 9 de juny que ens la van plantificar sobre la taula, amb cap vot en contra, els ministres de treball de la Unió Europea. Allí engegaven un procés que acabarà el 19 de desembre, esperem que amb la no aprovació d'aquesta nova escopinada amb mala bava a la cara de tots plegats.

Segons la nova proposta de Directiva, els Estats podran permetre augmentos de la jornada de treball setmanal fins a les 60-65 hores, que s'aplicarien a través de pactes individuals entre empresaris i assalariats, encara que els convenis fixin una jornada inferior. Suposo que totes i tots sabeu què vol dir això. És la tornada a jornades "legals" de 10 a 12 hores i sis dies per setmana, precisament en un moment en què la seva "crisi" ha omplert les oficines de l'atur de treballadores i treballadores sense feina.

El 1917, l'Organització Internacional del Treball (OIT) va fer oficial la jornada màxima de 48 hores. Hem passat guerres mundials, explosions demogràfiques diverses, revolucions tecnològiques, verdes i informàtiques, canvis brutals que teòricament ens feien la vida més fàcil... i ara ens volen imposar tornar enrere en el dret a la regulació d'un màxim en la jornada laboral.

Pot ser que aquest sigui un altre dels globus sonda que els rics i poderosos ens van enviant de tant en tant mentre preparen l'extermini general que mai no s'acaben d'atrevir a fer, però no ho crec. De totes maneres, si fos això cal dir-los ben clar que no acceptarem cap canvi en la jornada laboral màxima que no vagi cap a la seva reducció sense reducció de salari. I aquesta és la nostra última paraula. No ens val ni la crisi dels "farloperos" mudats ni les raons dels empresaris de bon cor. Tanquem, files i diguem-los com a molt que no... i que sí, que en volem 35 i reduint. Que la nostra vida és més important que la seva mort, la mort organitzada que ens preparen en fàbriques, despatxos, bastides i tallers.

Per fer-ho, hem de recuperar les eines que sempre ens han servit i ens han caracteritzat.

Perquè al cap i a la fi, arribats al cap del carrer, allò que volen són els nostres caps, els nostres somnis, incapaços com són ni d'imaginar ni de viure res que no siguin diners, diners i diners. I els nostres somnis no els regalem.

Parlem amb...

TOMÁS IBÁÑEZ, MILITANT DE LA CGT I PENSADOR LLIBERTARI

'L'anarquisme solament pot ser heterodox, obert i crític'

Text: **Laura Rosich**,
fotos: **Àngel Bosqued**

Tomás Ibáñez, Gràcia (Saragossa, 1944) va residir a l'Estat francès des de 1947 fins a 1973, llicenciant-se en Psicologia i participant activament en el moviment llibertari francès i en la lluita antifranquista (FUL). Va tenir la doble sort de viure, des de l'ull de l'uracà, el «Maig del 68» i de participar en el breu però intens ressorgir del moviment llibertari després de la mort de Franco. Catequè de Psicologia Social a la Universitat Autònoma de Barcelona, militant de la CGT i pensador llibertari, ha publicat diverses obres. Tot i que aquesta entrevista no va ser realitzada inicialment per incloure-la al «Catalunya», l'interès de les qüestions que planteja ens va portar a proposar-li la seva publicació.

Com es diu en la presentació del seu llibre "¿Porqué A? Fragmentos dispersos para un anarquismo sin dogmas" (Antróphos 2006): "Insubmisión radical de la sensibilidad i del pensamiento en forma de qualsevol forma de dominació, l'anarquisme és un polimorfic i tan canviant com puguin ser-lo les pròpies formes de la dominació. És perquè brota, incontrolable i directament, de les infinites xarxes de poder que capturen les nostres condicions de vida, pel que no es pot aprendre l'anarquisme en els llibres, pel que no es deixa tancar en fórmules definitives i pel que cal inventar-lo incessantment des de l'antagonisme social i des de les pràctiques de resistència. Flúid i tumultuós, l'anarquisme corre els seus majors riscos quan s'immobilitza quan es petrifica, i quan oblidat qüestionar-se si mateix".

-La meua primera pregunta em resulta obligada per posar en context el tema. Creus que té futur l'anarcosindicalisme en la societat neoliberal d'avui dia?

-La gran capacitat de canvi, d'adaptació i de modernització manifestada pel capitalisme al llarg de l'últim segle ha creat unes noves condicions socials en les quals el proletariat industrial ja no té el pes ni la relativa homogeneïtat que el caracteritzen i que el converteixen, juntament amb els treballadors del camp, en possible protagonista d'una eventual revolució social. Obligat, en part, per la pròpia pressió exercida per les lluites obreres el capitalisme ha desenvolupat uns mecanismes d'integració que són prou potents i sofisticats per aconseguir que bona part de la població participi dels seus valors i contribueixi a enfortir la lògica que el caracteritza. Això no significa que l'exploitació no segueixi plenament vigent, clar, però actualment aquesta

revesteix en els antics països industrialitzats unes característiques ben diferents a les que abans prevalien. El resultat és que els espais d'influència i les possibilitats d'incidència real que s'obrien davant l'anarcosindicalisme, i, més generalment, abans en els diferents corrents del sindicalisme revolucionari, s'han anat reduint de forma dràstica. A més, aquests corrents del moviment obrer no han sabut renovar-se amb la mateixa creativitat que ha manifestat el capitalisme.

Creo que qualsevol reflexió mínimament seriosa sobre el futur de l'anarcosindicalisme ha d'admetre que el sostre a què poden arribar les diverses organitzacions que se'n reclamen és, sens dubte, bastant baix. Encara que sempre calgui preocupar-se per exemplar l'afiliació, el futur de l'anarcosindicalisme no passa per aglutinar en el seu si una part majoritària, i ni tan sols substancial, de la població treballadora. El seu paper és el de radicalitzar les manifestacions de les resistències obreres, i també d'impulsar al seu interior pràctiques d'autèntica democràcia directa. El seu paper és el d'obrir els conflictes puntuals sobre uns qüestionaments més globals, i també el d'establir nexes entre les lluites obreres i els moviments socials. En definitiva el seu paper és el de posar tantes traves com sigui possible a les maniobres del capital en l'àmbit laboral, però també social, i, el de suscitar i despertar sensibilitats antagonistes en tots els àmbits.

La situació actual i les perspectives que s'altren a curt i mig termini asseguren les condicions perquè l'anarcosindicalisme tingui en el futur, almenys durant algunes dècades, però el que tingui efectivament futur o no dependrà de la seva capacitat per a arribar a, o per a mantenir, la massa crítica suficient que li permeti ocupar efectivament

el paper que acaba d'esmentar breument.

-En el llibre "Senderos de Libertad" de Félix García es diu: "Qui ens sentim part de la tradició llibertària no formem part per tant, d'una concepció de la societat i l'acció humana passada, obsoleta i minoritària". Tots sabem, que en un passat no tan llunyà, la CNT va tenir un gran poder de mobilització obrera. Però, creus que actualment la CGT o qualsevol altre sindicat anarquista, com grup que aspira a transformar la societat, pot tenir un poder de convocatòria de masses?

-Les últimes respostes massives a convocatòries de signe llibertari o anarcosindicalista es van donar fa més de 30 anys en l'època de la transició i en circumstàncies bastant excepcionals. De fet, sempre fan falta circumstàncies una mica excepcionals perquè es produeixin mobilitzacions realment massives. Un malestar social important amb conflictes laborals forts, i són llavors els sindicats majoritaris qui tenen aquest poder de convocatòria massiva; esdeveniments polítics dramàtics, i són llavors els grans partits polítics qui mobilitzen les masses, o una guerra de l'Iraq i són els col·lectius de ciutadans qui asseguren l'èxit massiu de les manifestacions. En altres circumstàncies menys impactants sembla que el més "massiu" que es pot aconseguir no passa d'alguns milers de manifestants com ha estat el cas

les seves pròpies lluites la producció d'alguns esdeveniments excepcionals que sigui capaç de suscitar una resposta massiva. Però això, és clar, no es pot "programar", passa o no passa...

-Tenint en compte l'auge del capitalisme i la situació de l'anarquisme. Existeixen la coordinació i les xarxes comunicatives necessàries perquè el moviment anarquista pugui incidir en la societat?

-El moviment anarquista es troba fragmentat fins a l'infinit i resulta molt difícil pensar en una estructura de coordinació que fos capaç de possibilitar unes línies d'acció comuna, o, ni tan sols, uns espais d'intercanvi i de debat col·lectiu. Aquesta fragmentació es dispara encara més si tenim en compte que al costat dels múltiples col·lectius i organitzacions anarquistes que s'autodefinixen o que tal també existeixen bastants col·lectius que participen d'una sensibilitat llibertària i desenvolupen pràctiques anarquistes sense reconèixer-se ni proclamar-se com a tals. Però és aquesta fragmentació i aquesta absència d'estructures permanents i estables de coordinació que que asseguren, en part, l'èxit de la penetració de les idees i de les pràctiques llibertàries en el teixit social. Potser el que requereixen els temps actuals i les

noves condicions socials sigui precisament l'absència d'estructures fixes, la flúidesa i la mobilitat del que es troba en constant recomposició i lliura batalles en ordre dispers, amb moviments de conjunt però sense arribar a cristal·litzar en formacions unitàries. Resulta a més que "la societat xarxa", com alguns l'han denominat, permet avui dia uns processos de comunicació ràpids, massius i horitzontals que interconnecten de fet gran part dels nuclis antagonistes, difonent iniciatives, contrastant propostes, aportant reflexions, i propiciant mobilitzacions.

El que acabo de comentar no significa que les organitzacions estables i permanents, tipus CGT o CNT, no siguin necessàries i útils. La seva existència és una garantia no sols per donar continuïtat a l'esforç militant i per fer possible una dinàmica de desenvolupament acumulatiu, sinó també per teixir un entorn que sigui propici a la difusió de les idees llibertàries i a la constitució de col·lectius llibertaris més o menys difusos. El meu centuari anava en el sentit que si bé la coordinació és efectivament imprescindible en el si d'una organització particular, seria inútilment esgotador, necessàriament efímer, i potser contraproduent, intentar establir actualment una coordinació del "moviment

anarquista". Per sort, la incidència de l'anarquisme en la societat es produeix sense que sigui imprescindible aquesta coordinació entre els múltiples vessants del moviment llibertari.

-Té tanta importància l'acció social com la sindical per arribar a formar una societat anarquista?

-Encara que estic convençut que mai hem de renunciar a mantenir la utopia d'una societat anarquista, mai he cregut en la possibilitat real de formar una societat anarquista ni tampoc sé massa bé en què podria consistir exactament. Fora de la seva dimensió pròpiament utòpica, una societat anarquista constituïx probablement un contra sentit i no sé, fins i tot, si seria bo que existís tal societat. Entenc, això sí, que cal lluitar per a avançar en direcció a una societat anarquista, donant passos que ens acostin cada vegada més a una debilitació de la dominació i a una potenciació de les pràctiques de llibertat, però sabent que és en aquest caminar on radica l'anarquisme i no en un illuori punt d'arribada. En aquest sentit, és dir en el procés de lluitar contra les formes opressives i explotadores de la societat actual, i no en el de formar una societat anarquista, és obvi que l'acció social i l'acció sindical es compleixen

encara que, per la meua banda, tendria tendència a privilegiar l'acció social.

-En el teu llibre "Por qué A?" parles que les aigües de l'anarquisme han de ser "turbulentes". L'anarquisme es viu en les assemblees, les manifestacions... Però es pot ser anarquista a nivell personal, sense portar a terme actuacions sindicals ni socials? Té insuficiències viure l'anarquisme de forma passiva, sense col·laborar?

-Com saps, hi ha una llarga i rica tradició d'anarquisme "individualista" i aquesta forma d'entendre i practicar l'anarquisme mai ha estat "passiva" sinó que en molts casos ha suposat enormes dosis d'energia i d'atreviment per a mantenir-se "al marge" i a contra corrent dels valors i de les pràctiques socials institucionals. Molts d'aquests "individualistes" precisaven a més que eren "individualistes" però "solidaris" i no regatejaven els seus esforços quan es comprometien amb aquesta solidaritat. També és cert que pels seus col·lectius, la seva forma de vida i les seves pràctiques els "individualistes" han incidit a fer avançar certes idees alliberadores i a forjar sensibilitats rebels i insubmissives.

Dit això, no crec que hi hagi una "identitat" anarquista, les persones són comple-

xes, multifacètiques i la seva identitat és heterogènia i situada, "anarquista" per moments, "anarquista" per tal aspecte, i per molt que un es reivindicui de l'anarquisme hi ha també moltes maneres d'entendre l'anarquisme. Ara bé, l'anarquisme no és pura teoria, és indissociable d'una sèrie de pràctiques, i tampoc es pot tancar en la suposada "interioritat" d'una persona, consisteix en expressions i en manifestacions públiques. Aquestes pràctiques impliquen, per exemple, que un no pot romandre insensible enfront de l'opressió infligida a altres éssers, i menys avalar-la o fins i tot exercir-la, és impossible viure com a anarquista i emmurdrir davant la imposició. Dit amb altres paraules, pretendre's anarquista i no implicar-se en la lluita contra la dominació és una contradicció en termes, però la via sindical no és ni de bon tros l'única forma d'implicar-se en la lluita....

-Creus que el sistema assembleari és únicament aplicable a l'anarquisme? Tenen carències les crítiques que es planten cara a l'assemblea com sistema de presa de decisions?

-L'anarquisme, tal com ho entenc, és necessàriament assembleari però no cal ser anarquista per a ser assembleari. La democràcia directa té, en efecte, una llarga tradició que desborda àmpliament el moviment específicament anarquista. Per descomptat l'assemblea no és un instrument de decisió perfecte i no cal mitificar-la. L'assemblea es presta a ser instrumentalitzada i manipulada de forma deliberada per petits grups, o per individus més o menys carismàtics, però a més d'aquestes manipulacions deliberades resulta que la pròpia dinàmica assembleària produeix uns efectes que poden torçar i orientar en determinades direccions la voluntat del conjunt; no és infreqüent, per exemple, que les assemblees prenguin decisions més arriscades, o més extremes, que les que estarien disposats a prendre la majoria dels presents. Però cap sistema de decisió està lliure de defectes i el sistema assembleari segueix sent el que sintonitza millor amb els presupostos llibertaris i el que ofereix les millors garanties sempre que es mantingui la vigilància per a evitar instrumentalitzacions i s'articulin, sempre que sigui factible, mecanismes per a respectar les postures que hagin quedat en minoria dintre de l'assemblea. En definitiva, assembleisme? sí, però descomptat, és irrenunciable per als anarquistes, però sense fetixismes i amb una clara consciència crítica de les seves limitacions.

-Avui dia, encara hi ha anarquistes que interpreten la ideologia des d'un punt

de vista ortodox, tancat en si mateix? Consideres que l'anarquisme ha de ser un moviment obert?

-Per descomptat. L'anarquisme solament pot ser heterodox, obert, i crític, fins i tot cap als seus propis supòsits. Tancar sobre si mateix un corpus ideològic i excomunicar a qui pretenguin desviar-se d'ell, alterar-lo, examinar-lo de forma crítica i innovar a partir de les seves formulacions establertes no és sinó reproduir mecanismes de dominació que se situen en les antípodes del que dona valor a l'anarquisme: la insubmissió enfront de qualsevol pràctica que pretengui coartar la llibertat, inclosa la llibertat de pensar.

-Tenint en compte que l'anarquisme, per a poder transformar la societat, necessita sumar en lloc de restar, que sentit té l'existència d'una divisió com l'existència entre la CNT i la CGT?

-La divisió no és solament entre CGT i CNT, perquè també cal incloure en l'actual mapa de les organitzacions anarcosindicalistes, a la "CNT-Joaquín Costa" a Catalunya, i a "Solidaridad Obrera" a Madrid. El vell lema "dividexi i venceràs" indica suficientment que l'actual divisió de l'anarcosindicalisme en diferents organitzacions és clarament contraproduent, no obstant això, i encara que pugui semblar paradoxal, és probable que una eventual reunificació síndical pugui enfortir el front anarcosindical inclòs l'efèlberia més.

En efecte, les tensions i els durs enfrontaments entre els diferents corrents de l'anarcosindicalisme que van donar lloc a la separació en diverses organitzacions no són superficials sinó que semblen ser constitutives de la pròpia tradició anarcosindicalista. Aquestes tensions es podien superar amb prou feines quan la CNT tenia una importància i una vitalitat que actuava de fre contra les temptacions escissionistes, però en una situació de feblesa marginalitzada com l'actual, mantenir la cohesió interna d'una organització reunificada exigiria un autèntic malbaratament d'energies que aniria en detriment de les lluites laborals. A més, el més probable és que la unitat recuperada no trigaria molt temps a tornar a esquarterar-se i desembocar en una nova separació.

Durant un temps em va semblar que calia treballar per acostar posicions i per crear una dinàmica de reunificació, però avui estic convençut que el més convenient és que cada sector prossegueixi per separat la seva trajectòria, però, i això sí que em sembla un objectiu que mereix tots els nostres esforços, cal arribar a un mutuo acord de no agressió o de no bel·ligerància entre les organitzacions de l'arc roig i negre.

> LES FRASES...

« És impossible viure com a anarquista i emmurdrir davant la imposició »

« El futur de l'anarcosindicalisme no passa per aglutinar en el seu si una part majoritària de la població treballadora »

« L'assemblea no és un instrument de decisió perfecte i no cal mitificar-la »

> CONVOCATÒRIES

Dissabte 15 novembre

El proper dissabte 15 de novembre tindrà lloc una jornada internacional de mobilització anticapitalista contra la crisi econòmica i els seus principals responsables: bancs, governs, multinacionals,...

En el marc d'aquesta jornada es realitzaran concentracions a diverses ciutats de Catalunya i a nombroses ciutats de tot l'Estat espanyol.

Des de CGT-Catalunya es dona suport a les convocatòries i es participa en l'organització de les mobilitzacions a diverses ciutats.

El 15 de novembre es reuniran els principals governants mundials (G-20) per decidir, un cop més, el futur de les nostres vides. Ja n'hi ha prou. La única resposta per lluitar contra les seves agressions és la mobilització social.

Llistat de convocatòries a Catalunya:

- Barcelona: pl. Catalunya, 17h, concentració i assemblea oberta, amb treballadors d'empreses en lluita i debat sobre la crisi. La Campanya contra la Directiva de les 65 hores hi dona suport.
- Tarragona: diversos col·lectius han convocat concentració a les 17.30h a l'Estatua dels Despullats (Rbla. Nova).
- Reus: l'Assemblea de Ciutadans i Ciutadanes convoca una casseroлада-concentració, 19h plaça Mercadal.
- Lleida: concentració pl. Paeria, 17h.
- Girona: concentració 17h. Plaça del Vi.
- Sabadell: 17h. Pl. St. Roc.
- Figueres: 17h. Pl. Ajuntament.
- Manresa: 17h. Pl. Espa-nya.
- Tortosa: 17h. Pl. de l'Àngel.
- Mataró: 17 h. Plaça Ajuntament.

La crisi que la paguin els bancs, els rics i les multinacionals!

El proper 15 de novembre es reuniran els principals governants mundials per preparar un nou pla contra la crisi.

Salvar de la crisi als bancs d'Estats Units ha costat 700.000 milions de dòlars!! 5 vegades més del que va aprovar la ONU per arribar als Objectius del Mil·leni!! I les ajudes europees són encara majors, és una vergonya!!

A l'Estat Espanyol, el govern li ha donat 100.000 milions d'euros als mateixos bancs que estan desnonant a moltes famílies per no poder pagar la hipoteca.

(...) Està clar que els grans partits governen per a la banca i que els grans sindicats no protestaran, si fins i tot els han felicitat els bancs i empresaris! Només la gent del carrer podem denunciar-ho.

Privatitzen els beneficis i socialitzen les pèrdues, es creuen que som estúpids? Ho permetrem? Es clar que no!

El dissabte 15 de novembre sortirem al carrer a totes les ciutats.

Fes soroll contra la crisi!! - Que s'escolti la teva veu!!

La CGT de Ponent es renova davant la crisi

El dissabte 18 d'octubre, va tenir lloc el Congrés ordinari de renovació del Secretariat Permanent de la Confederació General del Treball (CGT) a la Federació Intercomarcal de les Terres de Ponent. El debat dels objectius ha donat pas al nou equip que ha de vetllar els propers anys pel compliment de la nostra feina: per una banda, una millora qualitativa i quantitativa en afiliació; per una altra, continuar creixent per ser el sindicat alternatiu de referència, un sindicat que no es ven al millor postor i que no vol fer ni un pas enrere en la renúncia de drets.

El nou secretariat, jove i renovat, té clar que ha de seguir el camí del secretariat sortint i treballar dur perquè vénen temps difícils per als treballadors i treballadores i per al

món laboral. Moments en què no podem permetre la renúncia de cap dels drets adquirits, més encara, s'ha de lluitar per adquirir nous drets i perquè la crisi no la paguem

la classe obrera.

Els nous càrrecs de la CGT de Ponent són els següents:

Secretaria General: **Luis Antonio García.**

Secretaria d'Organització: **Anna Campanera.**

Secretaria d'Acció Sindical: **Adolfo Cano.**

Secretari Acció Social: **Joan Ramon Barri.**

Secretària Jurídica: **Natividad González.**

Secretaria de Formació: **Rafael Baig.**

Secretària d'Acció Social: **Blanca Rivas**

Tercer certamen de contes antiautoritaris

Negres Tempestes

El Col·lectiu Negres Tempestes convoca aquest tercer certamen de contes anti-autoritaris "La Rosa dels Vents" per continuar la promoció dels valors anarquistes. La intenció del col·lectiu és que mitjançant els relats aportats es fomentin l'assemblearisme, l'anticapitalisme, el feminisme, l'autogestió, la igualtat, la interculturalitat, el suport mutu entre les persones i societats. E n t e n e m que cal un foment de la nostra llengua, com a llengua minoritzada i maltractada, per treure-la del reducte folklòric en el qual les institucions l'estan col·locant. És per aquest motiu que els relats hauran de ser en llengua catalana (en qualsevol de les seves varietats

dialectals) sense jutjar les faltes ortogràfiques. Simplement volem animar-vos a totes a usar el català sense complexos i de forma positiva, recordant als polítics que l'idioma és del poble, no de les institucions ni de cap mena de nacionalismes tot i que aquests intentin apropiar-se'ls.

Els relats no seran jutjats per cap mena de raó ja que la nostra intenció no és afavorir la competitivitat entre els companys/es.

Volem aprofitar per animar a tothom que li agradi escriure, pensar i construir alternatives i dissidències a aquesta societat a participar en aquest darrer. Tot està per fer i entre totes ho farem realitat. Podeu consultar les bases al web de Negres Tempestes: www.negrestempestes.org

Reunió de CGT-STMM amb representants de treballadors de remolcadors de port del Mediterrani

CGT-STMM

El dia 23 de setembre de 2008, CGT-STMM es va reunir a València amb representants dels treballadors d'empreses de Remolcadors de diversos ports del Mediterrani, amb l'objectiu d'anàlitzar la situació del sector i crear les bases per a futures trobades que contin amb la presència de representants de tot l'àmbit estatal.

En la trobada es van estar tractant les diferents problemàtiques i situacions, rebent fins i tot aportacions de companys d'altres ports estatals que estant informats de la trobada, no van poder assistir però van voler participar del mateix.

Després d'un intens debat es va constatar l'existència d'un deteriorament general i constant de les condicions de treball de les tripulacions dels Bucs Remolca-

dors, marcades per una evident precarització de l'ocupació. Com temes destacats de l'exposat es constata i denuncia:

1. L'augment de la càrrega de treball en tots els ports de l'estat, sense que això hagi comportat un augment proporcional de les tripulacions. Solament s'han realitzat millores en la mecanització insuficients per a mantenir un règim de treball segur i eficient. Màxime quan en molts casos les millores tècniques han anat acompanyades de projectes de reduir les tripulacions mínimes.

2. En moltes empreses s'està utilitzant la contractació temporal de forma abusiva, fomentant les diferències entre treballadors i generant un clima d'inestabilitat laboral entre ells.

3. Els intents de fomentar el Dúmping en alguns ports, forçant la incorporació de noves tripulacions, a les quals se'ls ofereix con-

dicions sociolaborals inferiors a les dels Convenis Vigents. Concretament s'ha detectat aquesta situació a Castelló, on ha entrat en funcionament un remolcador la tripulació del qual tindrà períodes de descans inferiors al contemplat en el conveni d'aquest port, vulnerant fins i tot la legalitat vigent, i això amb la complacència de l'Autoritat Portuària i de la Capitania Marítima.

4. Davant la manifestada desregularització del sector, es fa necessari un Conveni Marc del Tràfic Interior de Port, negociat pels representants dels treballadors i consensuat amb tots els ports.

5. Els treballadors del sector expressen la seva preocupació davant la falta de formació i el desinterès mostrat per les empreses i l'administració, en aquest últim cas acregut per la descoordinació entre les diferents competències. Les noves tecnologies,

l'augment de la mecanització i de l'electrònica, els nous requisits i demandes en l'àmbit organitzatiu, legislatiu i de seguretat, fan imprescindible un compromís i un esforç seriós a establir una formació contínua per a les tripulacions.

6. El despreu de la Seguretat Marítima que suposa l'anteriorment exposat i la necessitat de parar l'actual dinàmica, de les conseqüències de la qual, a causa de les implicacions del treball desenvolupat, poden ser víctimes, no solament els treballadors sinó la totalitat de la societat.

Els assistents van acordar constituir-se en "la Plataforma en defensa dels treballadors del Remolcador Portuari" i realitzar una crida a tots els ports a adherir-se a la mateixa i a realitzar les aportacions pertinents al present document. Instant també a les diferents organitzacions sindicals a que donin suport a la dinàmica.

SENSE FRONTERES

Del 3 al 8 de desembre, s'organitza una trobada solidària amb les dones dels campaments del saharauís de Tindouf

No lluitar davant la rebaixa dels drets humans de tothom és retrocedir

La REDI la va convocar a nivell estatal a Madrid el passat 14 de setembre

En defensa dels drets de les persones immigrades

Àrea Immigració CGT Catalunya

La REDI, Xarxa en Defensa dels Drets de les persones immigrants (www.ferine.org/redi/) en la qual participa la CGT, també va participar en el III Fòrum Social Mundial de les Migracions que es va portar a terme a Rivas Vaciamadrid entre l'11 i el 13 de setembre sota el lema "Nuestras voces, nuestros derechos. Por un mundo sin muros", en el qual van participar organitzacions socials de 90 països, representades per més de 2500 participants, entre els quals destacaven els provinents de països asiàtics i africans.

Durant tres dies, Rivas va acollir 74 seminaris i tallers, així com 80 activitats de carrer, que convertiren el III Fòrum Social Mundial de Migracions en la cita més important de l'àmbit de les migracions a tot el món.

El Fòrum Social Mundial sobre les Migracions és un espai de debat democràtic d'idees, de reflexió, formulació de propostes, canvi d'experiències i articulació de moviments socials, xarxes, ONG i altres organitzacions de la societat civil que s'oposen a la globalització neoliberal comandada per les grans corporacions i els qui serveixen als seus interessos, i a les conseqüències del seu domini, entre altres la restricció del reconeixement de la ciutadania i els drets civils, polítics, econòmics, socials i culturals per una lliure circulació de capitals que no es veu acompanyada per la llibertat en la circulació de les persones.

En el marc del FSMM, es va portar a terme una Assemblea Europea d'Immigrants i organitzacions solidàries el dia 11 i la 4a Trobada estatal de la REDI els dies 12 i 13. Per altra banda, el dia 13 es va realitzar també una Assemblea de Moviments Socials. A més, la REDI va participar en diversos tallers, seminaris i plenaris, i va convocar una manifestació estatal el 14 de setembre a Madrid, en defensa dels drets de les persones immigrants i contra la Directiva de retorn d'immigrants o Directiva europea de la vergonya i per tal de denunciar pels carrers de Madrid la

construcció de murs físics, jurídics i socials que impedeixen la lliure circulació de les persones. Murs físics, com els de Mèxic, Palestina o Ceuta; jurídics, com la recentment aprovada "Directiva de la vergonya", que permet la detenció d'immigrants irregulars durant 18 mesos; i psicològics, com la por i la xenofòbia provocats pels propostes polítiques que associen immigració amb delinqüència.

Unes 3.000 persones van marxar pels carrers de Madrid, per exigir la fi dels murs i el respecte dels drets de les persones migrants.

Les principals reivindicacions del Manifest són:

-La regularització de totes les persones migrants sense papers en tot el món.

-El reconeixement d'altres formes de persecució i l'ampliació jurídica de les causes que es reconeixen com asil, refugi i tracta de persones, garantint que les sol-lici-

internacional que garanteix la protecció adequada dels nens i nenes que són part important dels fluxos migratoris internacionals.

-La incorporació en les nostres lluites de la reivindicació d'una justícia mediambiental i el reconeixement i protecció jurídica dels refugiats que provoca el canvi climàtic i la destrucció del medi ambient.

-L'aplicació de polítiques encaminades a garantir la igualtat d'oportunitats aprofundint mecanismes d'inclusió que no depenguin de la situació administrativa de les persones migrants; de polítiques que integrin, en els serveis públics, la diversitat cultural de les persones migrants en els serveis públics; de polítiques a llarg termini per a la integració dels joves i per a l'avanç en l'equiparació de drets per als col·lectius migrants de LGTB i les seves famílies.

-El dret al vot en l'àmbit municipal i la participació activa en la definició dels plans locals de desenvolupament i el respecte a l'autonomia de les organitzacions i moviments socials, de tal manera que l'exercici ple de la ciutadania de les persones migrants sigui efectiu.

-La participació política del migrant per a incidir, tant en la política interna com en la política externa, d'un país d'arribada, a favor del seu país d'origen, visibilitant els beneficis que les persones migrants porten, constituint-se en subjectes actius.

-La continuació del procés de redacció col·lectiva de la Carta dels Migrants així com la de tots aquells processos i iniciatives que signifiquin l'enfortiment de la defensa dels drets de les persones migrants.

-La multiplicació i enfortiment de mitjans de comunicació democràtics incloents, que, des de les veus de les persones i comunitats migrants, reflecteixin adequadament la complexitat de la migració.

Podeu llegir el manifest a: www.cgtcatalunya.cat/spip.php?article2189

Més informació sobre el tema: Fòrum Mundial de les Migracions: www.fsmm2008.org/ FERINE: www.ferine.org/

Trobada Solidària amb les Dones dels campaments de refugiats saharauís de Tindouf

Dones de Negre

Aquesta trobada solidària vol ser una Manifestació pacífica i reivindicativa de les dones del món solidàries amb la causa saharauí. Tindrà lloc del 3 al 8 de desembre, organitzada per Dones de Negre, la Marxa Mundial de Dones i l'Associació Catalana d'Amics del Poble Saharauí, amb sortida des de Barcelona i Madrid.

Les dones de la Unió Nacional de Dones Saharauís, amb la col·laboració de Dones de Negre-Dones x Dones i de la Marxa Mundial de les Dones -MMD de Catalunya), estan organitzant una trobada de dones al Sàhara. Aquesta idea la van proposar i es va aprovar al congrés de Dones de Negre que es va fer a València el passat estiu.

La idea d'aquesta trobada és la d'organitzar una marxa pacífica de dones al mur, als campaments saharauís. La trobada es farà durant els dies 3 al 8 de desembre de 2008, el cost és d'uns 620 euros, que inclouen el viatge i l'allotjament.

La idea seria de sortir el 3 de desembre a les 11 de la nit, com molt aviat, i tornar la tarda del 8.

La proposta inicial és:

- Allotjament i menjars en famílies,
 - Una marxa pacífica de dones cap al mur,
 - Trobada amb les dones saharauís per a veure els seus projectes i poder intercanviar i poder trobar-nos amb elles,
 - Visites a zones alliberades i als territoris ocupats.
- És una convocatòria que es fa a nivell internacional. El preu serà de 600 euros (des de Barcelona o Madrid). El preu inclou el bitllet d'avió des de Barcelona o Madrid a Tindouf i l'alimentació i allotjament va a compte dels campaments. Únicament es farà una aportació d'uns 5 euros diaris.

Per més informació, contacteu a: xarxafem@xarxafeminista.org

Ca la Dona, Casp 38, pral. 08012 Barcelona, Tel.: 93 3026545

En document adjunt a aquesta notícia del web, hi trobareu programa i activitats www.cgtcatalunya.cat/spip.php?article2239

SOCIAL

Un cop més, les nostres ciutats han vist desfilar grups feixistes el 12 d'octubre, de forma legal i amb cobertura policial. El carrer no ha estat seu

La moral catòlica impregna encara algunes lleis de la nostra societat

BALA PERDUDA

Pols

Toni Álvarez, Assemblea Antimilitarista de Catalunya

Fa uns mesos corria la notícia a la premsa que diversos militars espanyols, comandaments intermedis, que són en "missió de pau" internacional al Líban, Afganistan i els Balcans, "congelaran el seu esperma en una clínica d'Alacant per preservar la seva descendència per si pateixen una disminució de la seva fertilitat i així possibilitar l'embaràs de la seva parella en cas de mort."

Obvi que l'exèrcit té baixes però, numèricament, res comparat amb les baixes laborals del sector de la construcció, o de la indústria, per dir dos sectors dels que més baixen aporten a les més de 1100 persones mortes a l'estat espanyol l'any passat mentre treballaven. Heu llegit bé, mil cent noranta-dos, per ser exactes.

Us imagineu un funeral com el que rep qualsevol soldat, sigui ras o comandament, cada vegada que un treballador morís a la feina? Tot l'any de dol oficial. I us imagineu que es busqueixin els culpables d'aquestes morts, i s'investiguessin i s'esclarís el que ha succeït i les responsabilitats. Potser alguns empresaris s'ho pensarien una mica més a l'hora de donar mitjans de protecció.

Però tornant al cas de l'esperma militar, perquè a cap diari se li acudiria fer un titular tipus "dos obrers de la construcció es congelen el semen per l'alt nombre de morts a la feina que pateix el sector", resulta que una vegada més hem d'agrair, a la guerra i els militars, el progrés tecnològic en el món. Afegim a la llista ja coneguda d'Internet, Pilates i l'ortopèdia en general, el GPS, l'energia nuclear (amb la seva bomba), l'LSD, etc. el fet de congelar l'esperma. Sí.

Sembla ser que la congelació d'esperma és un invent dels militars. Millor dit, d'un abat italià anomenat Lazaro Spanllanzani que a la guerra d'Independència contra els austríacs al 1876 a Pavia (Itàlia) va tractar de salvaguardar els espermatozoides dels militars en pols de neu.

Podíem dir que era un abat castrense compromès. No sabem el resultat de l'invent aleshores i si la paraula pols té una càrrega semàntica més (òbviament sexual) des d'aleshores...

Heus aquí una justificació més de "la inutilitat" dels militars. Si en comptes d'investigar per la mort fèssim més cas a la saviesa popular...

Volem canvis en la normativa d'avortament

Coordinadora Estatal d'Organitzacions Feministes

Davant una normativa sobre l'avortament que:

1. Condiciona la decisió de la dona respecte a la interrupció del seu embaràs a l'opinió i decisió de terceres persones.
2. Genera gran inseguretats jurídica a les dones que interrompen voluntàriament el seu embaràs i a les i els professionals sanitaris que realitzen les intervencions, com ho demostra la successió de denúncies i judicis que al llarg d'aquests 23 anys de vigència de la normativa s'han produït, en considerar l'avortament com un delicte només despenalitzat en uns supòsits.
3. Deixa desprotegides les dones i professionals enfront de l'actuació d'organitzacions mal anomenades 'pro-vida' i la dels sectors polítics i judicials que tracten d'imposar les lectures més restrictives de la ja restrictiva llei, culpabilitzar a les dones i deslegitimar la seva opció d'interrompre el seu embaràs.
4. Dificulta l'accés a l'avortament, establint barreres econòmiques i socials davant l'absència de centres públics on es pugui interrompre l'embaràs i davant la falta de mecanismes àgils i normalitzats d'informació.
5. Situa la pràctica de l'avortament dintre de la xarxa sanitària pública en el marc de la marginalitat, obligant que pràcticament totes les dones (93%) hagin de recórrer a la xarxa privada per interrompre el seu embaràs. Es permet la inhibició de les institucions sanitàries i no es regula l'objecció de consciència propiciant la seva extensió sense límits (en tot moment i en qualsevol circumstància), convertint-la en un element de pressió que obstrueix el dret fonamental a l'assistència sanitària de les dones en la sanitat pública.
6. Afavoreix la inhibició dels professionals de la xarxa pública, i deixa indefensos als qui practiquen els avortaments tant en la xarxa pública com en la privada, al no establir garanties i protocols que els protegeixin.
7. Propicia el desenvolupament de desigualtats entre les comunitats autònomes i dintre de les mateixes comunitats, generant situacions de forta desigualtat per a l'accés de les dones a l'avortament.

8. No ve acompanyada de mesures preventives en salut sexual i salut reproductiva, com ho demostra que el 63% de les dones que avorten no hagin accedit prèviament a una consulta en salut reproductiva. Considerem que l'accés a la interrupció voluntària de l'embaràs s'ha de realitzar en condicions de seguretat i legalitat, adoptant les mesures necessàries perquè la decisió de la dona pugui fer-se efectiva.

Per això, reclamem:

1. Un canvi legislatiu en el qual l'avortament deixi d'estar tipificat com delicte i per tant regulat en el Codi Penal, i passi a estar regulat com el dret que tenen les dones a interrompre voluntàriament el seu embaràs i a decidir sobre la seva maternitat.
2. Una llei que reconegui i garanteixi el dret a l'autonomia reproductiva de les dones, establint la seva decisió personal com causa exclusiva per a la interrupció del seu embaràs. Aquesta decisió pot venir motivada per molt diferents circumstàncies: risc per a la seva salut, malformació fetal, o moltes altres qüestions que afecten al seu benestar físic i emocional i al seu projecte de vida. Qüestions sobre les quals solament la dona pot determinar el seu valor i importància per a la seva vida. Havent de respectar el caràcter sobirà de la seva decisió que no pot ser imposada externament per ningú.
3. El reconeixement d'aquest dret precís i clar, de manera que la seva pràctica no es vegi condicionada ni obstaculitzada per la valoració i ju-

dicis morals de terceres persones o per l'absència de serveis. Considerem per tant que l'existència de comissions especials de verificació de la decisió presa per la dona suposen un qüestionament de la seva capacitat ètica per a adoptar decisions sobre la seva vida.

4. L'establiment de protocols senzills que facilitin, en els centres de salut, una informació clara, veraç i completa sobre l'avortament, i l'agilitat dels tràmits que ha de realitzar la dona per a sol·licitar l'atenció en la xarxa sanitària pública, de manera que no es demorin els terminis per a la intervenció.

5. La cobertura de la interrupció voluntària de l'embaràs en la xarxa hospitalària i extrahospitalària pública de manera que es garanteixi el caràcter universal d'aquest dret, i es normalitzi com a prestació sanitària. Les interrupcions d'embarassos de menys de 12 setmanes es podran realitzar en els centres d'atenció primària o especialitzada, evitant així el cost de la hospitalització i garantint una major accessibilitat de les dones.

6. La garantia que en els centres de salut públics s'ofereixi tant el mètode d'interrupció de l'embaràs quirúrgic com farmacològic (RU-486), respectant així el dret a la informació i elecció del mètode de la dona.

7. El suport institucional a les i els professionals que practiquen els avortaments tant en la xarxa pública com en la xarxa privada.

8. Una regulació de l'objecció de consciència que precisi els seus límits. Text que haurà d'anar acompanyat d'una disposició que estableixi la impossibilitat d'objecció per

part d'institucions i administracions i que garanteixi que tots els centres públics disposin dels equips de professionals necessaris per a atendre la demanda d'avortament de les dones, fent pública la relació del personal objectiu i garantint que el nou personal contractat no s'aculli a aquesta figura.

9. L'engageda per part de les autoritats sanitàries de les comunitats autònomes de plans formatius a professionals per a la seva capacitat en la pràctica d'interrupció de l'embaràs.

10. La modificació de la llei 41/2002 que regula l'autonomia del pacient i de drets i obligacions en matèria d'informació i documentació clínica, derogant la clàusula que restringeix els drets de les menors en cas d'avortament i que estableix una clàusula de tutela sobre el consentiment de la menor en aquest supòsit.

11. El desenvolupament de polítiques i mesures integrals en salut sexual i en salut reproductiva basades en el reconeixement dels drets que: introdueixen en el currículum escolar l'educació afectiva-sexual. Assegurin l'accés a tots els mètodes anticonceptius dintre de la Seguretat Social. Atenguin les particulars necessitats en matèria de sexualitat i anticoncepció de les i els joves. Garanteixin que es presta una atenció de qualitat en salut sexual i reproductiva en els centres de la xarxa sanitària pública.

Més informació de la campanya a:
dretalpropicos@gmail.com
www.xarxafeminista.org/dretalpropicos/

Manifestacions antifeixistes a Barcelona i Tarragona

Col·lectiu Catalunya

L'extrema dreta va tornar a desembarcar a Catalunya el 12 d'octubre amb manifestacions a Barcelona i Tarragona. Un any més, aprofitant aquesta data de reminiscències imperialistes, l'extrema dreta tornava a sortir al carrer a celebrar allò que anomenen la "Hispanidad" i a cridar les seves consignes feixistes, racistes i xenòfobes, a escampar l'odi contra tot allò que tingui a veure amb ser català, immigrant, llibertari, d'esquerres o amb determinades formes de viure la sexualitat i la vida.

Un altre cop intenten desembarcar a Catalunya, amb el vistiplau de l'Administració, que permet aquestes manifestacions de gent que té conviccions totalment antidemocràtiques. Si a Barcelona Democràcia Nacional i altres grups-cles del sector més tradicional i franquista van convocar una concentració a les 12 del migdia a Montjuïc, el sector més clarament neonazi representat per Alianza Nacional va convocar una manifestació al centre de Tarragona el mateix dia i hora.

Per mostrar un any més l'oposi-

ció a la realització d'aquestes manifestacions i a les idees totalitàries i feixistes dels qui les organitzen, diversos col·lectius antifeixistes van convocar manifestacions a Barcelona i Tarragona.

Barcelona, control i repressió policial

A Barcelona, la manifestació antifeixista reunia més de 500 persones que van avançar per diversos carrers del barri de Sants totalment segrestades durant dues hores per un cordó policial dels Mossos d'Esquadra, mentre a la muntanya de Montjuïc es desenvolupava l'acte de l'extrema dreta amb una assistència similar a la d'altres anys, al voltant de 400 feixistes.

Cap a les 14:30 es va desconvocar a la gent que havia tornat a la plaça de Sants, després d'haver estat segrestats per un cordó de Mossos d'Esquadra durant gairebé dues hores, en les quals van recórrer diversos carrers del barri totalment envoltats per la policia. Es van registrar diverses càrregues policials al principi i final de la marxa, que van provocar ferides de diversa consideració a alguns ma-

nifestants. La marxa havia sortit de la plaça de Sants a les 11.30 h.

Prèviament, la tarda-nit del dia 11, una vintena d'antifeixistes es van encadenar a la plaça de Sant Jordi, al lloc on s'havia de portar a terme el dia 12 la concentració d'extrema dreta. Acompanyats per un centenar de persones, finalment van ser desallotjades per la policia a les 8.30 h del matí.

Un any més, la policia s'ha encarregat de segrestar i impedir la lliure expressió d'aquelles persones que a Barcelona criden en contra del feixisme i l'espanyolisme el 12 d'octubre.

És una vergonya que, any rere any, els feixistes celebrin legal i lliurement l'inici del genocidi contra els pobles indígenes, que neuguin l'holocaust, que clamin pel retorn d'un dictador com Franco i que agredeixin a tot tipus de persones que no sigui com ells. I tot això perquè des de les altes instàncies polítiques se'ls tolera i se'ls deixa fer sense cap tipus d'impediment.

Tarragona, èxit de la concentració

A Tarragona, unes 500 persones

van prendre part a la concentració antifeixista convocada per diversos col·lectius de la ciutat per mostrar la repulsa a la manifestació dels neonazis d'Alianza Nacional, el que ha estat valorat de forma molt positiva. La concentració antifeixista, realitzada al mig de la Rambla Nova, amb una pancarta amb el lema "Nazis, ni a Catalunya ni enlloc", va durar una hora i mitja, controlada per un ampli dispositiu d'antivallots de la policia nacional, que separava la concentració antifeixista del lloc on havia d'acabar la manifestació d'AN.

Els neonazis d'AN no van arribar a aplegar ni 150 manifestants, xifra que representa un rotund fracàs tenint en compte que es tractava d'una convocatòria d'àmbit estatal. Un cop finalitzat l'acte antifeixista, contra el que es van cridar consignes de forma continuada, la concentració antifeixista es va dirigir a la plaça de la Font, on es va dissoldre.

Més informació, fotos i vídeos, a: www.kaosenlared.net/noticia/seguimiento-manifestaciones-antifeixistas-contra-12-octubre-todo-estad

Segons un informe de Statewatch, la Unió Europea prepara mesures per a reforçar la vigilància i el control social els pròxims cinc anys

Col·lectiu Catalunya

La Unió Europea està desenvolupant actualment una nova estratègia quinquennal de justícia i interior, i política de seguretat per al període 2009-2014. Les propostes elaborades per l'ombriúvol "Grup de Futur", format pel consell de la UE, inclouen una sèrie de mesures altament polèmiques, entre les quals es troben l'ús de noves tecnologies de vigilància, l'impuls a la cooperació amb EUA i el control del "tsunami" digital.

En paraules del president del Consell de la UE: "Cada cosa que utilitzi un individu, cada transacció que faci i gairebé qualsevol lloc al

traves per a accedir i reunir enormes quantitats de dades personals sobre la vida quotidiana de qualsevol amb l'excusa que així estarem fora de perill i més segurs de les "amenaces" percebudes.

L'informe de Statewatch reinvidica un "ampli i profund debat" sobre llibertats públiques i privades abans que sigui "massa tarda". L'informe conté també estudis de casos: 1) El "tsunami" digital i l'estat de vigilància; 2) El "principi de convergència"; 3) Privadesa i protecció de dades; 4) Cooperació UE-EUA.

A set anys del 11 de setembre de 2001 i el començament de la "guerra contra el terrorisme", aquest important informe "The Shape of Things to Come" (El perfil del que s'acosta), de 60 pàgines, examina les propostes del Grup de Futur i el seu efecte sobre les llibertats públiques. Mostra com els governs europeus i els directius de la UE busquen disposar de poders sense

traves per a accedir i reunir enormes quantitats de dades personals sobre la vida quotidiana de qualsevol amb l'excusa que així estarem fora de perill i més segurs de les "amenaces" percebudes.

L'informe de Statewatch reinvidica un "ampli i profund debat" sobre llibertats públiques i privades abans que sigui "massa tarda". L'informe conté també estudis de casos: 1) El "tsunami" digital i l'estat de vigilància; 2) El "principi de convergència"; 3) Privadesa i protecció de dades; 4) Cooperació UE-EUA.

Per accedir a l'informe: www.statewatch.org/analyses/the-shape-of-things-to-come.pdf

Nota de premsa:

www.statewatch.org/news/2008/sep/the-shape-of-things-to-come-prel.pdf

Conclusions (8 pàgines):

www.statewatch.org/news/2008/sep/the-shape-of-things-to-come-conclusions.pdf
Llibertat, No Por 2008: 11 d'octubre Actúa contra la vigilància i l'estat seguritari!: www.indymedia.org.uk/en/2008/09/409310.htm

Informació extreta de Insumissia: www.antimilitaristas.org/spip.php?article3915

SALUT I ANARQUISMES

El silenci és tòxic

Pep Cara (Berga)

L'aparició del primer número del fanzine punk "Silencio Tóxico" fet per companys dels "trinxats" de Ponent (un d'ells membre del grup Karbunko). La creació de l'Ateneu Llibertari Alomà a la ciutat de Tarragona. Les jornades entorn les pedagogies llibertàries que han organitzat a Barcelona des de la Federació d'Estudiants Llibertàries, l'Ateneu Maig del 37 i l'Assemblea d'Estudiants de Mundet. La reedició, per part dels companys de la Fundació d'Estudis Llibertaris i Anarcosindicalistes i de la CNT (Joaquim Costa), d'"El Eco de los Pasos". L'aparició de l'Agenda Llibertària 2009 en el seu vintè aniversari i que enguany fem les companyes llibertàries des de Berga (nou disseny, directori actualitzat i dibuixos i textos diversos). Tot plegat, són algunes d'aquelles coses que a moltes ens animen a seguir desobint.

Tot això en un moment en que s'acaben d'inventar una crisi per tal de corgolar-nos més, tot afegint pressió a les nostres dependències. Què ve el llop! O l'ós dels Pirineus! (ara està més de moda). Ai no! la crisi, sí, la crisi! Per tant, endavant amb regalar diners als bancs (apadrineu un banquer!), amb les 65 hores laborals per setmana, amb l'acomiadament lliure i amb tot el que pugui i més. I, com que mai han tingut vergonya, ens venen la "refundació del capitalisme". Un capitalisme que anava la mar de bé sol, regulat —diuen els més liberals— per lleis secretes i invisibles (la llei dels lladres diu jo). Tot un cuento. Amb un Estat que es vol presentar —segons els menys liberals— com social i que simplement es dedica a la seva feina: reprimir o ajuda a mantenir privilegis. Política? Economia? Tot plegat una qüestió de poder. De mantenir el poder. El de sempre: que tot canviï perquè tot segueixi igual. El dia 15, per si de cas: a protestar, de la manera que cadascú consideri oportuna, sempre i quan es consideri oportú protestar. O potser tenim massa interessos en tot plegat? Sigui, com sigui, jo crec que sí que cal. I el dia abans i el dia després de la protesta: continuar fent autogestió. Just ara, l'autogestió pren més importància que mai, ja que és una alternativa real al sistema d'opressió que patim.

Sigui com sigui, sent realistes però amb ganes i optimisme, considero que ha arribat el moment de prémer una mica l'accelerador i aprofitar al màxim les nostres il·lusions i les nostres capacitats llibertàries.

Els fets són la nostra carta de presentació. Salut i anarquia!

Més de cent raons contra la Llei d'Educació de Catalunya (LEC)

Txema Bofill

Contra la LEC, Llei d'educació de Catalunya, en general.

1. Una llei de partit, de govern, encarregada pel president Montilla i no per la comunitat educativa. No és una llei de la comunitat educativa, del ciutadans, del país.
2. Una llei de mercat. La LEC no parteix de les necessitats urgents de l'ensenyament públic i de la comunitat educativa, sinó de les necessitats de les Corporacions, com a Planeta per apropiar-se del negoci de l'ensenyament. En el marc legal vigent no poden privatitzar.
3. Una llei selectiva i classista. Enlloc d'afavorir la mal finançada, destarotada i pèssima educació pública, on estudien la majoria d'immigrants, treballadors i pobres, reforça l'educació privada i la burocràcia administrativa.
4. Una Llei directiva, autoritària, antidemocràtica, elaborada sense la participació de la comunitat educativa, fet que va contra la pròpies lleis vigents, tant a Catalunya com l'obsoleta Constitució Espanyola i els Drets Humans universals:

La seva elaboració unilateral per polítics no s'ajusta als principis constitucionals vigents i es vulneren els drets elementals dels ciutadans a un informació veraç, i a decidir l'educació per als fills.

5. Es vulnera el dret de la comunitat educativa a decidir l'educació dels seus fills.

No s'ha tingut en compte el dret dels ciutadans a decidir el tipus d'educació, en especial els pares. En l'article 26, ap. 3 dels Drets Humans normalitza per evitar abusos de dictadors, partits i dels governants, que habitualment fan les lleis a la seva conveniència: "Els pares tenen prioritat a decidir la classe d'educació de llurs fills".

En l'article 30, l'últim, disposa: "Cap Estat (govern, partit) pot lliurar-se a una activitat (fer lleis com la LEC) o a cometre un acte encaminat a la destrucció dels drets i llibertats que s'hi anuncien". Per tant en Maragall i els del seu partit, i els CiU, no poden saltar-se els drets dels ciutadans, ni en el mes d'agost en vacances, ja que els drets humans no fan vacances.

6. Una llei selectiva i discriminadora. Va contra els drets humans una llei que privilegia la xarxa d'educació privada, que prepara per a la universitat, mentre abandona l'educació pública, arrossegant els pobres a la "precarietat", a l'atur, a tre-

balls poc qualificats en empreses. Una llei que en lloc de formar la personalitat els domestica a base d'autoritat, inspector i il·lusionisme de la societat del consum, que acaba endeutant-los de per vida. Una llei que encamina convertir als joves de la pública en dòcils assalariats d'empreses i a dificultar-los l'accés als estudis superiors, va contra els drets humans que estableixen "art. 26 apartat 1:

"Tota persona té dret a l'educació. L'educació serà gratuïta si més no en el grau elemental i fonamental. Cal que l'ensenyament tècnic i professional sigui generalitzat, i que s'obri a tothom l'accés als estudis superiors amb plena igualtat per a tots amb atenció al mèrit de cadascú".

7. Llei anticonstitucional. Inclús l'obsoleta Constitució del Regne d'Espanya obliga a respectar els Drets humans, no sols en general, com a país firmant, sinó de manera especial en l'educació, norma establerta en l'article 27.2 de la Constitució espanyola: "L'educació ha de tendir al ple desenvolupament de la personalitat humana i al reforçament al respecte dels Drets humans i de les llibertats fonamentals". Els Montilla, Maragall i corporacions econòmiques no estan respectant múltiples drets de la ciutadania i no

respectant la comunitat educativa amb mentires, enganyos, manipulacions i desinformació.

8. Maragall ha vulnerat el dret constitucional de la participació de la comunitat educativa.

La ja anomenada i obsoleta Constitució espanyola normalitza el dret a la participació de la comunitat educativa "per complir la finalitat de l'educació, entesa de manera humana", i no com a instrucció útil per a les empreses. En l'article 27.5 obliga els poders públics a realitzar "la programació general de la ensenyanza con participación de todos los sectores afectados".

9. Una llei il·legítima. Serà una llei legal aprovada per polítics corruptes, però serà una llei il·legítima, contrària als drets humans i als drets de la ciutadania. Podrà ésser tan legal com la dictadura de Franco i tan legal com la successió del Joan Carles Borbón i Borbón, i tan legal com múltiples robatoris dels polítics, però il·legítima i irrespetuosa dels drets humans dels ciutadans i dels pobles.

10. Corrupció i pactes amagats. Aprovada pel Tripartit amb una escandalosa corrupció d'ERC, i amb el vot contrari d'ICV, que llastimosament va deixar el debat pel Parlament. En Carod-Rovira va estar d'acord en aprovar l'avantprojecte de

la LEC, una llei que no ha llegit quasi ningú, que no ha estat ni tan sols publicada, ni analitzada i debatuda pels implicats en l'educac, a canvi de que en Montilla en aquesta mateixa reunió de govern, feta en plenes vacances de mestres, estudiants i població en general, li aprovés un càrrec pel seu germà a París. Això es estafar la comunitat. Ni els mateixos polítics de l'ERC sabien que estava aquest nomenament-regal en l'ordre del dia, ni es va fer públic als periodistes que . Sols en Montilla, que just després que en Carod aprovés la LEC, que en Montilla necessitava per portar-la al Parlament, va nomenar al germà d'en Carod com a representant de la Generalitat a París. Un cas més de nepotisme, com el de l'Ernest Maragall. Els socialistes necessitaven l'acord d'ERC per portar la llei al Parlament, ja que ICV estava en contra. La posició d'ERC no estava clara, segons els diaris dels dies anteriors. En Carod va vendre l'acord a la LEC a les Corporacions per un càrrec pel seu germà. Molt miserable.

11. És una llei calcada del neoliberalisme. L'educació neoliberal exposa clarament que pretén instruir els ciutadans sols en les competències que necessita el mercat (en Maragall ho ha traduït pel País). No

educa la personalitat humana i menys en els principis democràtics i solidaris, en què no creuen els que han fet la LEC. En la futura LEC, es repeteixen les consignes neoliberals: calen directors amb poders amplis, autoritat, i flexibilitat en les contractacions de mestres i personal escolar, i oblidar-se d'antigues fórmules de direccions col·legiades, democràtiques, participatives, apreciades per l'esquerra, que promouen, segons els nous tecnòcrates, desordre educatiu, paràlisi, poca eficàcia en les gestions dels centres i poc rendiment dels docents amb contracte indefinit i fracàs escolar.

12. Una llei feta per polítics i una ínfima minoria, molts aliens al sector educatiu, però vinculats a la patronal i als sectors financers. En Maragall enlloc de convocar a la comunitat educativa per a elaborar, debatre i reflexionar sobre la primera llei d'educació, va encarregar a un petit grup, vinculat a la patronal i als partits polítics de la patronal (PSC i CiU), de decidir quins canvis s'han de fer a la llei actual per a poder privatitzar l'ensenyament.. Ells en diuen reflexions de com ha d'ésser el sistema educatiu català. En Farré (exsecretari d'Educació i president de CDC, màxim planificador de l'educació pública de dos dècades i en Maragall varen escollir el selecte grup, i convocar uns Seminars, organitzats per la Fundació Bofill. L'informe que varen treure és l'esborrany i les autèntiques bases de la LEC. L'informe Bofill és l'avantprojecte original de l'avantprojecte presentat pel Maragall en una secreta roda de premsa. Està publicat amb el nom "El professorat i el Sistema educatiu Català. Propostes per al debat". Es tracta de propostes pel debat en el govern Tripartit i pel debat en el Parlament, on son majoria CiU, PSC. No es tracta d'un debat amb la ciutadania. En el tripartit no hi hagué debat, perquè ERC va aprovar-ho pel regal immediat del Montilla al Carod, i els de ICV, varen postergar el debat per després de vacances en el Parlament. Fou la gran idea de Saura, que no s'ha assabentat que aquesta llei està pactada amb CiU, des de naixement. Els ingenus de la Fundació Bofill han publicat les directrius i bases de la futura LEC amb les explicacions de tot el que s'amaga en aquesta llei i tot el que es pretén, i la Generalitat encara no ha publicat l'avantprojecte de la LEC, per a que com a mínim puguin argumentar que la ciutadania ha pogut "participar" al menys llegint la llei que ens caurà a sobre. Continuarà...

Absolts els 25 detinguts a Terrassa en el desallotjament del Kork III

Solidaritat Antirrepressiva de Terrassa

Després de quasi 9 anys i mig, el passat 6 octubre es va iniciar, després de diverses suspensions, el judici a 25 de les 32 persones que van ser detingudes el 17 de juny de 1999 durant el desallotjament del centre social okupat Kork III a Terrassa. El macrojudici, que havia de durar fins al 15 d'octubre, va finalitzar el dia 10 després que la fiscal retirés tots els càrrecs que encara mantenia contra les persones encausades, arran de les flagrants contradiccions en què van incórrer els policies que van comparèixer com a testimonis de l'acusació, entre ells l'inspector i el secretari de l'atestat policial i el cap de la Unitat d'Intervenció Policial que va efectuar el desallotjament. El 10 d'octubre, un cop projectat el vídeo filmat per la policia durant el desallotjament (impugnat per algunes defenses perquè va estar alguns mesos fora de la tutela judicial), la fiscal va veure com se li desmuntaven els pocs arguments que li quedaven i va optar per retirar definitivament les acusacions.

En solidaritat amb els/les encausades, 200 persones es van manifestar pels carrers de Terrassa el 4 d'octubre, i cada dia del judici es re-

alitzaren concentracions de suport a les portes dels jutjats de Terrassa.

El procés pel desallotjament del Kork-III ha estat plegat d'irregularitats des del primer moment, amb diverses denúncies i impugnacions de les defenses durant la instrucció i situacions d'indefensió que van motivar el seu ajornament en diverses ocasions. En començar la vista del 6 d'octubre, la poca solidesa de les acusacions va motivar la mateixa fiscal a revisar la qualificació dels presumptes delictes i la petició de condemna que en total sumava quasi cinc anys de presó: es retiraven els càrrecs d'usurpació i desordres, el delictes d'atemptat a l'auto-

ritat passava a ser resistència (amb una petició de sis mesos de presó), per danys demanava sis mesos a sis euros diaris o tres mesos de presó i 3.000 euros de responsabilitat civil subsidiària i també sis euros diaris durant deu dies per falta a l'ordre públic. Igualment, abans d'entrar a sala la fiscal va oferir a les encausades a les encausades la possibilitat de pagar a l'endemà els 3.000 euros de responsabilitat civil pels danys i una rebaxa més gran en les peticions penals. Les 25 persones no van acceptar el pacte, tot remarquant que el procés es tractava d'un judici polític en el que es perseguia la militància de moltes d'elles en movi-

ments socials i polítics transformadors i que l'única resolució que veien vàlida era l'absolució.

La retirada dels càrrecs és una victòria dels moviments socials. La retirada de les acusacions ha estat motivada pel ressò de les campanyes de denúncia tant d'aquest judici com d'altres situacions de criminalització als moviments socials (emprisonament d'en Franki, judici contra en Jona, persecució contra la crema de fotografies del Rei, etc.). Un cop més, s'ha demostrat com la pressió al carrer pot revertir situacions d'injustícia recolzades també per aquest sistema legislatiu i judicial encaminat a protegir els inte-

ressos dels rics per davant de les necessitats de la gran majoria de la població.

El desenllaç del judici ha mostrat, igualment, la feblesa del muntatge construït per la Policia Nacional, que era la base de l'acusació fiscal. Ha quedat evidenciat com l'actuació policial ha anat encaminada a reprimir, des del principi, uns moviments socials que plantejaven alternatives ideològiques i en el dia a dia al sistema capitalista i a l'especulació immobiliària.

La darrera paraula de què feren ús les i els acusats a la sala se centrà en la denúncia de la violència policial i la repressió sistemàtica per part de l'Estat, en la defensa de l'okupació com a eina política de denúncia del sistema capitalista i de creació d'alternatives i en la reivindicació de la seva despenalització. Entre ells i elles estiguieren en tot moment presents Laura Riera i Zigor Larredonda, a qui també pertany aquesta victòria, així com els companys desapareguts amb els quals ja mai no la podran celebrar.

Aquesta petita victòria és de totes aquelles i aquells que defensem la justícia social i ens atrevim a somiar en nous projectes fora de la lògica del capital i del seu control, i ens encoratja a continuar les nostres lluites a Terrassa i a arreu.

Iniciativa en defensa de la desobediència civil

Col·lectiu Catalunya

Amb motiu del 2 d'octubre, Diada Internacional de la No-violència, s'ha engegat una campanya de solidaritat amb les persones injustament condemnades el desembre de 2007 en la peça "desobediència civil" del macrosumari 18/98. Com a persones que participen del moviment per la pau i antimilitarista, que han practicat i practicarem la desobediència civil, el grup de promotors consideren oportú i necessari, més que mai, palesar la seva posició.

La campanya s'estendrà fins al mes de gener i pretenen que rebi el major nombre d'adhesions: tant de les persones que van participar de la insummissió, dels i les que participen del moviment per la pau i de qualsevol organització o persona que vulgui alçar la veu contra aquesta injustícia.

Trobareu tota la informació d'aquesta iniciativa a <http://desobediencia1898.wordpress.com> i per adherir-se o rebre més informació: desobediencia.1898@gmail.com

En defensa de la desobediència civil

Nosaltres, insummissos -condemnats, processats o declarats- a l'erradicat servei militar obligatori; amb el suport decidit de les entitats de referència del moviment pacifista i antimilitarista; i amb la solidaritat de les organitzacions i persones adherides al present manifest.

Volem traslladar i manifestar, avui, 2 d'octubre, Diada Internacional de la No-violència que:

- Mostrem la nostra més profunda indignació per les penes de 9 i 10 anys de presó a la que han estat condemnats, injustament, nou ciutadans bascos acusats de promoure la desobediència civil en el marc del macrosumari 18/98. I ho fem des de la defensa de la desobediència civil que vam promoure, hem promogut i seguirem promovent.

- Una vegada més, i d'acord amb les conclusions clarament precises de la Comissió de Defensa del Col·legi d'Advocats de Barcelona, hem de constatar que el procés d'instrucció, enjudiciament i condemna a l'Audiència Nacional no

ha respectat les mínimes garanties jurídiques fonamentals exigibles, com així ho ha certificat també la Comissió Internacional d'Observació del procés, integrada per 300 juristes.

- Constatar que la desobediència civil és una pràctica política substancial a les democràcies avançades i profundament arrelada en la no-violència. En el present cas, i en un context de conflicte enquistat, aquesta condemna pretén avortar alternatives de transformació social, criminalitzant pràctiques polítiques antagòniques amb la violència. La desobediència civil que neix de la responsabilitat personal ha assumit sempre totes les conseqüències penals que lo puguin correspondre. Però barrejar barroerament i deliberada desobediència civil i terrorisme no afavoreix en res un sistema de llibertats propi d'un sistema democràtic.

Per tot plegat, sol·licitem als magistrats del Tribunal Suprem que revisen el recurs a la sentència: La lliure absolució de totes les persones processades en la peça 'Desobediència Civil' del sumari 18/98

GRUP IMPULSOR

[Insummissos i objectors]

Pepe Beunza, empresonat i dos consells de guerra el 1971 i el 1972
Martí Olivella, empresonat el 1976
Jesús Viñas, empresonat i amb consell de Guerra el 1975
Pere Comellas, insummissos empresonat
Lluc Pelaez, insummissos condemnat
Jordi Muñoz, insummissos condemnat
Raimon Gassiot, insummissos processat el 1997
Gebran Jamal, insummissos condemnat
Adolf Montoliu, insummissos condemnat
David Fernandez, insummissos condemnat el 1997

[Entitats i organismes]

Federació Catalana d'ONG per la Pau
Comissió de Defensa del Col·legi d'Advocats de Barcelona
Justícia i Pau
Fundació per la Pau
Coordinadora Tarragona Patrimoni de la Pau

Iniciativa si al procés de pau
Grup de Treball 18/98 Barcelona

[Moviment per la pau]

Gabriela Serra, membre d'Entrepobles
Arcadi Oliveres, membre de Justícia i Pau
Josep Maria Yago, membre Tarragona Patrimoni de la Pau
Pere Ortega, membre del Centre Delàs d'Estudis per la Pau
Jordi Armadans, membre de la Fundació per la Pau
Alfons Banda, membre de la Fundació per la Pau
Tica Font, membre de Justícia i Pau

[Persones]

Eva Fernandez, presidenta de la Federació d'Associacions de Veïns i Veïnes de Barcelona (FAVB)
Josep Maria Terricabras, filòsof
Gemma Calvet, advocada
Francesca Tubau, membre d'Aturem la Guerra
Ester Sancho, advocada
Xavier Badia, sociòleg
Jaume Asens, advocat
Mònica Sabata, psicòloga
Jordi Martí Font, sindicalista

> EL FAR

ÀCRATES I POETES

Roc Llop, poeta de l'infern

FERRAN AISÀ

Roc Llop i Convalia (Miravet, 1908-París, 1991), va estudiar magisteri a Tarragona, i exercí de mestre nacional. Aviat va abraçar les idees anarquistes i va militar a la CNT. Durant la guerra fou nomenat Inspector d'Ensenyament. Roc Llop es va exiliar el febrer de 1939 a França, on va ser internat en un camp de concentració i, quan va ser ocupat el territori francès pels alemanys, fou detingut per la Gestapo i enviat al camp d'extermini de Mauthausen-Gusen. Alliberat l'any 1944, s'instal·là a París, on va fundar la Federació Espanyola de Deportats i Internats. L'any 1960 va començar a dirigir l'única publicació llibertària en català de l'exili, Terra Llure, que depenia del C. R. de la CNT.

Roc Llop va participar en diversos Jocs Florals de la Llengua Catalana a l'Exili, aconseguint la Flor Natural de 1965 en el certamen celebrat a París i, posteriorment, fou accésit al d'Amsterdam. Roc Llop fou autor dels llibres *Mission rateé de l'home sur la Terre* i *Poemes de Llum i Tenebra*. Llop és un dels millors poetes àcrates de l'exili, Ambrosi Carrión, al pròleg del recull poètic, diu: «O un home i un poeta. Per a mi aquests dos conceptes, quan s'esmenten en sentit absolut, tenen el mateix valor. I els he d'escriure en parlar de Roc Llop. Ell, és petit, amb una mirada clara que es clava en la vostra quan us parla. I, en fer-ho, la seva boca sempre dibuixa un somriure, no pas d'ironia, ni de vanitat, ni de sarcasme, sinó de comprensió, una mica dolorida per tot quan el volta dels homes i les coses. Somriure trist del qui ha sofert espantósament en l'esperit i la carn (l'home), però que el poeta defineix, comenta o canta perquè sap imaginar, comprendre i expressar valent-se dels mitjans definitius de la poesia». Aquest home petit de posat amable que ha patit derrotes, humiliacions, deportacions, exilis... és capaç de baixar a l'infern de Dant i d'escriure un poema tan profund i impressionant com el que porta per títol "Dempeus... els caiguts": «Deixeu-me que avui canti damunt de vostres tombes, / el foc de la recança que encén tot el meu cor; / traient-vos del silenci d'oblidances profundes, / poeta de la vida sobre el camp de la Mort. / Germans! No us demano la llengua ni la raça, / ni per a quin déu movieu els llavis en resar; / només sé que avançàveu amb fermetat la passa, / lluitant per la Gran Causa, contra el mateix tirà. / No sé quina és la Pàtria que es va donar la vida, / ni quina mare plora, del buit, dins de la llar; / sé el lloc de vostra tomba, l'indret de la ferida, (...) Humanitat no et perdis, si els governants amb dèria, / no encerten la dreuera i et barren el camí. / La Història encara és fresca mostrant-te la tragèdia... / DEMPEUS: Tu tens la vida per a no voler morir. / ¡Dempeus, com les muntanyes. / Dempeus, com els anhels. / Revolta't les entranyes».

Dinamita de cervell

Por de la memòria

Pelai Pagès i Blanch,
Universitat de Barcelona

(Text llegit a la presentació del llibre "Miedo a la memoria. Historia de la Ley de 'reconciliación y concordia'", d'Octavio Alberola i Fèlix Villagrasa, que va tenir lloc a l'Ateneu Barcelonès, el dia 26 de juny de 2008).

Voldria donar les gràcies, en primer lloc, a l'Octavio i a en Fèlix per haver pensat en mi a l'hora de fer la presentació del seu llibre. Sobretot, perquè penso que és un llibre important que ha aparegut en un moment extraordinàriament oportú, quan el tema de la memòria històrica està assolint una importància social i política cada vegada més gran i, com a contrast, disposem ja d'una Llei de la Memòria, recentment aprovada pel Parlament, que ha generat una important frustració política i social entre les nombroses associacions de la memòria i nombroses sectors polítics i socials que s'esperaven tota una altra cosa.

En aquest context específic, el llibre inicia el seu recorregut els primers anys de la Transició per arribar fins als nostres dies i, així, posar en evidència, en primer lloc el preu de la transició, quan, efectivament, la construcció de la monarquia parlamentària es va fer amb un cost important.

-L'acceptació implícita de la monarquia imposada per Franco.

-I el pacte de silenci, que comportava no remoure el passat més

immediat. No només es tractava de no demanar responsabilitats sobre fets repressius comesos durant la dictadura franquista —i la Llei d'amnistia de 1977 ho va deixar molt clar— sinó que també calia no burxar sobre el passat per no reobrir velles ferides que, de fet, no havien cicatritzat mai del tot.

Fou especialment important la Llei d'amnistia, promulgada el 15 d'octubre de 1977, i ho fou, no només perquè treia de la presó els darrers reclusos del franquisme que encara hi romanien per raons polítiques, ja que l'amnistia del 30 de juliol de 1976 havia exclòs els delictes de sang, sinó perquè al mateix temps s'amnistiava a tots els torturadors franquistes. La Llei d'amnistia es convertia en una mena de llei de "punt final", que evitaria, de manera indiscutible, que els feixistes espanyols tinguessin el seu Nuremberg. Eren massa recents episodis de tortures i fins i tot d'assassinats comesos tant des de les institucions franquistes —els darrers afusellaments dataven del mateix any de la mort de Franco, el setembre de 1975—, com des de grups paramilitars.

Per altra banda, en un context polític en què l'exèrcit estava actuant com a poder fàctic i controlant des de les bambolines tot el procés de transició —i empassant-se, val a dir, importants gripaus, com el de la legalització del PCE—, la guerra civil podia ser un element de confrontació important, més tenint en compte que la cúpula de l'exèrcit

espanyol en el seu conjunt encara havia fet la guerra amb Franco. I cal recordar que els intents involucionistes de cop d'estat per part de determinats sectors de l'exèrcit van anar més enllà del 23 de febrer de 1981, quan es produí el fallit cop de Tejero i Milans del Bosc, entre altres militars colpistes compromesos.

En aquest context era impensable qualsevol iniciativa que es plantejés la reparació d'injustícies històriques, com reconeixements als lluitadors per la democràcia, o compensacions econòmiques de cap mena a favor dels vençuts idaquells que van passar anys a la presó, a camps de concentració o a l'exili. Foren els anys en què, sobretot des del poder, es va voler donar la imatge que deia que la guerra "haviem perduda tots" i que es va tractar d'un error col·lectiu i, per tant, les responsabilitats també havien d'ésser compartides. Eren els anys —i això ho deia algú com el PCE— de la "reconciliació nacional", una reconciliació que passava per fer tabula rasa del passat. No cal dir que, en aquestes condicions, els vençuts d'aquella guerra podien pensar que, a desgrat d'haver recuperat la democràcia, encara seguien essent vençuts. Eren els anys, també, en què l'actuació de la policia i dels grups paramilitars provocaven any rere ans dotzenes de morts pels carrers de les ciutats espanyoles. Com recorden l'Octavio i el Fèlix, segons el ministre de l'Interior del moment, els morts que

feia ETA eren "assassinats" i els de la policia eren simplement "errors".

Tot plegat explica l'escassa sèria legislativa que els governs de Suárez van desplegar per reconèixer els lluitadors republicans que havien deixat la vida per la llibertat. Però el més sorprenent és que quan el 1982 va arribar al PSOE al govern tampoc no va fer gaire més: va ampliar la pensió que rebien els militars professionals de la República a aquells altres que no eren professionals i va posar en funcionament la llei de pressupostos dels anys 1990-1992, que d'acord a la llei d'amnistia prevenia en alguns casos indemnitzacions econòmiques als represaliats pel franquisme.

De fet, va ser a partir de la segona meitat dels anys 90, ja governant el PP, quan es va reactivar el tema. Va ser durant la segona meitat dels anys noranta quan van començar a crear-se noves associacions memorialistes, i se'n reactivaven d'altres que ja existien —com l'Associació d'expresos polítics—, que van plantejar, ara des de la societat civil i amb intensitat, tot un seguit de reivindicacions que passaven a reprendre el tema de la guerra civil i del franquisme en els seus aspectes més punyents: en primer lloc, al tema de la reparació a favor de les víctimes i dels represaliats del franquisme als quals la democràcia no havia fet justícia. Es tractava també de reparar injustícies que havien patit col·lectius, com els "nens de la guerra", que

Catalunya. Novembre de 2008

havien estat enviats a l'estranger durant la guerra i encara no havien retornat —especialment ignorats eren els "nens de Morelia" a Mèxic o els nens de Rússia—, o el dels guerrillers antifranquistes de la postguerra, que a tots els efectes continuaven essent considerats bandolers i delinqüents comuns.

Es tractava també de recuperar una "memòria històrica" que ens havia estat robada. El concepte de "memòria històrica", justament, comença a tenir importància a partir d'aquests moments. Però recuperar la memòria històrica implicava, en primer lloc, el coneixement, sense impediments de cap mena, de tota la veritat històrica. Volia dir l'accés lliure a tota mena d'arxius que encara eren inaccessible als historiadors. Aparentment, ara la situació era propícia per portar a terme el combat definitiu per intentar dignificar aquelles persones que havien donat la vida en defensa de la democràcia. El fet que governés la dreta era una ocasió propícia per forçar les institucions a prendre noves mesures. En un moment, cal recordar-ho, que s'estava vivint una situació molt paradoxal: vint anys després de la mort de Franco se seguïen produint situacions paradoxals, com que el nomenclàtor de molts carrers i avingudes de pobles i ciutats espanyoles portessin noms que honoraven els vencedors de la guerra, que continuessin subsint símbols de tota mena que recordaven la guerra civil des d'una sola perspectiva i que el dictador fos omnipresent a llocs tan emblemàtics, entre molts altres, com l'Acadèmia Militar de Saragossa.

Franco i els seus, aquí amb Milan Astray i a baix amb l'actual rei

Sota el pretext que era negatiu reobrir velles ferides de la guerra —com se seguia dient encara—, però tot ignorant la importància que per una societat democràtica posseïx el coneixement de la seva història com a inevitable referent de futur —ni que sigui perquè determinats esdeveniments no es tornessin a repetir—, la nova majoria del Partit Popular es negava en repetides ocasions a donar el seu suport a diverses iniciatives parlamentàries que pretenien la condemna explícita del franquisme o la rehabilitació de determinats col·lectius

encara marginats. Aquestes circumstàncies i un cert discurs reivindicatiu de la dreta conservadora governant, en un moment en què cada estiu el president de govern anava a estiuajar a la població de Quintanilla de Onésimo —un nom de clares reminiscències feixistes—, van tornar a posar en funcionament les reivindicacions poster-gades.

I sota el govern del PP només es van produir gestos simbòlics, com quan el 16 de maig de 2001 el Congrés de Diputats aprovava una resolució unànime que havia estat presen-

tada per Izquierda Unida i que, tot i l'oposició inicial del Partit Popular, finalment reconeixia la lluita dels guerrillers de la postguerra. La resolució instava al govern a "adoptar las medidas necesarias para la rehabilitación total de los combatientes guerrilleros españoles de cara a modificar la calificación de bandoleros y malhechores". Era, de fet, una rehabilitació moral i política que, en cap cas, va anar acompanyada de compensacions econòmiques. Perquè el Partit Popular es va oposar al fet que als guerrillers se'ls reconegués el seu caràcter militar. I, per tant, els guerrillers no van tenir dret a cap mena de remuneració econòmica. O bé la resolució que el Congrés de Diputats va adoptar el 20 de novembre de 2002, quan,

amb motiu de l'aniversari de la mort de Franco, s'aprovà per unanimitat de totes les forces polítiques, per primera vegada des de la instauració de la democràcia, una resolució de condemna al cop d'estat que va menar a la guerra civil.

Per aquesta raó, quan a partir de 2004 el PSOE va recuperar el poder, les expectatives de les associacions memorialistes eren molt grans i es va forçar el Partit perquè afrontés el repte. Però, com posen de relleu l'Octavio i el Fèlix, l'actitud del PSOE fou vergonyant. Obligat a donar satisfacció a les associacions memorialistes, des del govern, en canvi, es participava a una cerimònia de la confusió, quan, per exemple, es parlava de recuperar les "dues memòries" o es feia desfilar conjuntament a antics soldats republicans que havien alliberat París a finals de la guerra civil amb voluntaris de la Divisió Azul. Precisament, la manca de voluntat del govern es va manifestar quan es va conèixer l'esborrany d'una llei que deixava al marge una de les reivindicacions més importants de les associacions de memòria, com era la il·legalitat dels judicis franquistes. En aquest punt, la frustració ha estat total i absoluta i en aquest punt caldrà que es continuï pressionant, per posar en evidència tant el govern com les diverses instàncies judicials, que sempre —com si el poder judicial fos el mateix que durant el franquisme— han fallat negativament quan se'ls ha sol·licitat la revisió d'una sentència emesa per un tribunal franquista. I aquest és, sens cap mena de dubte, el repte més important que ara tenen les associacions de la memòria.

Presentades dades de 143.353 víctimes del franquisme davant l'Audiència Nacional

Roberto Blanco (Gabinet premsa confederal)

A les onze del matí del 22 de setembre, CGT i les Associacions de Recuperació de la Memòria Històrica personades davant l'Audiència Nacional per a l'aclariment de les desaparicions produïdes en el franquisme feien lliurament en aquest tribunal a Madrid de les dades de 143.353 víctimes del règim franquista. Els demandants van realitzar aquest lliurament davant la sospita que les institucions públiques a les quals el jutge Garzón ha realitzat la petició no aportarien les dades requerides. Aquesta denúncia encara no ha estat admesa a tràmit. Les associacions demandants tenen l'esperança que finalment sigui admesa perquè es puguin complir així els seus tres objectius: aclariment de la veritat, justícia i reparació per a les víctimes de la dictadura.

En roda de premsa realitzada després del lliurament, els portaveus de les associacions van declarar estar molt orgullosos dels resultats de l'ingent treball realitzat, recordant a més que estem davant delictes de lesa humanitat, pel que no prescriuen ni es poden acollir a la Llei d'Amnistia. En aquest sentit, van citar com a exemple els casos d'Argentina, Xile o Sud-àfrica.

A continuació, Empar Salvador, del Fòrum per la Memòria del País Valencià va passar a desglossar la xifra per comunitats autònomes, deixant clar que aquestes són xifres orientatives, ja que en l'actualitat se segueixen investigant milers de casos nous encara no registrats. Les dades es reparteixen de la següent manera: Castella-Lleó, 14.660; Madrid, 3.424; Andalusia, 42.131; Astúries, 6.000; País Valencià, 29.034; Múrcia, 1.000; Castella-la Manxa, 8.851; Aragó, 9.538; Galícia, 7.000; Cantàbria, 2.535; País Basc, 1.900; Navarra, 3.920; La Rioja, 2.070; Ca-

nàries, 2.211; Ceuta i Melilla, 768; Balears, 1.486; Catalunya, 3.338; Extremadura, 9.486. Salvador va insistir en la idea que cadascuna d'aquestes xifres representa una persona, amb les seves idees, somnis, projectes... I amb un entorn familiar que va quedar destrossat després del seu assassinat.

A continuació, Cecilio Gordillo, de CGT d'Andalusia, va deixar clar, per evitar argumentacions demagògiques per part de la dreta, que l'única persona que en aquests moments té un llistat complet i per tant pot donar una xifra global és el jutge Garzón.

Les dades presentades, per la naturalesa de la seva recollida (de baix cap a dalt), poden presentar repeticions, per exemple per qüestions de mobilitat geogràfica, podent aparèixer una persona en el llistat del seu lloc d'origen i en el del lloc en el qual va ser assassinat. És ara feina de Garzón i el seu equip crear aquestes dades i aportar xifres definitives. Gordillo també va denunciar el fet que hi ha moltes investigacions sobre desapareguts a les quals no han pogut tenir accés per diversos motius, malgrat que moltes d'elles s'han efectuat amb diners públics.

Els portaveus van aprofitar per exposar la necessitat dels familiars de tenir oficines d'informació sobre les víctimes. Aquestes haurien de crear-se en els ajuntaments, que haurien d'escoltar els familiars, crear les dades recollides i posar-les a la disposició de l'Audiència Nacional, fent possible que qualsevol pugui tenir un lloc on anar i dir "on està el llistat per posar-hi el meu pare?" i que això serveixi d'alguna cosa.

Fernando Magán, advocat d'un bon nombre d'associacions de memòria, va confirmar que Garzón els havia rebut personalment i havia estat present en començar el lliurament de la documentació. Però, "el més important —va dir— no ha estat això, sinó que ara l'Audiència Nacio-

nal compta amb una llista de 143.353 noms, fruit de l'esforç dels demandants". Magán va insistir en la necessitat que el sistema acadèmic col·labori en aquest esforç per dir on va succeir el que s'està denunciant, en quin moment i per quines causes. El mateix, segons l'advocat, pot fer el Govern a través del Ministeri de l'Interior.

En aquest sentit, Cecilio Gordillo va apuntar que el Govern hauria de demanar informes als ajuntaments sobre quantes fosses hi ha en els seus cementiris. Quant a les que estan fora d'aquests, Gordillo va sostenir que la mateixa petició s'hauria de fer a la Guardia Civil, que coneix la situació de la majoria d'elles, com ell mateix ha pogut comprovar en alguns llocs als quals ha acudit personalment.

Per finalitzar, Empar Salvador va culpabilitzar del retard que està sofrint l'esclariment del que aquí va succeir durant la guerra i el franquisme a la falta de voluntat política de les institucions. "Creiem que aquest aclariment és un dret de la víctima i un deure de l'Estat. La llei aprovada pel govern socialista no és suficient, motiu pel qual l'hem rebutjat el 95 % de les associacions", va concloure.

Més informació:
www.memorialibertaria.org

La memòria és un tresor preciós

Xavi Roijals

No fa gaire, vaig reconèixer a una vella companya a un bar de Sant Andreu. No ens vam saludar, tampoc ens coneixíem tant, i a més crec que ella a mi no em va reconèixer, potser ni se'n recordava. Però jo a ella sí que la vaig reconèixer, i mentre xerràvem i reïem sobre l'escuma de les birres a la taula del costat, la màquina dels records va començar a girar.

En el seu moment, fa prop de 20 anys, vaig compartir militància amb ella al Col·lectiu Ecologista Llibertari (CEL) de la CNT-Catalunya (CNT-Catalunya que després passaria, per un curiós imperatiu legal i judicial -instigat per presumptes "enemics de l'estat"- a ser la CGT de Catalunya). Jo tindria uns 17 anys, ella igual em portava 10 anys llavors. Eren uns altres temps, per participar en un col·lectiu com el CEL no calia ser ni sociòleg ni polític, ni ser de la "penyita" ni res de tot això. Qualsevol treballador normal es podia apuntar al sindicat i al CEL, tot i que sempre es feia una xerrada prèvia per veure si realment aquell era el teu lloc. De fet, així ho van fer en el meu cas: en Xavi Palos molt amablement va tenir una agradable conversa amb mi en què vam estar enraonant sobre diverses qüestions (aquesta pràctica també es va reproduir quan em vaig voler afiliar a Correus, on va ser la Toñi la que va xerrar amb mi també molt amablement abans de passar-me el full d'afiliació). Aquella experiència del CEL no s'ha repetit, o almenys no s'ha repetit de la mateixa manera; però jo cada cop que veig com va Vandellòs II, per posar només un exemple, crec que allò que feïem tenia tot el sentit del món i continuava tenint-lo.

Molt ha canviat Barcelona des d'aleshores: en pocs llocs m'he trobat gent tan "normal" i tant educada i agradable com al CEL i a la CNT-CGT de Sant Andreu. Aquell local era també el lloc on es van editar alguns números de l'"Alternativa Llibertària", revista de la Secretaria d'Acció Social de Barcelona, una revista amb cara i ulls amb seccions ben curioses com la del "Diari del nan radiactiu", secció escrita per un company i amic de qui no diré el nom no sigui que algun innumerable vulgui encara tocar-li les pessigolles legalment, que és com alguns solucionen els conflictes encara. Aquella secció tan divertida, surrealis-

ta, i entretinguda, seria probablement impensable a les revistes que es fan ara, tan (espantosament) serioses i pagades de si mateixes.

El cas és que crec que aquells col·lectius, el CEL, la SOASA (Societat Obrera Anarcosindicalista de Sant Andreu, federada a la CNT-CGT, que era com es deia el sindicat al barri, un nom una mica massa gran pel petits que érem, ho reconec), va ser una experiència precoç de política alternativa a nivell local i de barri que va apuntar maneres que ara estan apareixent en d'altres llocs, com per exemple al barri de Sants de Barcelona, com indicava el company Horst Stowasser a l'entrevista que li va fer el Ferran (un altre d'aquella època) al "Catalunya" número 99. I tot això malgrat que crec que no en va haver (o en tot cas, no en va haver prou) transmissió conscient de les nostres experiències a les noves generacions. Probablement no és que fóssim tan intel·ligents, sinó que a mesura que els projectes polítics alternatius de tot pelatge van madurant, proven de buscar solucions semblants. Grups ecologistes, cooperatives de consum ecològic, grups al-

ternatius, s'estenen hores d'ara aquí i allà, quan en aquells temps aquelles experiències eren absolutament minoritàries. La barreja entre els moviments socials i el sindicat que ara veiem a tants llocs, per posar un exemple a Ponent, continua sent positiva, llavors i ara, i més dolça que els carajillos d'anís.

Tot allò va ser esborrat pel pas del temps. El local del sindicat de Sant Andreu, al carrer Arc del Mercat, a tocar del mercat, era una perla de llum i d'alegria dins d'un passatge (al costat del mercat) que es fa rar de veure en aquesta moderna i repugnant Barcelona 'pija' de postal, un lloc tranquil on podíem parlar i fer i desfer, i acabar probablement prenent-nos alguna cosa al Gripau Blau, també desaparegut. Ara, el que va ser el nostre local de reunions i de conjures està inclòs dins l'espai d'una xurreria on un altre amic va cada diumenge al matí. Aquelles caramboles de la vida, sempre tan curioses.

Uns quants dels qui formàvem el sindicat i el CEL en el seu moment continuem fent coses aquí i allà, més o menys tots en la mateixa òrbita li-

bertària al voltant de la CGT, i gairebé tots en les diverses variants de l'ampli ventall de moviments socials, del cooperativisme a l'ecologisme, i etcètera. En algun cas, els fills dels companys d'aquella època continuen els nostres passos: per exemple la filla del Ferran a Can Vies i a Sants. També hem tingut companys que han desaparegut pel camí: el Vicenç, el Trevor. Del Vicenç Bagan se n'ha parlat molt, hi ha un premi de fotografia que el recorda i tot, però ni totes les paraules de l'univers el descriurien completament; del Trevor Foskett, se n'ha parlat menys i és una persona amb la vida del qual segur que es podria haver fet un altre bon llibre: biòleg alternatiu i ecologista llibertari anglès, que treballava aquí de traductor, va traduir obres senyeres de l'ambientalisme i l'ecologisme català a l'anglès, etc. Un gran company que muntava unes festes de la lluna plena al seu àtic de la Salut que estaven molt bé. Un record per a tots dos. Que la memòria és un tresor preciós.

També vam tenir merders, no us penseu: per començar el perdre el local del sindicat a Sant Andreu, més

o menys al mateix temps que un congrés de la Confederació va decidir eliminar la possibilitat de que hi hagués sindicats de barri; decisió que humilment al meu entendre penso que va ser un error i que potser caldria revisar. Que per estructures sindicals allunyades de la realitat ja hi ha CCOO i UGT, i si volem créixer, que suposo que sí, no?, que tots volem créixer, doncs caldrà apropiarse a la gent, i en un context on cada cop és més difícil entrar a les empreses, l'espai on probablement s'hauria de contactar amb la gent és als barris.

Entenc que no ha de ser fàcil, i que trobar locals en aquests moments és gairebé impossible. Però encara no entenc el sentit de tancar a priori la possibilitat dels sindicats de barri.

Molts dels què formàvem la SOASA van anar d'aquí a allà, d'un hotel d'entitats municipal fins al Casal Autogestionari (mena d'implementació al barri del Clot del Projecte A alemany descrit pel mencionat Stowasser a l'entrevista del "Catalunya", que malauradament no va reeixir finalment). Jo em pensava que tot allò s'estava desfent, i es podria dir que d'alguna manera era cert, allò s'estava desfent i nosaltres ens estàvem separant i disgregant-nos. Però també és veritat que moltes de les persones que formàvem allò ens vam recol·locar a d'altres projectes semblants posteriors. Molts també se'n van anar cap a casa, i no els ho retrec, la vida a Barcelona és molt dura, i cada cop més, i Sant Andreu tampoc era una excepció. Però, malgrat tot, malgrat els anys, les distàncies, l'edat, alguns encara mantenen contacte entre si.

Ens queda l'experiència, com deia aquell "que nos quiten lo bailao". Vam provar de fer coses a un barri de Barcelona en una època i en un context polític dur per a les nostres propostes: finals dels vuitanta, començaments dels noranta. Lluny de la riquesa de la vida alternativa actual a Barcelona, malgrat la crisi que patim de fa temps als moviments socials.

Tot això per dir que la nostàlgia no val un duro, que encara ens queda molt per fer i ho farem, a qui li agradi millor per ell, i a qui no doncs ens és igual, ho farem igualment; però que la memòria sí que val un duro i molt més, la memòria sí que val la pena, el fet de no oblidar ni aquells temps ni aquells companys, ni les coses bones ni les dolentes. La memòria és un tresor preciós.

'Frontera Sur' al CIE de la Zona Franca

Redacció

El passat 21 d'octubre a les 12 del migdia, a la porta del Centre d'Internament d'Es-trangers de Zona Franca, es va presentar el llibre Frontera Sur. Nuevas políticas de gestión y externalización del control de la inmigración en Europa de Virus editorial.

La presentació del llibre va esdevenir un acte de denúncia de les polítiques dels estats europeus en matèria d'inmigració, de la permanent vulneració de drets de la població immigrada i més en concret de la sistemàtica violació dels drets humans que es produeix en els centres d'internament com el de Zona Franca. Durant el decurs de l'acte també es va recordar la situació de 46 persones en espera de judici per una acció pacífica duta a terme en aquest mateix centre d'internament el 25 de juny de 2006.

A l'acte hi van participar Gerardo Pissarello (Observatori pels Drets Econòmics, Socials i Culturals), Hibai Arbeste (Espai per la Desobediència de les Fronteres) i Cristina Fernández Bessa (Espai per la Desobediència de les Fronteres), que van desglossar el contingut del llibre i van voler fer palès el doble llenguatge i la pràctica política real amb què es tracta la població immigrant en el marc jurídic espanyol i comunitari.

Gerardo Pissarello va denunciar unes polítiques estatals caracteritzades per una pràctica fonamentalment discriminatòria: «mentra es retallen de manera permanent els drets dels més febles i es multipliquen els obstacles com succeeix amb la població immigrant, s'enforteixen i protegeixen les posicions dels poders econòmics financers,

“Frontera Sur”, el llibre

El procés d'ampliació de la Unió Europea i d'obertura de les fronteres interiors, en els últims anys, ha anat acompanyat d'una creixent burocratització de les fronteres exteriors i un llistat inacabable de morts entre els qui no tenen altra opció de supervivència que arribar a Europa.

Per a tancar el pas a les masses empobrides del Sud i de l'Est o per a regular el flux de sense papers adaptant-lo a les necessitats del mercat negre de treball —un dels pi-

lars del «mercat lliure»—, la UE no ha dubtat en recórrer a legislacions de control cada vegada més autoritàries, a les tecnologies més sofisticades, a la militarització de les fronteres i també als mètodes més abjectes de xantatge per a externalitzar la responsabilitat del control de l'emigració procedent de tercers països als països confrontants amb la UE. Els centres d'internament d'emigrants —aquests limbs legals que podríem considerar els «Guantánamos» europeus—, la col·laboració policial i militar a través de l'agència europea Frontex, juntament amb els acords bilaterals de repatriació a canvi d'ajuda al desenvolupament i contingents de contractes de treball per a emigrants, són els tres eixos principals de la política migratòria europea.

L'Estat espanyol s'ha convertit en un dels paladins d'aquesta política i, juntament amb Itàlia i Grècia, en un dels guardians de la Frontera sud.

com estem veient amb els rescats bancaris o les injeccions de fons estatals a les darreres setmanes». Durant la seva intervenció, Pissarello va recordar que la situació actual de la població immigrant és fruit de tot un procés de desmantellament de garanties socials i jurídiques i dels drets de ciutadania.

Per la seva part, per a Cristina Fernández Bessa, els Centres d'Internament són en sí mateixos, pel seu funcionament i pel seu paper en l'actual marc legal, una flagrant vulneració dels drets de les persones des de qualsevol punt de vista: «es porta a terme un tancament sense cap delictes pel mig i amb l'únic mutu de la seva procedència geogràfica».

Finalment, Hibai Arbeste va denunciar l'actual procés que tenen pendents 46 persones per l'acció simbòlica al Centre d'Internament de Zona Franca, duta a terme el 25 de juny de 2006, en el marc de la II Caravana per la Llibertat de Moviments.

Per a Arbeste, aquest judici és fonamentalment un judici a la solidaritat i a la dissidència, ja que «a una denúncia política i simbòlica se li mira d'aplicar la duresa del Codi Penal, amb l'agravament de seure a la banqueta quaranta-sis persones per una acció pacífica, una cosa significativa a nivell tant polític com judicial».

Tant Hibai Arbeste com Cristina Fernández Bessa, ambdós membres de l'Espai per la Desobediència de les Fronteres i coautors, entre altres, de Frontera Sur, van recordar que el llibre no és un fi en sí mateix o un simple estri de co-neixement. Sinó que preten ser una eina útil per al teixit militant i associatiu que ara mateix lluita pels drets dels immigrants i per la llibertat de moviment.

> DES CARTES MAUDITES

Han de poder-se manifestar els feixistes?

Calus Jové

El setmanari “Directa”, en el seu número del 15 d'octubre, inclou una vinyeta còmica que d'alguna manera sintetitza un pensament estès dins de l'esquerra radical: la perplexitat davant el dret a manifestar-se dels grups feixistes. No són pocs els col·lectius polítics que defensen que als feixistes els hauria d'estar vetat aquest dret, ja que el primer que farien si ells ocupessin el poder seria suprimir-lo.

En la meua opinió, però, no és tan clar que se'ls hagi de negar aquest exercici, i molt menys que això s'hagi de fer des de les institucions polítiques estatals o autonòmiques.

En primer lloc, crec que és convenient observar que la manifestació pública d'una ideologia política no en garanteix l'èxit social, i que amagar la brossa sota l'alfombra no la fa desaparèixer.

Imaginar, a més, que la prohibició dels actes feixistes és un avenç en la lluita contra el feixisme és poc menys que una ingenuïtat, car el treball organitzatiu de tot moviment polític és fa en el dia a dia, i les manifestacions constitueixen tan sols demostracions de força o de celebració.

En aquest sentit, un acte feixista ens pot donar una petita idea de quin és l'estat actual de salut del “movimiento”, però la seva prohibició no necessàriament la fa minvar.

En segon lloc, em resulta absurd exigir allò que un mateix no està disposat a complir. Davant la prohibició d'un acte de caràcter anarquista o anticapitalista, la posició predominant és tirar-lo endavant peti qui peti.

Aquest fet que acabo de comentar és encara més palès en l'esquerra abertzale, el sector polític més reprimat a nivell estatal. Té sentit, per tant, defensar el nostre dret a manifestar-nos alhora que exigim que no els sigui permès a aquells que es troben a les nostres antípodes polítiques? Em sembla evident que no. I encara més, resulta directament contraproduent, ja que reduïm encara més el ja minso camp de les llibertats socials.

El paper de l'esquerra ha de ser un altre: apostar per la despenalització de tota manifestació política sempre que la restricció provingui dels organismes de poder, ja que el seu objectiu no és maximitzar la llibertat sinó pacificar a la força i desproveir de conflicte la societat, el qual constitueix una subtil imposició d'un model polític concret: l'existència.

Una altra qüestió és que els antifeixistes ens quedem de braços creuats davant un acte feixista.

La mobilització i la contramanifestació i la resposta és tan legítima com qualsevol altra manifestació política; per tant, cal assumir que també nosaltres serem contramanifestats i respostos, sense que a causa d'això el nostre dret quedi minvat.

Pel·lícules

“CORAZÓN DE FÁBRICA”
V. Molina i E. Ardito, 2008
Documental sobre els obrers de Zanon, una fàbrica argentina autogestionada, sense patrons.

“LA VENTANA ROTA”
E. Tolosa i H. Al-Rahmoun, 2008
Documental sobre la Llei del Menor aplicada a ciutadans d'Euskal Herria acusats de 'kale borroka'.

“GERMINAL”
Claude Berrí, 1993
Al segle XVIII, un poble miner francès es rebel·la contra l'opressió dels patrons. Basada en l'obra de Zola.

“LAS SEMILLAS DE LAS PIEDRAS”
Octavi Royo, 2008
El Circo de la ReVuelta va viatjar per diferents comunitats de Colòmbia.

> CONTRAINFORMACIÓ

Cultura lliure: Oxcars 2008

EXGAE

Aquesta darrera crisi financera ha demostrat que vivim en un sistema on s'hi pretén que entre tots protegim els interessos dels bancs i de les grans multinacionals amb l'esperança de que un dia ens donin feina per les engrunes dels seus guanys.

La filosofia de la cultura lliure, heretada del software lliure, la major demostració empírica de que una nova ètica i una nova empresa són possibles, ha creat ja un espai productiu alternatiu que funciona i que aposta per l'artesanía on l'autor-productor no perd el control de la producció i no necessita intermediació de grans monopolis, aposta per iniciatives autònomes en relació solidària amb altres, per l'intercanvi segons les capacitats i les possibilitats, per la democratització del coneixement, de l'aprenentatge i dels mitjans de producció i pels guanys repartits de forma justa segons el treball.

El que mostren els Oxcars

Més de cent participants en tots els àmbits de la cultura nacional i internacional han participat en una gala i una setmana d'events de tota mena per demanar que la cultura deixi de ser una mercaderia en mans de les entitats de gestió i dels lobbies de al indústria cultural.

En nom dels "artistes", es posen les traves al nostre accés al coneixement, però els artistes no les recolzen.

Els temps han canviat, Internet possibilita l'intercanvi horitzontal d'informació i de cultura entre tota la ciutadania; i els mitjans de producció cultural s'han d'adaptar a aquesta nova democràcia i no a l'inrevés.

Allò que ens hi juguem no són només els dividends econòmics, sinó la pròpia concepció de la cultura i el dret a l'accés a la informació (que ens ha costat uns quants centenars d'anys aconseguir).

La Cultura es dona per la imitació i la còpia. A l'era digital i de la comunicació, lo digital són els nostres records i la nostra forma de comunicació, és la matèria de la que està feta la nostra memòria.

La societat civil reclama el lucre cessant de tot el coneixement que s'està retinent i sustreient a l'ús públic en nom de beneficis privats.

DISPOSITIU DE NOTÍCIES I ANÀLISIS AMB EL QUE DIRIGIR I COMPARTIR LA MIRADA A DETERMINADES REALTATS DEL MÓN

Neix Enfocant.net, web d'anàlisi i informacions

enfocant.net/

Enfocant.net vol ser una pàgina web que reculli notícies, informacions, anàlisis i convocatòries produïdes per l'ampli espectre multiforme de les àrees de l'esquerra no institucional de les quals ens sentim més propers. En aquesta línia, Enfocant.net vol ser un projecte constructiu i propositiu, eina d'informació i de debat que no obviarà la crítica.

Quin serà el mecanisme de funcionament?

A banda de les notícies, informacions, reflexions i convocatòries que anem recollint nosaltres mateixos i publicades al nostre lloc web, agraïrem les aportacions i comentaris dels lectors, les i els quals, prèvia revisió i si cal, traducció, seran publicats si els considerem prou interessants. Evidentment, tenim la intenció que el material que recollim arreu ho sigui sempre de manera absolutament legal, d'acord amb la llicència de publicació amb la qual hagin estat publicats i sempre citant la procedència -gràcies al copyleft/creative commons habitual als nostres mitjans més propers. Remarquem que la lògica de publicació serà la de publicar únicament aquells textos que considerem interessants o que aporten alguna cosa al canvi de l'actual estat de les coses. En qualsevol cas, mai es publicaran insults, provocacions ni aportacions incompatibles amb la nostra línia editorial.

Com es constitueix Enfocant.net?

Enfocant.net és un projecte gestionat per l'Associació per la Difusió de la Comunicació Alternativa Telemàtica (ADCAT), associació sense afany de lucre. Tant Enfocant.net com l'ADCAT són projectes sense afany de lucre, finançats i mantinguts per les aportacions particulars dels seus membres.

Editorial: enfocant.net

Inaugurem per fi enfocant.net, aquest dispositiu de notícies i anàlisis amb el qual volem dirigir i compartir la mirada a determinades realitats del món que potser ens interessin.

Aquest projecte que ara comença neix a partir de l'experiència acumulada per un seguit de persones en el món del que podríem anomenar informació militant a la xarxa, és a dir, gent que durant molt de temps hem compaginat l'activisme en diferents moviments i col·lectius amb un interès per la difusió mediàtica de determinades lluites, realitats i maneres de veure les coses que no estan sovint a l'agenda dels mitjans més convencionals.

Dintre del ventall de llocs informatius i de models de publicació, pensem que hi espai per la proposta que ara fem. Volem que en aquest lloc es puguin trobar notícies, convocatòries i anàlisis tant recollits d'altres mitjans que ho per-

metin com publicats pels propis usuaris; deixant clar que aquest no és un lloc de publicació oberta i per tant les aportacions enviades seran revisades per l'equip editorial que decidirà si es publiquen o no. En base a quins criteris? Doncs criteris de qualitat, interès informatiu i d'afinitat amb la línia editorial que volem portar endavant. Ens resitem a posar-li nom a aquesta línia editorial, almenys un nom més específic d'allò que podríem descriure els termes "esquerra" o "pensament crític".

Hi ha un seguit de coses que volem, i d'altres que no. Per exemple, voldríem ser intel·ligibles per a la generalitat de la població i no només per als assidus de la militància o dels moviments socials, que de vegades parlen des d'unes posicions i unes expectatives que només són entenedores o significatives pels iniciats que dominen determinats codis. Voldríem defugir de la saturació de continguts, del "tot val", i mirar de guanyar posicions en la qüestió de la credibilitat, cosa que implicaria que les notícies i les anàlisis tinguéssim, sempre que fos possible, una autoria clara i contrastable, i això últim és especialment important en la qüestió de les convocatòries. I no volem ser un camp de batalla de visions del món hiperideològitzades lluitant per l'hegemonia del seu discurs.

Alguna persona ens que comen-

tat que, en l'època de la blogosfera, on tothom qui vol diu la seva a internet, quina necessitat hi ha de llocs com aquest. És cert que vivim uns temps en què és més fàcil que mai poder expressar-se i arribar a tothom, és veritat que s'estan donant moviments, lluites i expressions nascudes de l'autoorganització a la xarxa, i autoconvocatòries que aprofiten tota la potència que pot donar l'anonimat i el no deixar-se representar per les identitats polítiques clàssiques. Però també és veritat que molta gent sentim que aquestes explosions puntuals d'autoconvocatòria i acció són massa fugaces i tornem de seguida a unes vides quotidianes on els nostres malestars, inquietuds, problemes i conflictes els vivim de manera aïllada. Veiem com davant problemes globals i estructurals només ens permeten solucions individuals i allunyades d'una acció comuna i social. Per això, al costat de blogosferes i altres artefactes de connexió entre individualitats, pensem que cal l'existència d'espais comuns de trobada, tant presencials com virtuals. Espais on poder encetar una reflexió i una acció conjunta per poder donar respostes polítiques, és a dir, comunes, al món i a la societat on vivim.

Això és el que volem ser. Un més dels espais comuns on poder trobar-nos i compartir el que fem.

Pàgines web

CRISI
<http://www.17-s.info/ca/blog>
 Blog del Col·lectiu temporal Crisi, autor de diverses accions de molt d'impacte social per posar a la llum les actuacions delictives dels bancs.

ANTIFEIXISTES
www.antifeixistes.org/
 Portal antifeixista fet des del País Valencià amb molta informació de seguiment de l'actualitat de l'extrema dreta. Molt complet.

Llibres

“Joan Peiró, afusellat”

JOSEP BENET
Col·lecció Biografies i Memòries, Edicions 62

Redacció

Una nova aportació de Josep Benet a la reivindicació d'homages memorables injustament afusellats pel règim franquista. En aquest cas, Joan Peiró, líder de CNT, director del "Catalunya" i propagandista de la idea des de la premsa en les seves accions diàries.

En el pròleg a "El president Companys, afusellat", ens recorda Josep Benet: "En el meu llibre anterior, "Domènec Latorre, afusellat per catalanista", vaig escriure que Franco durant la guerra civil i després durant la postguerra, sobretot la immediata, cometé milers de crims contra els drets humans, contra la humanitat. Fou, doncs, un criminal de guerra. Cal dir-ho perquè és veritat: per tant, hauria hagut de ser jutjat per un tribunal penal internacional una vegada acabada la guerra mundial."

Nascut el 1887 al barri de Sants de Barcelona, Joan Peiró fou secretari General de CNT i va arribar a ser ministre d'Indústria de la Segona República. El 1939 s'exilià a França, però amb la invasió nazi va ser enviat a Alemanya i d'allà fou

extradit a l'Estat espanyol, on va ser afusellat el juliol de 1942 a Paterna (València).

En la línia de "El president Companys, afusellat" i "Domènec Latorre, afusellat per catalanista", aquesta obra és una nova aportació de Josep Benet a la reivindicació d'homages memorables injustament afusellats pel règim franquista. I aquest és també el motiu d'haver inclòs, al final d'aquest llibre, "El cas del Dr. Joan Peset".

“El Senzill: guerrilla i presó d'un maqui”

JOAN BUSQUETS VERGES
Edita Centre d'Estudis Josep Ester Borràs

Redacció

Aquest primer llibre editat dins la Col·lecció Re-cordis pel Centre d'Estudis Josep Ester Borràs de Berga, ja havia vist la llum en castellà l'any 1998 amb el títol "Veinte años de prisión: los anarquistas en las cárceles de Franco".

Joan Busquets Verges va actuar, entre d'altres, amb guerrillers bergadans com Ramon Vila Capdevila i Marcel·lí Massana, anarquistes tots dos de la CNT. En la seva lluita,

el Ramon Vila hi va deixar la vida l'any 1963. El Joan, el Senzill, com li deien els companys pel seu ca-

ràcter, era el més jove del grup i el Massana el tenia com a afillat, i ara, és ell mateix que amb el seu testimoni ens recorda aquelles històries de resistències.

L'exemple del Joan, sense deixar de ser extraordinari, no és més que una mostra de la lluita per la llibertat.

“Mestres, renovació i avantguarda pedagògica a Catalunya”

FERRAN AISA
Edicions de 1984

Redacció

Aquest assaig fa un recorregut per la història de l'educació a Catalunya. Es tracta d'un viatge pedagògic que s'inicia en els moments més "heroics" del segle XIX i estudia el procés de lluita, modernització i progrés dels mestres que van desenvolupar una gran tasca educativa tant a les escoles de les ciutats, com a les escoles rurals. L'autor fa un repàs sobre quines eren les característiques de les escoles independents com ho foren les escoles laiques, l'Escola Moderna, l'escola dels ateneus, l'escola neutra i l'escola racionalista. Analitza les escoles que basaven el seu component

pedagògic en el catalanisme (com l'Escola Sant Jordi o l'Escola del Districte II de Barcelona). L'assaig també fa referència a les iniciatives dels grans pedagogs catalans tant a les escoles pilot, les racionalistes o les del Patronat Escolar, com Francesc Ferrer i Guàrdia, Jeroni Estrany, Joan Bardina, Pere Vila, Alexandre Galí, Artur Martorell, Josep Palau i Vera, Manuel Ainaud, Eladi Homs, Josep Parunella, Frederic Godàs, Pere Vergés, Rosa Sensat... entre molts altres.

Aisa s'endinsa en el pensament avantgardista dels principals teòrics de la pedagogia i esbrina quina fou la seva influència en la renovació educativa a casa nostra, sobretot amb la implantació de l'Escola Activa. S'immergeix en l'estudi dels plantejaments educatius de Rousseau, Pestalozzi, Fröbel, Decroly, Dewey, Claparède, Ferrière, Giner de los Ríos, Maria Montessori, Dalton, Freinet... Tots ells creadors de corrents educatius que influirien decididament en la renovació pedagògica durant el primer terç del segle XX, tant a l'etapa de la Mancomunitat, com la Segona República i la Guerra Civil. L'assaig recull l'experiència d'avantguarda educativa protagonitzada per pedagogs, mestres i alumnes que van realitzar una gran aventura revolucionària en el camp educatiu amb la constitució del CENU, "una escola nova, per a un poble lliure" que, malauradament, va haver de patir les conseqüències de la guerra civil, i fou eliminada pel franquisme. Finalment ocorre l'exili i la repressió que van patir els mestres i repassa l'escola franquista i la lluita dels mestres per dignificar novament l'ensenyament. Mestres, renovació i avantguarda pedagògica a Catalunya és una síntesi clarificadora de la història de la pedagogia a Catalunya, que pot servir d'eina a tots els que senten un interès per l'educació, tant per esbrinar el ric passat educatiu però també per ajudar a entendre el present i a debatre el futur de l'ensenyament.

> IMATGES QUE PARLEN

Goodbye, America

Josep Estivill

Fascinant documental-entrevista de Sergio Oksman dedicat a l'actor nongenerari Al Lewis, el popular avi de la família Monster. Repassa la seva militància en organitzacions d'esquerra crítiques amb la política imperialista dels governs nordamericans.

“És normal que el poble no vulgui la guerra. Però els dirigents d'un país decideixen quina política seguirí sempre és simple fer que el poble segueixi. És fàcil. N'hi ha prou amb dir-los que els ataquen i denunciar els pacifistes per la seva falta de patriotisme i per posar el país en perill. Un gran patriota va pronunciar aquestes paraules en el judici de Nüremberg, Herman Goering.”

“La nova història és: 'Estàs a favor o en contra dels terroristes?' I si estàs en contra, hauràs de pensar, parlar i actuar exactament com vulguem. Això. O sigui que seguim igual. Al meu entendre, és antiamericana. I el dret a discrepar? El dret a qüestionar? Ja no existeix, no existeix.”

“Gary Cooper va ser un testimoni 'amistós'. El van cridar per a atestar. Una de les preguntes que li van fer va ser: 'Ha notat alguna influència comunista en els guions que li han donat?' I va contestar: 'Sí'. Després, el congressista li va preguntar: 'Sr. Cooper, pot dir-nos el títol del guió en què consistia la influència comunista?'

Ara et diré exactament el que va contestar aquest estúpid. Va dir: 'Veurà, no puc perquè sempre llegeixo els guions de nit'.”

Revistes

PAPERS
Revista de la CGT de les Illes Balears, reflexió i informació sindical i social. lesilles@cgtbalears.org / www.cgtbalears.org

EL BROLLADOR
Revista de la Federació d'Ensenyament de la CGT de Catalunya. Número especial contra la LEC. www.cgtcatalunya.cat/cgtense

DIRECTA
Setmanari d'informació general fet des dels moviments socials del Principat amb criteris periodístics. Notícies i pensament.

LA GATETA
Revista del Comitè d'Empresa de l'Hospital Plus de Valls, amb majoria de la CGT. Informació sindical i social.

COL-LECTIU NEGRES TEMPESTES

'Volem qüestionar dogmes que creiem fora de lloc'

"Com a col·lectiu, debatem i editem la revista "La Rosa dels Vents" i diversos llibres"

"Pretenem fomentar el debat, dins el món anarquista, sobre la qüestió nacional i dins de l'entorn independentista plantejar models antiautoritaris"

Eduard Solà

Sants és un barri marcat pel seu passat industrial i, per tant, la seua identitat combativa creix i es transforma a redós de les modes i exigències del mercat capitalista. Una visita a l'Arxiu Municipal de Sants per descobrir els lligalls de les activitats que al llarg de la nostra història més recent han deixat al barri les respectives associacions, ateneus i col·lectius, és un exercici prou aclaridor al respecte.

Des de l'Ateneu de Sants, a l'Enciclopèdic "Sempre avant", el Centre Social de Sants, el Casal independentista Jaume Compte o la històrica assemblea del MDT, el ciutadà inquiet descobreix una mostra de la potent i estructural identitat santsenca. I fent un pas endavant, se'n adona que passen els anys i, ai las!, aquest mes de maig hem celebrat els 11 anys de vida de Can Vies.

Avui hem decidit apropar-nos a un col·lectiu d'aquest barri: els Negres Tempestes. És fàcil endevinar que es tracta d'un grup de gent amb el pensament alliberat de qualsevol dogma, per la qual cosa ens ha interessat la seua opinió.

-Quan i per què va sorgir la idea de formar un col·lectiu per organitzar-vos?

-Diferent gent que participàvem del Bloc Negre de la manifestació de l'onze de setembre, que ja portava funcionant des del 2001, vam valorar la necessitat de crear un espai de trobada i d'organització de gent d'ideologia llibertària amb sensibilitat pel tema de l'alliberament nacional.

La idea era que aquest espai servís per fomentar el debat, dins el món anarquista, sobre la qüestió nacional i dins de l'entorn independentista plantejar models antiautoritaris i llunyans al concepte d'estat. Així, volem qüestionar dogmes que creiem fora de lloc, dogmes i diverses etiquetes. D'aquesta manera, a finals del 2004 ens vam començar a trobar per preparar la creació del col·lectiu Negres Tempestes, que es presentaria públicament el divendres 17 de juny del 2005.

-Quines problemàtiques socials us preocupen més?

-Les problemàtiques que ens preocupen més ara mateix són l'establiment del neoliberalisme econòmic-explotador enmascarat de democràcia participativa, la manca de reacció per part de la gent del carrer, l'explotació, el sexisme, l'especulació, la pèrdua de la cultura catalana, la pèrdua de la cultura social de la gent...

-Quins són els vostres àmbits d'acció? (activitats, etc)

-Com a col·lectiu, debatem i editem la revista "La Rosa dels Vents" i diversos llibres, col·laborem en diferents campanyes, fem debats, passades de vídeo i anem a presentar-debatre allà on ens ho demanen.

Però a títol individual, estem a l'Assemblea del Barri de Sants, al CSA Can Vies, al Casal Popular de les Corts, al portal de notícies Barriants, a la Universitat i allà on hi falti gent. Per tant, treballem en tots els àmbits d'acció que podem, però com a anarquistes llibertaris ens preocupen tots els aspectes en els quals se'ns explota.

-Heu impulsat la reedició del llibre "Anarquisme i alliberament nacional", un treball històric que va sortir fa vint anys publicat per l'editorial El Llamp, quines altres publicacions editeu?

-La reedició del llibre "Anarquisme i alliberament nacional", junt amb Virus Editorial, La Ciutat Invisible i el col·lectiu Catarko del Prat, és una de les conseqüències de la dificultat que suposava trobar-lo a les llibreries vint anys després de la seva edició.

Molts i moltes de nosaltres només havíem pogut accedir a ell mitjançant plects de fotocòpies i creiem que era convenient permetre tornar a portar-lo a les llibreries, alhora que ens ha permès presentar-lo en molt diversos llocs dels Països Catalans i debatre amb gent procedent d'arreu sobre unes idees que no es troben només al llibre sinó que són plenament vives vint anys després.

Creiem que el fet de reeditar aquest llibre podia plantejar els debats necessaris per a la creació d'un discurs propi amb un anàlisi més actualitzat. I ha estat així, ja que les nostres presentacions han estat més per donar la veu a la gent que no per fer classes magistrals sobre el contingut del llibre.

Aquesta anàlisi, així com altres informacions o textos que creiem d'interès, el publiquem a una revista dinamitzada des del nostre col·lectiu anomenada "La Rosa dels Vents", en la qual col·laborem altres col·lectius com Catarko del Prat i gent a títol individual.

També hem fet dos reculls de contes antiautoritaris que han estat publicats amb força èxit. Són

reculls de contes i històries de creació al voltant de la defensa dels valors llibertaris, de la llibertat, l'autogestió, l'acció directa... que també inclouen il·lustracions i dibuixos que són aportacions de les persones que decideixen participar en els certàmens que organitzem. Són certàmens oberts, dos fins al moment però en aquests moments tenim el tercer en marxa, que no tenen premis ni vencedors, en què pot participar-hi qualsevol persona que vulgui escrivint un relat en llengua catalana.

Ahora hem generat alguns llibrets amb reculls de textos interessants propis o d'autors propers així com d'altres autors com "El maquis català", "Recull de textos anarcoindependentistes", "La globalització", etc.

-Quines activitats esteu preparant actualment?

-Entre els nostres projectes més immediats, podem trobar, la Universitat Lliure d'Estiu <http://unilliu-re.sants.org>, l'edició de la traducció al català d'"Entre la revolució i les trinxeres" de Camillo Berneri, la segona edició de la Ruta dels maquis a Barcelona, entre d'altres. I, és clar, el tercer certamen de contes antiautoritaris La Rosa dels Vents de què ja t'he parlat.

-Quan i on feu l'assemblea? Com se us pot trobar?

-Obrim kafeta els dimarts al Casal Popular de les Corts, els diumenges al CSA Can Vies i fem l'assemblea els dijous també en aquest espai. Per la xarxa, tenim una pàgina web: <http://www.negrestempestes.org> i el correu negrestempestes@gmail.com

> LES PARAULES SÓN PUNYS

Delinqüència

Jordi Martí Font

"Delinqüència és la vostra, fatigosos, vosaltres sou qui fa la llei" cantava l'Evaristo de La Polla Records fa més de vint anys. I no fa tant, l'Àlex d'Inadaptats li responia i ens explicava, pouant en algunes de les millors tradicions de l'esquerra anticapitalista (pot haver-hi esquerra que no ho sigui?) que sempre és molt pitjor fundar un banc que no atracar-lomalgrat el delictes sigui l'atractament i no la fundació.

Un i altre tenien i tenen raó. Tal com deia el Ruben Cobo fa uns anys –i encara ho diu, ho suposo i ho espero, tots sabem que els màxims lladres són els banques. I no en contextos de crisi només sinó en el dia a dia, pacientment des que es lleven fins que se'n van a dormir, mentre s'apropien –sense pressa però tampoc sense mirar-s'hi massa– una part del capital que hem produït nosaltres –treballadores i treballadors-, i tot a canvi de "fer treballar" els nostres diners... comprant accions d'empreses energètiques (res a veure amb les barretes per a l'alta muntanya) o armamentístiques (matar i fer els estris per fer-ho bé continua sent un dels majors negocis). "Fer treballar els diners". Aquesta és la seva autojustificació, l'explicació que ens fan quan els interroguem com pot ser que allò que anomenem economia depengui dels especuladors de diners, dels usurers –que deien els papers antics; del sistema financer, dels diners que no existeixen però corren d'aquí cap a allà sense vergonya ni mesura.

Delinqüents i lladres! Delinqüents!!! I no només quan se salten les normes que abans ells mateixos han dictat als que fan de polítics per no parar en el seu enriquiment a costa de la nostra feina. No només quan esdevenen corruptes. Sinó sempre, com a forma de vida, com a forma de ser, com a forma de fer-se rics i grassos. Com a forma que és norma per a l'estructuració del sistema.

No guardem més aquestes paraules per als que fan petits furtis. Diguem-les a la seva cara, a la cara dels màxims lladres. Són per a la colla de delinqüents que impedeixen que tinguem una vida més fàcil i no tan abocada a l'oxidació permanent que suposa el treball, del treball a canvi del qual aconseguim el sou que ens possibilita els diners per satisfer les nostres necessitats i una mica més. Són delinqüents... i res més que delinqüents són. "Banquers, uns lladres, sense palanca i de dia..."; ho deia l'Evaristo fa vint anys i tenia –i té– raó.

Aprendre

Veig el patetisme de la seva mirada cadent i incapaç d'aferrar el que ve i el que ja té. Fa anys, va decidir que ja ho sabia tot i des d'aleshores espera la mort amb pindola blava.

Fora d'assumir la pròpia ignorància, res no m'interessa en aquest món ple de sabuts. I aprendre..., sempre més enllà del desert i més enllà de la selva.